

**AZ EMBER NYILVÁNVALÓ
ELLENSÉGE:
A SÁTÁN**

HARUN YAHYA

Bárki legyen is Ön, létezik valaki, aki azt akarja, hogy Önt végtelen büntetés sújtsa, valaki, aki egész létét erre tette fel, s aki rendkívül veszélyes ellenség. Ő a Sátán, vagy más szóval Iblisz, akit Isten megátkozott és elűzött, és az ő követői.

Legnagyobb ellenségünk ő. Nem mese és nem legenda, hanem maga a valóság. Létezett az emberi történelem minden pillanatában. Élő és már meghalt emberek millióit hívta a tűzbe és hívja ma is, megkülönböztetés nélkül. F fiatal, idős, nő, férfi, államelnök vagy koldus, neki teljesen mindegy, minden ember célpont a számára. Most is figyeli Önt, ahogy Ön olvassa ezeket a sorokat és szövegét a terveit Ön ellen. Egyetlen vágya van, hogy a lehető legtöbb embert – köztük Önt is – magával vigye a Pokolba. Nem szükséges az embereknek imádniuk őt vagy nagyon szélsőséges viselkedést tanúsítaniuk ahhoz, hogy a Sátán győzelmet arasson felettük.

Azt sem feltétlenül akarja, hogy az ember megtagadja Istent. Ő sem tagadja meg Istent, miért is várná ezt el az emberektől? Egyetlen kívánsága az, hogy az embereket távol tartsa Isten vallásától és a Korántól, megakadályozza őket abban, hogy őszintén szolgálják Istent, és ezáltal azt akarja elérni, hogy az emberek örökkévaló büntetéstől szenvedjenek. Tudni kell azonban, hogy Isten őszinte szolgálóira nincsen hatással.

A SZERZŐRŐL: A szerző, Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja írásait, Ankarában született 1956-ban. Az 1980-as évektől kezdve napjainkig, számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Emellett, rendkívül jelentős erővel leplezte le az evolucionisták csalásait, állításaik hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és Egyedülvalóságán vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

A szerzőnek a mai napig 60 különböző nyelven közel 300 munkája jelent meg, és külföldön is széles olvasótábor követi munkásságát.

Isten engedelmeivel, Harun Yahya munkássága eszközzé válhat, amelynek segítségével a huszonegyedik század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٌ

AZ EMBER NYILVÁNVALÓ ELLENSÉGE:

A SÁTÁN

Bizony, a Sátán a ti ellenségeitek.
Tekintsétek hát őt ellenségnek! Ő csak
szóllítja a szövetségeseit, hogy a (Pokol)
tüzére kárhozottak közé tartozzanak.
(Korán, 35:6)

**HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)**

A SZERZŐRŐL ÉS MŰVEIRŐL

A szerző, Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja könyveit, Ankarában született 1956-ban. Általános és középiskolai tanulmányait Ankarában végezte, majd az isztambuli Mimar Sinan Egyetemen szépművészetet, az Isztambul Egyetemen pedig filozófiát tanult. Az 1980-as évek óta számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Harun Yahya neve olyan íróként ismert, aki rendkívül jelentős könyvekben leplezte le az evolucionisták csalásait, állításainak hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

Harun Yahya munkássága egy közel 30.000 fotót és 45.000 oldalt magában foglaló gyűjtemény, melyet 60 különböző nyelvre fordítottak le.

Írói álneve a Harun (Áron) és a Yahya (János) nevekből adódott, a két próféta emlékére, akik a hitetlenség ellen küzdöttek. A szerző könyveinek borítóján ott látható Mohamed Próféta (béke legyen vele) pecsétje, ami szimbolikus értelemmel bír a könyvek tartalmát illetően. A pecsét a Koránt jelképezi, Isten utolsó Könyvét, az utolsó Szavát az emberiséghez, és Prófétánkat (béke legyen vele), aki az emberekhez küldött utolsó próféta. A Korán és a Szunna vezetését követve Harun Yahya fő célja, hogy a hitetlen filozófia utolsó érveit is megdöntse, és övé legyen az „utolsó szó”, teljesen elnémtvíva a vallás ellen felhozott kifogásokat. A Próféta (béke legyen vele) Pecsétje, aki a bölcsesség és erkölcsi tökéletesség legmagasabb fokát érte el, ezt a szándékot szimbolizálja.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

Harun Yahya műveit szívesen olvassák a világ számos országában, Indiától Amerikáig, Angliától Indonéziáig, Lengyelországtól Boszniáig, Spanyolországtól Brazíliáig. Könyvei hozzáférhetők angol, francia, német, olasz, spanyol, portugál, urdu, arab, albán, orosz, szerb-horvát, ujjur török, indonéziai, maláj, bengáli, szerb, bolgár, kínai, kishwahili (Tanzániában használatos), hausza (Afrikában elterjedt), dhivelhi (Mauritius szigetén használatos), dán és svéd nyelveken is.

A nagy népszerűségnek örvendő könyvek számos embernek alapozták meg az Istenbe vetett hitét, másokét pedig elmélyítették. A gondolataiban rejlő bölcsesség és az egyszerű, könnyen érthető stílus különös hangulatot kölcsönöz ezeknek a könyveknek, ami azonnal megragadja az olvasót. A könyveket a hatékonyság, a határozott eredmények és a megcáfolhatatlanság jellemzi. Valószínűleg, hogy aki végigolvas egyet, és valóban el is gondolkodik rajta, az továbbra is komolyan hihetne bármilyen materialista, ateista, hitetlen filozófiai rendszerben. Vagy ha mégis, az csak érzelmi alapon elképzelhető, hiszen ezek a könyvek alapjaiban cáfolják meg a materialista elméleteket. Harun Yahya könyveinek köszönhetően minden materialista filozófia veseséget szenved.

Kétségtelen, hogy mindez a Korán bölcsességéből és fényéből származik. Harun Yahyában nincs személyes büszkeség, csak szolgálni szeretne, segíteni abban, hogy az emberek megtalálják az Istenhez vezető utat. A könyvek kiadása nem anyagi haszon érdekében történik.

Mindezeket figyelembe véve azok, akik arra biztatják az embereket, hogy olvassák ezeket a könyveket, amelyek felnyitják a szív szemeit, és hozzájárulnak ahhoz, hogy Isten még elkötelezettebb szolgálói legyenek, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tesznek.

Mindamellett, ahogy ez már korábbi tapasztalatokból is bebizonyosodott, csak időpocsékolás lenne olyan könyveket népszerűsíteni, amelyek zűrzavart teremtenek az emberek fejében, ideológiai káoszhoz vezetnek, és nem oszlatják el a szív kétségeit. Ilyen hatásokkal azok a könyvek bírnak, amelyek a hangsúlyt inkább a szerző irodalmi érdemeire helyezik, mint arra a nemes célra, hogy megóvják az embereket hitük elvesztésétől. Akik kételkednek ebben, egyértelműen láthatják, hogy Harun Yahya egyetlen célja az, hogy a hitetlenséget legyőzze, és a Korán erkölcsi elveit terjessze. A sikere, a hatása és a fontossága egyértelműen megmutatkozik az olvasó meggyőződésében.

Egyvalamit mindenképpen szem előtt kell tartani: a folyamatos konfliktusok, a kegyetlenség, és minden megpróbáltatás, amiben a muszlimoknak részük van, a hitetlenség ideológiájára vezethető vissza. És csak akkor vethetünk véget nekik, ha a hitetlenség ideológiáját győzzük le, és megbizonyosodunk arról, hogy mindenki tud a Teremtés csodáiról és a Korán erkölcséről, és aszerint tud élni. Ha a világ mai állapotát nézzük, amely az erőszak, korrupció és agresszió lefelé tartó spiráljába kényszeríti az embereket, egyértelművé válik, hogy ezt a szolgálatot minél hamarabb és minél hatékonyabban el kell végezni, különben már késő lehet.

Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy Harun Yahya könyvei vezető szerepet vállaltak fel ebben. Isten engedelmeivel, ezek a könyvek eszközzé válnak, amelyek segítségével a huszonegyedik század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

AZ OLVASÓHOZ

Ebben a könyvben és egyéb műveinkben is különös hangsúlyt kap az evolúciós csalás, ennek oka pedig az, hogy ez az elmélet mindenféle vallásellenes filozófia alapja lett. A darwinizmus, amely tagadja a Teremtést s ezáltal Isten létezését, 140 éven keresztül rengeteg embert fordított el a hittől, vagy legalábbis kétségek közé taszította őket. Ezért nagyon fontos hitbéli feladat, hogy megmutassuk, ez a teória hazugság. Alapvető szolgáltatás, hogy minden emberhez eljuttassuk ezt a lényeges információt. Talán lesz olyan olvasónk, akinek csak egyszer lesz lehetősége arra, hogy valamelyik könyvünket elolvassa. Ezért úgy látjuk helyénvalónak, ha minden könyvünkben, még ha csak vázlatosan is, helyet adunk ennek a témának.

Egy másik dolog, amire fel kell hívnunk a figyelmet, a könyvek tartalmával kapcsolatos. Az író minden munkájában a Korán segítségével világítja meg a hitbéli kérdéseket, és arra hívja az embereket, hogy tanulmányozzák és integrálják életükben Isten szavait. Világosan megmagyaráz minden kérdést, ami Isten jeleivel kapcsolatosan felvetődik, olyan módon, hogy ne maradjon semmi kétség és kérdőjel az olvasó fejében.

A könyvek tiszta, egyszerű és gördülékeny stílusa lehetővé teszi, hogy héttől hetvenhét éves korig mindenki könnyen megértse őket. Hatásos és egyszerű stílusú könyvek, melyek ugyanakkor az „egy szuszra” elolvashatóság kritériumának is megfelelnek. Még azok is, akik határozottan elutasítják a vallást, kénytelenek elismerni, hogy a könyvek tartalma igaz, hiszen hatással vannak rájuk a tények, amelyeket az írások felsorolnak.

A könyvet, amit Ön a kezében tart, nemcsak egyedül, hanem másokkal együtt, kölcsönös beszélgetés keretében is forgathatják az olvasók, akárcsak az író egyéb műveit. Akik hasznos információkra szeretnének szert tenni ezekből a kötetekből, igény szerint csoportban is olvashatják őket, megbeszélhetik a felmerülő kérdéseket, gondolatokat és tapasztalatot cserélhetnek.

Az is óriási szolgálat, ha valaki segít, hogy ezek a könyvek, amelyek kizárólag Isten meglepéséért íródtak, másokhoz is eljussanak és közreműködik abban, hogy mások is megismerjék, elolvassák őket. Hiszen az író minden munkája rengeteg értékes információt tartalmaz és rendkívül meggyőző. Ezért az, aki a vallásról akar mesélni, a legnagyobb hatást akkor éri el, ha másoknak is javasolja ezeknek a könyveknek a tanulmányozását.

Ezek a munkák, más szerzők műveitől eltérő módon, mellőzik az író személyes meggyőződését, a kétséges forrásokra támaszkodó magyarázatokat, nem találkozunk bennük szakrális témákat sértő viselkedéssel, tiszteletlen, figyelmetlen hangnemmel, sem pedig elszomorító, kétséget és reménytelenséget ébresztő stílussal.

GLOBAL PUBLISHING

Talatpasa Mah. Emirgazi Caddesi Ibrahim Elmas Ismerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydani - Istanbul Tel: (0 212) 222 00 88

TARTALOM

AZ EMBER LEGNAGYOBB ELLENSÉGE	8
A SÁTÁN TULAJDONSÁGAI	25
A SÁTÁN FORTÉLYAI.....	31
EGY OLYAN KÖZÖSSÉG, AMELY NEM VESZI	
ÉSZRE A SÁTÁN BEFOLYÁSÁT: A TUDATLANOK	84
A SÁTÁN NÉPE: A KÉPMUTATÓK.....	104
A SÁTÁN GYENGE	125
A DARWINIZMUS BUKÁSA.....	129

Az ember legnagyobb ellensége

Bárki legyen is Ön, létezik valaki, aki azt akarja, hogy Önt végtelen büntetés sújtsa, valaki, aki egész létét erre tette fel, s aki rendkívül veszélyes ellenség. Ő a Sátán, vagy más szóval Iblisz, akit Isten megátkozott és elűzött, és az ő követői.

Legnagyobb ellenségünk ő. Nem mese és nem legenda, hanem maga a valóság. Létezett az ember történelmének minden pillanatában. Élő és már meghalt emberek millióit hívta a tűzbe és hívja ma is, megkülönböztetés nélkül. Fiatalkorú, idős, nő, férfi, államelnök vagy koldus, neki teljesen mindegy, minden ember célpont a számára.

Most is figyeli Önt, ahogy Ön olvassa ezeket a sorokat, és szövegezi a terveit Ön ellen. Egyetlen vágya, hogy a lehető legtöbb embert – köztük Önt is – magával vigye a Pokolba.

Nem szükséges az embereknek imádniuk őt vagy nagyon szélsőséges viselkedést tanúsítaniuk ahhoz, hogy a Sátán győzelmet arasson felettük. Azt sem feltétlenül akarja, hogy az ember megtagadja Istent. Ő sem tagadja meg Istent, miért is várná el ezt az emberektől? Egyetlen kívánsága az, hogy az embereket távol tartsa Isten vallásától és a Korántól, megakadályozza őket abban, hogy őszintén szolgálják Istent, és ezáltal elérje, hogy az emberek örökkévaló büntetéstől szenvedjenek.

Van, hogy a vallásosság álarca mögött, Isten Nevét használva távolítja, tévelyíti el az embereket az igaz vallástól. Ez pedig elegendő ahhoz, hogy majdan együtt zuhanjanak a Pokol szakadékába. Mindegy milyen eszközzel, akik követik őt, mind ugyanarra a sorsra jutnak:

Előíratott néki az, hogyha valaki őt választja gyámolítójának, azt ő tévelygésbe viszi és a (Pokol) izzó tűzének a büntetéséhez vezeti. (Korán, 22:4)

Iblisz lázadása Isten ellen

A Korán szerint a Sátán általános, összefoglaló neve azoknak a lényeknek, akik Ádámtól, az első embertől kezdve, most és az Ítélet Napjáig mindvégig arra törekszenek, hogy az emberiséget letérítsék Isten útjáról. Minden Sátán őse Iblisz, aki ellenszegült Isten akaratának, amikor Ő megteremtette Ádámot.

A Koránból megtudhatjuk, hogy Isten megteremtette Ádámot, majd azt kérte az angyaloktól, hogy boruljanak le előtte. Míg az angyalok engedelmeskedtek Istennek, Iblisz, aki a dzsinnek közül való, nem borult le Ádám előtt. Azt állította, ő magasabb rendű az embernél. Engedetlensége és pimaszsága miatt elűzetett Isten Színe elől.

Mielőtt távozott volna, haladékot kért Istentől, hogy ugyanúgy tévelygésbe vigye az embereket, ahogyan ő maga is eltévelyedett, Isten pedig haladékot adott neki az Utolsó Ítélet

Napjáig. Megkezdődött hát Iblisz küzdelme az ember ellen. Isten ígéretet tett arra, hogy megtölti majdan a Poklot Iblisszel és a neki engedelmeskedőkkel. Ezt az eseményt Isten így adja hírül a Koránban:

Bizony, Mi megteremtettünk titeket. Azután megformáztunk benneteket. Azután azt mondtuk az angyaloknak: „Boruljatok le Ádám előtt!” Ők pedig (mindannyian) leborultak - kivéve Ibliszt. Ő nem tartozott azok közé, akik leborultak.

(Allah) azt mondta: „Mi tartott vissza téged attól, hogy leborulj, amikor megparancsoltam neked?” „Én jobb vagyok, mint ő” - mondta (amaz) -, „engem tűzből teremtettél, őt pedig agyagból.”

Ő pedig azt mondta: „Indulj innen lefelé (a földre)! Hogy jössz te ahhoz, hogy itt fennhéjázó légy? Kifelé! Megalázott leszel a megalázottak között!”

(Iblisz) azt mondta: „Adj nékem haladékat addig a napig, amíg (halottaikból) föl nem támasztatnak!” „Íme, azokhoz tartozol, akiknek haladék adatott” - mondta (Allah).

(Iblisz) azt mondta: „Azért, mert tévútra vittél engem, meglessem őket a Te egyenes utadon; aztán nem tágitok tőlük előlről és hátulról és a jobb kezük felől s a bal kezük felől. És úgy találod majd, hogy a

nagyrészük nem lesz hálás (neked).”

(Allah pedig) mondta: „Pusztulj innen, megvetve és elűzve! Bárki követ téged közülük - bizony, megtöltöm a gyehennát veletek mindannyiótokkal!”

(Korán, 7:11-18)

Iblisz tehát, miután elűzetett Isten Színe elől, megkezdte harcát, ami az Ítélet Napjáig fog tartani. Hozzáférkőzik az emberekhez, hogy félrevezesse és eltévelyítse őket. Az első nagy csapdát Ádámnak állította, aki párjával együtt a Paradicsomban élt, mígnem Iblisz becsapta és arra készítette őket, hogy mondjanak ellent Istent parancsának. Ez az emberiség történetének kezdetén esett meg és a Korán így beszél róla:

És (Allah azt mondta): „Ó Ádám! Lakozzál a feleségeddel együtt a Paradicsomban és egyetek (a gyümölcsökből), ahol csak akartok! De ne közeledjtek ehhez a fához, különben a vétkesek közé fogtok tartozni.”

És a Sátán (gonosz gondolatokat) sugalmazott nékik, hogy felfedje kettejüknek a szemérmükből azt, ami (addig) rejtve volt. És azt mondta (nekik): „A ti Uratok csak azért tiltotta meg nektek ezt a fát, nehogy angyalok, vagy örökéltűek legyetek az örökéltűek között.”

És megesküdött nékik, hogy: „Bizony mondom, én a ti őszinte tanácsadótok vagyok.”

És csalárd módon a bukásukat okozta. Miután pedig megízlelték a fa (gyümölcsét), láthatóvá lett nekik a szemérmük és a Paradicsom (fáinak) leveleit kezdték összeróni magukon. (Ekkor) szólította őket az Úruk: „Vajon nem tiltottalak-e el benneteket ettől a fától, és nem mondtam-e néktek, hogy a Sátán nyilvánvaló ellenségeitek?”

Ők ketten pedig azt mondták: „Önmagunk ellen vétkeztünk. Ha nem bocsátasz meg nekünk, és nem leszel irgalmas hozzánk, bizony kárvallottak leszünk a kárvallottak között.”

(Az Úr) azt mondta: „Induljatok lefelé (a földre)! Legyetek egymás ellenségei s legyen egy ideig a földön a szállásotok, s az élethez szükséges dolgok!”

„Ott fogtok élni” - mondta -, „és ott fogtok meghalni és (a Feltámadás Napján) onnan vétettek elő.”
(Korán, 7:19-25)

Ádám megbánta tettét Isten előtt, Isten pedig megbocsátott neki, ám Iblisz küzdelme az emberek ellen ezzel nem ért véget. A Korán 5. Szúrája hírt ad arról, hogy a Sátán félrevezette Ádám két fiának egyikét, és arra készítette őt, hogy ölje meg a testvérét. (Korán, 5:27)

Azóta Iblisz rengeteg embert csapott be és állított maga mögé a további generációkból, másrésről pedig a dzsinnek

közül is nagyon sok segítőtje akadt. A dzsinnek, akik Iblisz útját követték, szintén kezdtek az ember sarkában járni, hogy tévútra vigyék és „gonosz gondolatokat sugalljanak az emberek lelkébe” (Korán, 114:5). Azok a dzsinnek és emberek, akik Iblisz barátai lettek, szintén a „Sátán” elnevezésre tettek szert.

(A Sátán szó a „távol lenni” gyökből ered, és Isten minden olyan pimasz, lázadó szolgájára használatos, aki elűzetett Isten kegyelméből.)

Ez azt jelenti, hogy a Sátán, mely a legnagyobb veszélyt jelenti az emberiségre nézve, egy csapat dzsinnből és emberből áll, akiknek Iblisz a vezetőjük. Ezek a dzsinnek és emberek Iblisz útját járják, és megpróbálják tévútra vinni az embereket, ahogyan tévútra vitettek ők maguk is. A „dzsinn”-Sátánok (vagyis a dzsinnek közül való Sátánok) láthatatlanok az ember számára, ezért úgy tudnak közeledni az emberhez, hogy az nem veszi észre, majd elméjüknek félrevezető gondolatokat sugallnak. Az „emberi” Sátánok (vagyis az emberek közül való Sátánok) pedig nyilvánvalóan furakodnak az emberek mellé, és mindenféle tanácsot osztogatnak, hogy ezzel eltérítsék az illetőt Isten útjáról. Ezek lehetnek olyan emberek, akik az ember közeli barátainak tűnnek, de lehetnek a társadalom által elismert „gondolkodók” is. A Korán ezt a fohászt tanítja a hívőknek a tőlük származó veszély ellen:

Mondd: „Oltalmat keresek az emberek Uránál,

**az emberek Királyánál,
az emberek Istenénél,
a sugalmazó, meghátráló (a Sátán) gonoszságától,
aki gonosz gondolatokat sugall az emberek keblébe,
a dzsinnektől és az emberektől.” (Korán, 114:1-6)**

S minthogy a Sátán olyan ellenség, aki alattomos módon képes közeledni az emberhez, koncentrált figyelemmel kell óvakodni tőle. Ennek alapvető feltétele, hogy az ember ismerje a Sátánt. Ha a megismerés céljával figyeljük őt azt látjuk, hogy meglehetősen furcsa és ravasz gondolkodásmód jellemzi. Ennek a gondolkodásmódnak, ami először Ibliszé volt, majd minden követőjének jellemzője lett, a büszkeség és a tudálékoskodás az alapja.

A Sátán agyafúrt észjárása

A Korán a Sátán történetét, Iblisz lázadását Isten ellen a következőképpen mondja el:

**(Allah) azt mondta: „Mi tartott vissza téged attól,
hogy leborulj, amikor megparancsoltam neked?”
„Én jobb vagyok, mint ő” - mondta (amaz) -,
„engem tűzből teremtettél, őt pedig agyagból.”
(Korán, 7:12)**

Iblisz elutasítja, hogy leboruljon az ember előtt, azt állítja, ő jobb (magasabb rendű), mint az ember. Érvelése viszont

elég erőltetett és nem megalapozott. Azt mondja, őt tűzből, míg az embert agyagból teremtették, és azt állítja, a tűz nemesebb anyag, mint a sár (vagyis az agyag). Más szóval, felfuvalkodásának egyetlen oka a két anyag közötti fizikai különbség. De hát mindegy, hogy az alapanyag sár vagy tűz, Iblísz is Isten teremtette és az embert is Isten teremtette. Óriási ostobaság és igen nagy hálátlanság, ha egy teremtmény, pusztán az anyag miatt, amiből teremtették, fellázad Teremtője parancsa ellen. Iblísz azonban annyira féltékeny az emberre és olyannyira nagyra tartja magát, hogy ezt nem érti, fennakad a fizikai különbségen és fellázad teremtője, Isten parancsa ellen. Iblísz tudata itt bezárult, mivel magát nemesebbnek, másnak látta, ez további megnyilvánulásából is látszik:

„Lehetetlen” - mondta az -, „hogy egy ember előtt leboruljak, akit Te száraz agyagból, megformált sárból teremtettél.” (Korán, 15:33)

Iblísz a maga részéről nem tagadja, hogy őt Isten teremtette. Nem ez az ő lázadásának oka. Sőt, ő maga mondja ki, hogy ő Isten teremtménye. Ő csak azt mondja: **„Én jobb vagyok, mint ő” - mondta (amaz) -, „engem tűzből teremtettél, őt pedig agyagból.”** Felfoghatatlan ez a lázadás, teljesen értelmetlen.

Iblísz egy másik megnyilvánulása, mely természetellenes logikájára világít rá, így hangzik:

És (emlékezz arra), amikor azt mondtuk az angyaloknak: „Boruljatok le Ádám előtt!” Ők pedig (mindannyian) leborultak, kivéve Iblísz. Ő azt mondta: „Vajon olyasvalaki előtt boruljak le, akit agyagból teremtettél?” (Korán, 17:61)

Az utolsó mondatból világosan láthatjuk, Iblisz mennyire óvatlan és mekkorát téved. Hihetetlen féltékenység vesz rajta erőt, amikor előtte Ádámot dicsérik, őt magát pedig, aki így háttérbe szorul, arra kéri, hogy még boruljon is le Ádám előtt. Ennek a lelkiállapotnak a háttérében az Isten iránti engedetlensége bújik meg:

„Iblis!” - mondta (Allah). „Mi tartott vissza attól, hogy leborulj az előtt, amit a kezemmel teremtettem? Fennhéjázol-e, avagy kevély vagy a kevélyek között?”

„Én jobb vagyok, mint ő” - mondta az -, „engem tűzből teremtettél, őt pedig agyagból.” (Korán, 38:75-76)

A Sátáni logika, mely Iblíszet jellemzi, amikor megtagadja, hogy leboruljon Ádám előtt, megfigyelhető azokon az embereken – más szóval emberi Sátánokon is –, akik nem fogadják el Isten küldöttét és visszautasítják, hogy engedelmesskedjenek neki. Ezek az emberek nem fogadták el a prófétákat Isten küldötteiként, merthogy látszólag hozzájuk hasonló em-

berek voltak. Akit ők elfogadtak volna Isten küldöttként, abban – azt mondták – nyilvánvalóan látni akarják, hogy felettük áll, és – szerintük – ez a feljebbvalóság vagy politikai erőben vagy nagy gazdagságban kellett volna, hogy megmutatkozzék. Példák erre azoknak a hitetleneknek a megnyilvánulásai, akik Mohammed Próféta (s.a.w.) idejében éltek:

**És azt mondták: „Miért nem küldetett le a Korán a két város valamelyik hatalmas emberének?”
(Korán, 43:31)**

A másik dolog: ahhoz, hogy a hitetlenek higgyenek valakinek a küldött voltában, természetfeletti erőt várnak tőle vagy valami bizonyítékot egy másik dimenzióból. A Korán több helyen is megemlíti ezeknek az embereknek a kívánságait:

És azt mondták: „Nem hiszünk neked mindaddig, amíg nem fakasztasz nekünk forrást a földből, vagy lesz egy kerted, pálmafákkal és szőlőtőkékkel, amelyek között patakok árját árasztod; vagy - ahogyan állítottad – ránk szakasztod az égboltot darabokban, vagy idehozod Allahot és az angyalokat a szemünk elé; vagy lesz egy arannyal díszített házad, vagy fölmegy (lajtorján) az égbe. És (még akkor) sem hiszünk abban, hogy fölmentél, amíg Írást nem küldesz le nekünk, amit elolvashatunk.” Mondd:

„Magasztaltassék az én Uram! Vajon mi más lennék én, mint ember (és) küldött?” (Korán, 17:90-93)

Ez tehát az egyik ok, amit nem bírnak elfogadni azok az emberek, akik ellenkeznek a küldöttekkel és harcolnak ellenük. A hitetlenek nem bírják megemészteni, hogy olyan embertársuk kapja meg a küldöttséget, aki hozzájuk hasonló és túl büszkék ahhoz, hogy engedelmeskedjenek neki. Ez a féltékenységgel, gőggel teli lázadás ugyanaz, amit Iblisz produkált, amikor elutasította, hogy leboruljon Ádám előtt. Az ája folytatása arról beszél, hogy az emberek nagy többsége pusztán ezért nem kaphat vezetést:

És amikor eljött hozzájuk az útmutatás, csupán az akadályozta az embereket abban, hogy higgyenek, hogy azt mondták: „Vajon Allah embert küldött el küldött gyanánt?” (Korán, 17:94)

Iblisz lázadásában van valami megmagyarázhatatlan. Iblisz okos, tudással rendelkezik, Isten létezésének maga is tanúja. Körülötte angyalok vannak, és tud az ember teremtéséről. Azt is tudja, hogy Isten hatalmas, erős, és Nála van az örökkévaló Pokol büntetése.

Iblisz és az őt követő összes Sátán logikája kiismerhetetlen: tudnak Isten létezéséről és egységéről, és mégis képesek ellenszegülni a parancsának és hitetlenné válni... Ez rendkívüli dolog, valóságos csoda, hiszen Iblisznak ennyi tudás

után igen mély hittel kellene rendelkeznie. Ugyanígy mély tudatossággal kellene bírnia, és módfelett alávétőnek, tisztelettudónak kellene lennie Istennel szemben. Iblisz viszont olyasmire vetemedett, amit még a legtudatlanabb ember sem merne megtenni.

Iblisz kiismerhetetlenségének itt még nincsen vége. Hatalmas bűnt követ el azzal, hogy az embereknek a hitetlenséget sugallja, és mégis azt mondja, hogy ő féli Istent. Ez is beteges gondolkodásmódjának egyik jele:

A képmutatók úgy vezették félre a zsidókat, mint (hajdan) a Sátán. (Emlékezz arra), amikor azt mondta az embernek: „Legyél hitetlen!” Miután pedig hitetlen lett, azt mondta: „Én ártatlan vagyok a te (bűnödben). Én félem Allahot, a teremtmények Urát!” (Korán, 59:16)

Egy másik ája arról ad felvilágosítást, hogy a Sátán a hívők ellen hangolta a hitetleneket, majd faképnél hagyta őket és azt mondta, ő féli Istent:

És (emlékezz arra), amikor a Sátán csábítónak tünette föl előttük a cselekedeteiket és azt mondta: „Nem lesz ma az emberek között senki, aki legyőzhetne benneteket. (Védelmesítő) szomszédotok vagyok én.” Amikor azonban a két sereg egymást megpillantotta, sarkon fordult és azt mondta: „Nem

tartozom felelősséggel értetek. Olyasmit látok, amit ti nem láttok. Bizony, én félem Allahot. Allah büntetése rettenetes.” (Korán, 8:48)

Iblisz helyzete rendkívül ellentmondásos, egyrészt elfogadja Isten létezését, határtalan erejét és tudását, másfelől pedig tudatosan fellázad ellene.

Mindenki, aki elítéli Isten parancsait, elutasítja azokat, a saját feje után megy, bíraskodik valamilyen kérdésben, amiről Isten már rendelkezett, és megpróbálja érvényteleníteni az Isteni parancsot, Ibliszhez hasonló helyzetben van. Ezek az emberek tudnak Isten létezéséről akárcsak Iblisz, de tudatlan magatartásukkal olyan állapotba kerülnek, mint ő.

Ibliszt engedetlensége miatt Isten megalázza, lealacsonyítja, és megvetetten elúzi Maga mellől. Ibliszt büszkesége készletű lázadásra, elűzetése pedig olyan módon történik, ami a leginkább sérti őt: megalázzák és elkergetik. Mielőtt távozna, haladékot és engedélyt kér Istentől. A haladékot azonban nem azért kéri, hogy Isten megbocsátásáért esedezhessen, és újra Felé fordulva megbánásának adjon hangot, hanem azért, hogy az embert is ugyanolyan megalázó helyzetbe hozza, mint amilyenbe ő került.

Hát így kezdődött a Sátán ellenségessége és harca az ember ellen. Azonban nem szabad megfélemlenünk arról, hogy a Sátánt is Isten teremtette – minden tulajdonságával

együtt – , és őt is Urunk felügyeli. Vagyis a Sátánnak nincsen Istentől független, saját, önálló ereje. A tudatlan emberek körében elterjedt az a tévhit, hogy Isten és a Sátán között küzdelem áll fenn. Szerintük a Sátán minden egyes alkalommal, amikor sikerül tévútra vinnie valakit, győzelmet arat Isten felett. (Magasztaltassék Isten)

Az igazság az, hogy a Sátán Isten engedelmével és akaratával viheti véghez azt, amit véghez visz. Csak Isten akaratával lehet hatása az emberek nagy részére. Ha Isten nem engedi, nem tehet semmit sem. A Korán így ír a haladékról, amit a Sátán kért, és arról, hogy Isten haladékot adott neki:

(Iblisz) azt mondta: „Uram! Adj nékem haladékot addig a napig, amíg (halottaikból) föl nem támasztatnak!” „Íme, azokhoz tartozol” - mondta (Allah), „akiknek haladék adatott. (Korán, 15:36-37)

Egy másik ája így szól a Sátánnak adott haladékról:

Azt mondta (még): „Vajon mit tartasz arról, akit nagyobb tiszteletben részesítettél nálam? Ha haladékot adsz nekem a Feltámadás napjáig, bizony mondom - kevés kivétellel - hatalmam alá vonom az utódait!” „Pusztulj innen!” - mondta (Allah). „Bárki követ téged közülük, - bizony, a gyehenna lesz a ti fizetségetek - bőséges fizetség gyanánt!” (Korán, 17:62-63)

Az áják is tanúsítják, hogy a Sátán, Isten akaratával és

engedelmeivel cselekszik, hogy kárt okozzon az embernek. Tudatában van amúgy annak, hogy Isten a világok Ura, sőt Isten nagyságára esküszik, amikor azt mondja, félre fogja vezetni az embereket:

„A hatalmadra!” – mondta amaz. „Bizony, mindannyiukat félrevezetem.” (Korán, 38:82)

Isten azt mondja a Sátánnak, mielőtt elúzi őt Színe elől:
„És riaszd föl hangoddal közöttük azt, akit csak bírsz és támadj rájuk a lovasságoddal és a gyalogságoddal és légy az ő részestársuk a javaikban és a gyermekeikben. És ígérgezz (csak) nekik! Ám a Sátán csalárd módon ígéretet nekik.” (Korán, 17:64)

A Sátán mesterkedéseit, amikhez Isten engedelmeivel folyamodik, az elkövetkezendő oldalakon részletesen meg fogjuk vizsgálni. A Sátán feladata az, hogy eszköze legyen annak, hogy a Pokolra teremtett embereket az őket megillető helyre vigye. Akik engedelmeskednek neki, azok nem méltóak Isten Édenkertjére, erkölcsileg pedig alantasabbak, mint az állatok. Isten ekképpen magyarázza ezt meg nekünk az ájában:

„Számos dzsinnt és embert teremtettünk a gyehennára. Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint az állatok. Nem, ők még tévelygőbbek! Ügyet sem vetnek ők (semmire).” (Korán, 7:179)

A Sátánnak mindazonáltal semmiféle hatása nincsen Isten igaz szolgálóira. Mivel Isten nem ad engedélyt erre, a hívőket nem képes tévútra vinni. Megvédelmezte a Sátán eltévelyítésétől őszinte szolgálóit, akik Istennek áldozták magukat és nem társítanak Hozzá semmit.

„Bizony, nincs néki hatalma azok fölött, akik hisznek, és akik az Urukra hagyatkoznak.” (Korán, 16:99)

Végül is a Sátánt – akárcsak a többi élőlényt – Isten bízta meg valamilyen feladattal. Az ő feladata az, hogy eszközzé váljon abban, hogy elváljanak egymástól a Paradicsomra teremtett hívők és a Pokolra teremtett hitetlenek. Ez egyfajta tisztogatás tulajdonképpen. Akinek betegség, szenny van a szívében, az – a Sátánnak köszönhetően – eltávolodik a hívőktől, elhagyja őket. Az áják hírül adják, hogy a Sátán csak ezekre az emberekre van hatással:

„(Azért tesz így), hogy azt, amit a Sátán odavet, azok kísértésévé tegye, akiknek a szíve beteg és kegyetlen – a vétkesek, bizony az (Igazságtól) messzejáró szakadarságban vannak.” (Korán, 22:53)

Ezen felül a nehézségek, melyekkel a Sátán a hívőket ostromolni próbálja, ezen a világon azt idézik elő, hogy a hívők még inkább közelednek Istenhez, még inkább ragaszkodnak Hozzá és egyre biztosabb vezetésben lesz részük:

„és hogy azok, akiknek tudás adatott, megtudják, hogy az a te Uradtól való Igazság és higgyenek benne és szívük alázkodjon meg Előtte! Allah egyenes útra vezérli azokat, akik hisznek.” (Korán, 22:54)

A Sátán tulajdonságai

A Sátán az ember legnagyobb ellensége, akivel élete során nagyon sokszor fog még találkozni. Ellenség, hiszen az ember miatt veszítette el rangját Isten előtt. Az egyetlen ok, amiért itt tartózkodik a Földön az, hogy engedélyt kért Istentől, hogy az embereket tévútra vigye. Ezen ígéretnek megfelelően annyi embert vezet majd a Pokolba, amennyit csak tud és megtesz mindent, hogy célját elérje – egészen a Feltámadás Napjáig. Ezért a Sátán állandóan ártó szándékkal figyeli az embereket (Korán, 7:27), terveket sző, játszik az emberrel.

A legtöbben nincsenek is tisztában azzal, mekkora veszélyt jelent a Sátán. Úgy gondolják, a Sátán nagyon messze van, sőt kitalált figura. Szerintük a Sátánnak csak az elvetemült, gyilkos elméjű emberek engedelmeskednek, akik nagyon gonosz tetteket visznek véghez. Saját magukra illetve a hozzájuk hasonló emberekre pedig úgy tekintenek, mint tiszta szívű emberekre, akiknek semmi közük a Sátánhoz. Csak időnként, apróbb hibákat elkövetvén mondják azt, hogy „na, az ördög nem alszik”.

Ez egy óvatlan hozzáállás, az egyik legnagyobb hiba, amit az ember élete során elkövethet, hiszen a Sátán – a hívők egészen kis csoportja kivételével – közel minden embert fel-

ügyelete alatt tart már. Ezek az emberek legnagyobb ellenségük árnyékában élnek anélkül, hogy tudnák, és követik őt a Pokolba. Pedig az ember feladata az lenne, hogy jól kiismerje a Sátánt és ellenségeként bánják vele. Isten, ezt a Korán 35. Szúrájában parancsolja meg az embereknek:

„Bizony, a Sátán a ti ellenségeitek. Tekintsétek hát őt ellenségnek...” (Korán, 35:6)

Ha az ember megérzi a Sátánt és megérti, hogy ő ellenség, ez máris egy olyan lépés, amely szabadulást hoz az embernek. A Sátánnak először is a tulajdonságait kell felmérni, utána pedig a taktikáit kell kiismerni. A Korán számos ájában részletesen leírja ezeket a tulajdonságokat, melyeket az alábbi pontokban foglaltunk össze.

Alattomos és hazug

A Sátán először is elfedi az igazságokat, így akarja az igaz útról letéríteni az embereket. Hogy ezt elérje, bevett szokása, hogy alattomos módon hazudozik az embernek és becsapja őt. Hazugsággal, hamis és üres ígéretekkel próbálja meg az embereket a maga oldalára állítani. Ígér fűt-fát, jobb társadalmi pozíciót, több pénzt, több lehetőséget a nemi vágyak kielégítésére, nyugodtabb életet, sőt akár magas túlvilági rangot is. A túlvilágon azonban ő maga fogja bevallani, hogy hazudott és ígéretei nem értek semmit:

És miután a dolog eldöntetett, a Sátán azt mondta: „Allah megígérte nektek az Igazság ígérését. Én is ígérést tettem nektek, de én megszegtem (azt) nektek...” (Korán, 14:22)

Ez azonban csak az Ítélet Napján derül ki, amikor az evilági élet véget ér, a Sátán és a barátai pedig feltámadnak. Azonban hiába ismeri be a Sátán a hazugságát, semmit sem segít ez azoknak, akik őt barátjuknak fogadták. Mindegyikük – mindazokkal az emberekkel együtt, akik a történelem során a Sátánt követték – a Pokolba lép be.

Megtagadta az engedelmességet, tiszteletlen és hálátlan

A Sátán rendkívül hálátlan Istennel szemben, aki a semmiből teremtette őt és minden tulajdonságával felruházta. (Korán, 17:27) Hálátlansága és tudatlansága folytán fellázadt és engedetlenné vált.

Kegyetlen és megbízhatatlan

A Sátán egyéb tulajdonságai közé tartozik, hogy kegyetlen és hol ezt, hol azt mondó, vagyis megbízhatatlan. (Korán, 22:3)

Cselszövése igencsak gyenge a hívőkkel szemben

Ha kívülről úgy is látszik, hogy a Sátán csapdái, amiket a hívőknek állít és cselszövései hatásosak, ez igazából tévedés. A Sátánnak valójában gyenge a fortélyja, összeomlik, akár egy kártyavár:

„Akik hívők, azok Allah útján harcolnak; akik hitetlenek, azok a bálványok útján harcolnak. Harcoljatok a Sátán cimborái ellen! A Sátán fortélyja gyenge.” (Korán, 4:76)

Ereje csak a hívásra elegendő

A Sátánnak nincsen kényszerítő ereje az ember felett, ő csupán hívja az embereket. Az ember maga az, aki hallgat erre a hívásra. Ha az ember olyasvalamit követ el, ami nem egyeztethető össze lelkiismeretével, nem háríthatja a felelősséget a Sátánra. Akit valójában vádolnia kell, az a saját lelke, amely engedelmeskedik a Sátán hívásának. A túlvilágon a Sátán felfedi ezt az igazságot a hitetlenek előtt, akik őt vádolják:

„... nekem nem volt hatalmam fölöttetek. Én csak szólítottalak titeket, és ti meghallgattatok engem. Ne gyalázzatok hát. Gyalázzátok saját magatokat...” (Korán, 14:22)

Az emberek ellensége

Nagyon sok ája hírül adja, hogy a Sátán az ember fő ellensége. (Korán, 6:142, 18:50, 36:60) Senki nem tud olyan mértékben ártani a világon az embernek, amennyire a Sátán akar ártani neki. A Sátán azt akarja, hogy az ember örökké égjen a Pokolban, ezért a legnagyobb ellensége az embernek. Ezt a tényt az egyik ája így adja tudtunkra:

„Oh, ti emberek! Mindabból, ami a földön található, egyétek a megengedettet és a jót! Ne kövessétek a Sátán nyomdokait, hiszen ő a ti nyilvánvaló ellenségetek.” (Korán, 2:168)

„...Bizony a Sátán nyilvánvaló ellensége az embernek.” (Korán, 12:5)

Nincsen egyetlen jó tulajdonsága sem

A Sátán arra tette fel életét, hogy az embernek kárt és nehézséget okozzon, semmiféle jót nem tartogat az ember számára. A Sátánnak erre a tulajdonságára az ája azt mondja: **„lázadó”** (Korán, 4:117).

Tisztátalanság az ember számára

A Sátán olyan az ember számára, mint a szenny, ezt a Korán a következőképpen fejezi ki:

„...vizet küldött le reátok az égből, hogy megtisztít-

son benneteket azzal, és elűzze rólatok a Sátán tisztátalanságát, hogy erőt öntsön a szívetekbe és szilárdá tegye a lábatokat.” (Korán, 8:11)

Isten elűzte őt a Színe elől

A Sátán engedetlen volt és hálátlan, ezért Isten megalázta és kiteszítva elűzte őt Színe elől. A „sátán” szó tartalmilag is magában foglalja ezt az elűzöttséget. A Sátánnak ezt a tulajdonságát a 81. Szúra 25. valamint a 15. Szúra 17. ájája is tudtunkra adja.

A Sátán fortélyai

Küzdelmének végeztével, az Utolsó Ítélet Napján a Sátán sokmillió emberrel együtt kerül majd a Pokol tüzébe. Van azonban egy csoport, amelyen a Sátán soha nem győzedelmeskedhet: a hívők csoportja. A hívők félik Istent, ők Isten helytartói a Földön és Ő védelmezi őket, így aztán a Sátán suttogása nem fog rajtuk. Ezt az igazságot maga a Sátán is elismeri, így olvashatjuk a Koránban:

(Iblisz) azt mondta: „Uram! Azért mert tévútra vitél engem, tetszetősen fölékesítem majd nekik (azt, ami) a földön van és bizony, mindannyiukat félrevezetem – kivéve a Te kiválasztott szolgálodat közöttük!” (Korán, 39-40)

Amint az ájából nyilvánvaló, a Sátánnak nincsen ereje ahhoz, hogy tévútra vigye az igazhitű hívőket. Mindazonáltal senki sem tekintheti magát bizonyosan a „Paradicsom lakójának”. A hívőknek mindig **„szilárdan kell fogózkodniuk Allah kötelékébe”** (Korán, 3:103), hogy megvédhessék hitüket, mert **„Uruk kínzása bizony nem olyan, amitől biztonságban érezhetik magukat”** (Korán, 70:28). A hívőnek elővigyázatosnak kell lennie a Sátán csapdáival és játékaival szemben, hiszen a Sátán **„meglesi őket az egyenes úton”**

(Korán, 7:16) és az a célja, hogy „**botlásra készítse**” (Korán, 3:155) őket. Ha az ember nem elég óvatos, észrevétlenül is beleeshet a Sátán csapdájába, sőt egy idő után a vallásból is kitérhet. Vizsgáljuk meg most egyenként, mik azok a fortélyok, amik segítségével a Sátán a Pokolba akarja vezetni az embereket.

Gonosz sugallatokat sugall

A hívők küzdelme legnagyobb ellenségükkel egészen életük végéig tart. E küzdelemben a Sátán nagyon ravasz módszerekhez folyamodik. Soha nem mutatja meg a valódi arcát az embernek, nem áll oda és nem mondja azt, hogy „én vagyok a Sátán, és azt akarom, hogy a Pokolban égi”. Ehelyett inkább mesterien álcázza magát és „**gonosz gondolatokat sugall az emberek keblébe**” (Korán, 114:5). Aki nincsen tudatában a Sátánnak, az a Sátán suttogását saját gondolatainak véli. És ha ez még nem elég, a Sátán azt is elhiteti az emberrel, hogy ezek a gondolatok helyesek, így rengeteg embert von irányítása alá anélkül, hogy az illetők tudnának róla.

A hívők viszont a Korán segítségével ki tudják iktatni ezt az ellenséget, aki képes az ember keblébe férkőzni, képes a szívekig hatolni és ott suttogni. A hívőnek először is birtokában van a fény és a bölcsesség, amellyel meg tudja állapítani, hogy szívének hangja a Sátántól ered vagy a lelkiismeretétől. Miután

pedig leleplezte a Sátán játékát, azt teszi, ami a Koránban parancsoltatott neki: Istennél keres menedéket. Egy olyan hívőre, aki Istenről emlékezik meg, nincs a Sátán suttozásainak semmilyen hatása. Isten ezt a fontos titkot így fedi fel a Koránban:

„Ha valami gonosz sugallat ösztökélne téged a Sátán részéről, akkor Allahnál keres menedéket! Ő (mindent) hall és tud. Ha azokat, akik istenfélők, maga a Sátán érintené meg kísérteties alakjában, akkor emlékezzenek meg (Allahról), és (ismét világosan) fognak látni!” (Korán, 7:200-201)

Mivel ez a világ a próbatételek helye, az ember számos helyzettel, emberekkel találkozhat. Mindegy, mik a feltételek, a Sátán mindig ott van és vár. A hívő legkisebb gyengesége ezekben az élethelyzetekben óriási lehetőség a Sátán számára. A Sátán pedig minden lehetőséget megragad, kilétét azonban megpróbálja soha nem felfedni.

Ha a hívő úgy érzi, egy adott lelkiállapot zavarja őt, vagy az emberek között, akikkel együtt van, rosszul érzi magát – és ez a kellemetlen érzés általában a lelkiismeret hangja, isteni figyelmeztetés – akkor azonnal meg kell állnia és el kell gondolkodnia. A legjobb, ha ilyenkor egy kívülálló szemével tekint saját magára, így az előtte álló személyt – azaz saját magát – a következő kérdések segítségével vizsgálhatja:

- ◆ Az adott pillanatban gondolatai vajon megfelelnek-e a Koránnak?

- ◆ Talán nem emlékezik meg elégszer Istenről?
- ◆ Óvatlan a Korán által felállított határok betartásában és a parancsok teljesítésében?
- ◆ Tervei mások, mint Isten tetszése és túlvilág elnyerése?
- ◆ Az adott pillanatban saját érdekei fontosabbak, mint hívő testvéreié?
- ◆ Kétségei vannak magában, vagy egy másik hívőben? Feltételezései vannak magát, vagy egy másik hívőt illetően?
- ◆ Nem viselkedik alázatosan az egyes eseményekkel szemben és úgy érzi, igazságtalanság érte?
- ◆ Azt szeretné, ha az emberek tudnák, hogy valamilyen áldozatot hozott, és beszélnének róla?
- ◆ Fel kellene áldoznia valamit javaiból, amit szeret, de valamilyen ürüggyel megpróbál kibújni ez alól?
- ◆ Mohón vágyik bármire is ennek a világnak a javai közül?
- ◆ Félelem fogja el a jövőjét illetően?
- ◆ Nem bír kitartani türelemmel valamiben, amire a Korán fényében figyelmeztették?
- ◆ Szeretet vagy kötődés alakult ki közte és valaki között, aki ellensége Istennek és a vallásnak?
- ◆ Érvénytelen kifogásokkal késleltette a Korán olvasását, a fohászkodást vagy valamilyen jócselekedetet?

Ha a rossz érzés ilyen vagy ehhez hasonló okokra vezethető vissza az azt jelenti, hogy az embert éppen megkörmölye-

kezte a Sátán. Ezek a gondolatok, amikről Ön azt hiszi, hogy a sajátja, mind a Sátán szavai, amiket az Ön szívébe sugdos.

A Sátánnak különböző taktikái vannak, minden emberrel szemben más és más. Annak, aki nem él a vallás szerint és nem ismeri a Koránt, azt sugallja, hogy ez az életforma a jó és ezt folytassa tovább. Teljesen az evilági élet felé fordítja az embert, tetszetőssé teszi számára ennek a világnak a múlandó ékességeit, így élete végéig távol tartja az embert az igaz vallástól.

Ha valaki épp csak elkezdett érdeklődni a vallás iránt, akkor azt a Sátán felesleges és értelmetlen aggodalmakba hajszolja. Azzal próbálja elfordítani őt a vallástól, hogy azt mondja neki, környezete ki fogja közösíteni, és ha meg is próbál vallásosan élni, a vallás majd korlátozni fogja az életét, és úgysem fog tudni kitartani benne.

A Sátán a hívőket sem hagyja békén. Suttogásának eredménye például, ha egy hívőt felidegesíti bármelyik hívő testvérének viselkedése, vagy amikor eszébe jut, hogy Koránt olvasson, de valamilyen ürüggyel mégsem olvas. Tudni kell, hogy a Sátán nem mondja nyíltan azt egy hívőnek „ne olvass Koránt” vagy „ne emlékezz meg Istenről”, hiszen tudja, hogy ezzel nem ér el semmit. Ehelyett inkább megpróbálja az ember gondolatait felesleges dolgokkal lefoglalni, melyek sok időt elvesznek tőle. Ha az ember ezeknek a sugallatoknak a hatása alá

kerül, megfélekedzik a túlvilágról és belemerül ebbe a világba, óvatlanságának szükségszerűen az lesz az eredménye, hogy eltávolodik attól az életformától, amit Isten a Koránban megparancsolt. Az egyetlen módja annak, hogy az ember ne essen ebbe a csapdába az, hogy időben felismerve a Sátán suttoágását, Istennél keres menedéket.

Az ember fel tudja ezt ismerni, ha tisztában van a Sátán tulajdonságaival, ismeri taktikáit és játékeit, amikkel az embereket félrevezeti. Ebben útmutatónk a Kegyes Korán. A következő oldalakon a Korán ájájának fényében vizsgáljuk meg a Sátán mesterkedését, és azt, hogy milyen csapdákkal igyekszik letéríteni az emberiséget Isten útjáról.

A társítás

A társítás szót („*sirk*”) a Korán arra használja, amikor valaki társat tulajdonít Istennek, vagyis Rajta kívül valaki vagy valami mást istenít. Sok millió ember van, akik a társítás miatt Pokolra fognak jutni, akik valójában nem is tudják, mit jelent ez a kifejezés. Az emberek azt képzelik, hogy a „társítani, Isten mellett más istenséget imádni” kifejezés azt jelenti, Isten helyett valaki vagy valami mást fogadunk el teremtőnek, vagy olyan bálványimádás, több istenhitű vallás, amik évszázadokkal ezelőtt léteztek. A tudatlan emberek ezzel a logikával – „én hiszek Istenben, nem ártok senkinek, hasznos vagyok az em-

bereknek, nem hiszem, hogy Pokolra jutnék” – teljességgel eltávolodnak a Korán gondolatvilágától. Ugyanis az is társítás, ha valaki Isten helyett más teremtményt fogad el oltalmazójának, ha Istenen kívül bárki mástól fél, ha bárkit vagy bármit Istentől függetlenül szeret.

A társítás leggyakoribb formája az, amikor az ember más útmutatókat fogad el Isten helyett. Napjainkban a tudatlan emberek, társadalmak is ezt teszik, és ezek nyomán ugyanúgy bálványimádók, mint azok, akik évszázadokkal ezelőtt éltek. A politeista vallások helyét mára átvették azok a valláson kívül eső irányzatok, ideológiák, amiket az emberek találtak ki, a bálványok helyére pedig, akik előtt az emberek meghajlanak, ezeknek az ideológiáknak a megfogalmazói vagy ezek szobrai kerültek. Országtól és nemzettől függetlenül, ilyen módon több millió embert tántorítottak el Isten vallásának gyakorlásától.

Persze a Sátán az, aki leginkább ebbe a tévelygésbe viszi a embert. Ennek oka pedig az, hogy minden olyan alkalom, amikor az ember eltávolodik Istentől, egy-egy győzelmet jelent a Sátán számára az ember felett. A Sátán tehát a társításnak köszönhetően tompítja a tudatlan emberek elméjét. A tudatlan emberek egész életét át meg átszövi a társítás és megakadályozza, hogy egészségesen gondolkodjanak. Életüket nem úgy töltik el, ahogyan Isten elvárja, ahogyan a Korán megparancsolja és ahogyan a Próféta (s.a.w.) Szunnája megköve-

teli, hanem úgy, ahogyan a Sátán diktálja.

A társító életmód a Sátán részéről olyan ravasz és meseteri módon előkészített csapda, hogy az ember, aki beleesett ebbe a csapdába, észre sem veszi. Az ilyen emberek többsége azt hiszi, hogy a jó úton jár, sőt mindenkinél érdekesebbnek tartja magát a Paradicsomra. Nincsenek tudatában annak, hogy társítanak, becsapják saját magukat, és az Utolsó Ítélet Napján, amikor megtudják, hogy társítókként éltek, teljesen beleroppannak. Ezt a Korán ájái így beszélik el:

És azon a napon, amikor összegyűjtjük őket mind egy szálig! Akkor majd azt mondjuk azoknak, akik (más isteneket) társítottak (Allah mellé): „Hol vannak azok, akiket ti társaknak véltetek?” Ezután nem lesz más mentségük, mint az, hogy azt mondják: „Allahra, a mi Urunkra! Nem társítottunk soha (Allah mellé más isteneket)!” Nézd meg, hogyan hazudnak önmaguk ellen és hogyan tűnnek el tőlük (a semmibe) azok, amiket koholtak! (Korán, 6:22-24)

A társítás egyik oka az, hogy az ember rosszul használja a szeretet érzését, ami teremtésétől fogva jellemzi őt. Az Iszlámban ez az érzés Istenhez viszi közelebb az embert, a tudatlanok körében azonban a Sátán egyik fegyvere, olyan szenvedély, ami eltávolítja az embert Istentől. A hívők a természetükben lévő szeretetüket elsősorban Isten felé fordítják.

Ez a szeretet megelőzi a szeretet minden egyéb formáját. A többi embert, a többi teremtményt pedig azért szeretik, mert azok az Isten iránt érzett szeretetük megnyilvánulásai. A Korán szerint lehetetlen, hogy egy másik embert Istentől függetlenül szeressenek, például szeressenek valakit, aki fellázad Isten ellen és tagadja az igazságot. A hívők Isten megelégedéséért szeretnek, szeretik azt, aki Isten tetszése szerint cselekszik, és nem szeretik azokat, akik nem Isten megelégedését keresik. A hívők szeretete a többi ember iránt mély és tartós, hiszen ez az Istenhez forduló szeretet eredménye. A társítók „szeretete” viszont felszínes. A társítók a bálványaikat szeretik. Istenről is azt állítják, hogy szeretik Őt, ám ez a szeretet nem egyéb pusztán szó. Valójában a bálványokat szeretik és egész életüket az ő szolgálatukban élik le. Például sokkal jobban szeretik apjukat, gyermekeiket, férjüket, feleségüket, a pénzt vagy a pozíciót, mint Istent. A hitetlenek ilyenforma szeretetéről a Korán egyik ájája így szól:

Vannak az emberek között olyanok, akik Allah mellé vetélytársakat állítanak, és ugyanúgy szeretik őket, ahogyan Allahot. Ám akik hívők lettek, jobban szeretik Allahot (mint a társítók). Bárcsak tudnák a társítók, hogy az erő teljes egészében Allahé, és Allah szigorú a kínzásban! (Erre azonban csak akkor döbbennek majd rá) amikor látni fogják a kínzást (a Feltámadás Napján). (Korán, 2:165)

A tudatlan emberek körében a társítás egyik formája a nők iránt szenvedélyes szeretet. Ha a szeretet bármilyen nő iránt nagyobb, mint az Isten iránt érzett, akkor társítással van dolgunk. A szeretetnek egy másik ember iránt csak akkor van értelme, ha az ember szívében mélyen él, hogy a szeretett személy jó tulajdonságainak, szépségének a tulajdonosa Isten. S mivel az Isten iránt érzett szeretetnek nincsenek határai, az, aki Istenért szeret valakit, nagyon mélyen és tartósan szeret.

Isten hírül adta, hogy a nők iránt táplált szenvedély a Sátán egyik játéka:

Őhelyette női lényekhez fohászkodnak. Nem fohászkodnak máshoz, csak egy lázadó Sátánhoz. (Korán, 4:117)

Az Istenhez való társítás nagy bűn és nagyon hálátlan dolog, ezért Isten kinyilatkoztatta, hogy minden bűnt megbocsát, de a társítást semmiképpen nem fogja megbocsátani:

Allah nem bocsátja meg, hogy (más isteneket) társítsanak mellé. Ami (vétek) ez alatt van, azt megbocsátja annak, akinek akarja. Aki (más istent) társít Allah mellé, az hatalmas bűnt eszel ki. (Korán, 4:48)

A társítás nagyon-nagyon veszélyes dolog, még azok sincsenek teljes biztonságban tőle, akik egész életükben Istent szolgálták. Hiszen minden jócselekedet kudarcra van ítélve, ha az ember társító. Ezért van az, hogy a Sátán a társítással köze-

lít azokhoz a hívőkhöz, akik életüket Isten szolgálatára tették fel. Csapdákat állít nekik, lesi a megfelelő alkalmat, hogy törbe csalja őket. Hol a nőekkel, hol a pénzzel, hol más dolgokkal próbálkozik. Az is a Sátántól származik, amikor például megnyerünk valamilyen ügyet, sikerül valamit megcsinálnunk, a Sátán pedig azt mondja „ezt te csináltad, sikerült neked”. Ez egy csapda, amit szintén az ember félrevezetésére eszel ki. Ezzel próbálja meg elhitetni az illetővel, hogy Istentől független, saját ereje van.

A hívőknek rendkívül óvatosaknak kell lenniük minden veszélyes dologgal szemben, ami cselekedeteik eredménytelenségéhez vezethet. Isten a Koránban nagyon egyértelműen felhívja a hívők figyelmét:

És már kinyilatkoztatott neked és azoknak, akik előtted éltek, hogyha (Allah mellé más isteneket) tár-sítasz, akkor bizony a te munkálkodásod hiábavaló lesz, és kárvallott leszel a kárvallottak között. De nem! Allahot szolgálj! És légy hálás a hálásak kö-zött. (Korán, 39:65-66)

A Sátán megakadályozza, hogy az emberek hálásak legyenek

A Sátán, mielőtt elüzetett Isten Színe előtt, fontos ígéretet tett saját magának. Ez az ígéret tartalmazza a Sátán egyik módsze-

rét, amivel az emberekhez közelít:

Aztán nem tágitok tőlük előlről és hátulról és a jobb kezük felől s a bal kezük felől. És úgy találod majd, hogy a nagyrészüket nem lesz hálás (Neked). (Korán, 7:17)

A Sátán meg akarja akadályozni, hogy az emberek hála-
lásak legyenek. A hála egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket Isten a Koránban leginkább kiemel. Megközelítőleg 60 ája említi a hálát és a hálaadás fontosságát. Elfeledtetni egy ilyen fontos dolgot, amire Isten ilyen kiemelten emlékeztet, a Sátán számára természetesen elsőszámú feladat.

Ahhoz, hogy az ember képes legyen a hálára, minde-
nekelőtt olyan tudattal kell rendelkeznie, amellyel képes fel-
fogni a hála jelentőségét. Aki hálás, az tudja, hogy mindene,
amije csak van kizárólag Istené, és Isten az, aki megadja neki,
továbbá tudja azt is, mennyire gyenge Istennel szemben. Aki
nem méri fel Isten hatalmasságát és erejét, és nem tudja ezt szí-
vével elfogadni, annak hálája is felszínes lesz.

A tudatlan emberek, akiket a Sátán irányít, már eleve
távol állnak attól, hogy hála-
lásak legyenek. A hála alapvető
módja az istenszolgálatnak, a tudatlan embereknek viszont csak
akkor jut eszükbe hálát adni – és akkor is csak futólag –, ami-
kor valami nagy bajból menekülnek meg vagy amikor elmúlik
valami, amit nem akartak. Aztán ismételten visszatérnek isten-

tagadó életformájukhoz. A Korán erre azoknak az embereknek a helyzetét hozza fel példának, akik ha valami katasztrófa sújtja őket fohászkodnak, amikor pedig a baj eltávozik tőlük, társítanak:

Mondd: „Ki ment meg benneteket a szárazföld és a tenger sötétségéből, (ha veszély idején) Hozzá fohászkodtok alázatosan és titokban, (mondván): „Ha megment minket e (vészből), hálásak leszünk a hálásak között!” Mondd: „(Egyedül) Allah ment meg benneteket ebből és bármilyen vészből. Ám utána ti (más isteneket) társítotok (Allah mellé).” (Korán, 6:63-64)

Márpedig a hála az ember legfőbb kötelességei közé tartozik. Minden ember élete telis-tele van áldásokkal, olyannyira, hogy ezeket az áldásokat még hozzávetőlegesen sem lenne képes összeszámolni. Ezt adja tudtunkra a Korán 16. Szúrájának 18. ájája. A Korán nem korlátozza az ember háláját bizonyos dolgokra, így minden, ami a birtokunkban van, a hálaadás egy-egy eszközének tekinthető. Aki például – Ábrahám prófétához hasonlatosan – tudatában van annak, hogy Isten az, aki enni és inni ad neki (Korán, 26:79), az minden alkalommal adjon hálát Istennek, aki ezt megadta neki, ha eszik vagy iszik valamit.

De a hála kifejezése ne korlátozódjon csupán az evésre

és az ivásra. Rengeteg olyan dolog van, amiből az embernek nap mint nap haszna származik, de legtöbbször megfélemedezik róla, nem gondolkodik el rajta, csak akkor ismeri fel értékét, ha elveszíti. Példa erre a „látás” és a „hallás”, amit a Korán nagyon gyakran megemlít mint okot arra, hogy az ember hálát adjon.

A látás és a hallás nem olyan tulajdonság, ami csak úgy véletlenül lett. Isten adott az embereknek látást és hallást, hogy hálások legyenek Neki:

Allah hozott elő benneteket anyátok méhéből, úgy, hogy nem tudtatok (még) semmit. És adott nektek hallást, látást és szívet. Talán hálások lesztek. (Korán, 16:78)

Ugyanígy a közlekedésre és szállításra alkalmas hajók, a Föld háromnegyed részét borító tengerek vagy a szelek, eszközei annak, hogy az ember hálát adjon. Isten erről a Koránban azt mondja:

Ő rendelte szolgálatotokra a tengert, hogy friss húst egyetek abból, és ékességeket hozzatok föl belőle, amiket magatokra ölthettek. És látod a hajókat, amint barázdát hasítanak rajta, hogy az Ő kegye után törekedjete. Talán hálások lesztek. (Korán, 16:14)

És a jelei közé tartozik az, hogy örömhír-hozó szele-

**ket küld, azért, hogy kóstolót adjon nektek az irgal-
mából, s hogy a hajók sietve haladjanak az Ő pa-
rancsára, hogy törekedjete az Ő kegye után. Talán
hálásak lesztek. (Korán, 30:46)**

**Allah az, aki szolgálatotokra kényszerítette a ten-
gert, hogy a hajók az Ő parancsára sietve haladja-
nak rajta és hogy törekedjete az Ő kegye után.
Talán hálásak lesztek. (Korán, 45:12)**

Ha egy hívő hálás a kegyért, amit Istentől kap, az bizo-
nyíték arra, hogy megérdemelte. Így megadja a kegynek a
jogát, és ezen felül még egy további kegy előtt is megnyitja az
utat. Isten hírül adta, hogy még több kegyben részesíti szolgálai
közül azokat, akik hálásak, míg azokat, akik hálátlanok, bü-
ntetéssel fenyegeti meg:

**És (emlékezzetek arra), amikor a ti Uratok kihir-
dette: „Bizony, ha hálásak vagytok, még több (ke-
gyet) fogok tanúsítani irántatok. Ha azonban
hálátlanok vagytok – bizony, az Én büntetésem ször-
nyű!” (Korán, 14:7)**

Minden hívő számára példaértékű kell, hogy legyen Sa-
lamon, akinek Isten a prófétaság rangját adományozta, és aki
azt kérte Istentől, sarkallja őt arra, hogy megköszönje a kegyet,
amit kapott. (Korán, 27:19) A Sátán ugyanis megkörményekezi az
embert előlről, hátulról, jobbról is és balról is, és megpróbálja

útját állni hálájának mondjuk azzal, hogy az áldást úgy tünteti fel, mintha mindennapos dolog lenne, amire nem kell odafigyelni.

Félelmet kelt az emberben

A hívők közelsége Istenhez, egyfajta spirituális védőpajzs a Sátánnal szemben. Az Istennek való alávetéssel, a Róla való megemlékezéssel a hívők lelki ereje nő, tudják, hogy mindent Isten felügyel és őszinte elkötelezettséggel fordulnak Hozzá. A Sátán megpróbálja minden alkalommal gyengíteni a hívők lelki erejét. Az egyik módszere erre az, hogy az istenfélelmen kívül más félelmeket is kelt az emberben.

Fontos oka van a Sátánnak arra, hogy ehhez a fegyverhez folyamodjon. A félelemtől az ember tudata bezárul, így megszűnhet kapcsolata Istennel és ez az alávetés megszűnését is eredményezheti. Nem történhet meg ez egy olyan hívővel, aki örködik őszinte hite felett. A Sátán csak azokat befolyásolja, akiknek nincsen teljesen rendben a lelkiismeretük, akik óvatlanok, akiknek tudata időlegesen vagy véglegesen bezárult. Az egyik Korán ájában így adatik tudtunkra, hogy egyedül Isten az az erő, akitől félnünk kell:

Csupán a Sátán az, aki megfélemlít az ő szövetségeseitől (a hitetlenektől). Ne tőlük féljeteK, hanem Engem féljeteK, ha hívők vagytok! (Korán, 3:175)

A hívők számára ez a világ egy múlandó hely, amely a sors része. Az egyetlen, akitől félnek, Isten, hiszen Ő kizárólagos Ura ennek a világnak és a sorsnak.

Akik nem hívők, azt hiszik, ez a világ egymástól független események sorozatából áll, olyan hely, ahol az emberek élnek, de nem ellenőrzi őket senki. A Sátán könnyen talál alkalmat arra, hogy félelmet ébresszen ezeknek az embereknek a szívében. Minden, ami történik velük, immár maga a nagy ismeretlen. Félnak a haláltól, félnak a szegénységtől, félnak a jövőtől. Félelmeik nem Istenhez, hanem számtalan bálványhoz kötik őket.

A Sátán azokban is „félelmet” kelt, akik a hívők között élnek, ám szívében betegség lakozik. Ha valamilyen nehézséggel szembesülnek Isten útján, a félelemtől, ami hatalmába keríti őket, kiütközik óvatlanságuk. A Korán, példának okáért így ír azokról az emberekről, akiken harc idején elhatalmasodott a félelem:

A hívők azt mondják: „Miért nem küldetett le egy szúra?” Ám amikor (egyértelműen) meghatározott szúra küldetik le, amelyben említés tételik a harcról, akkor látod, hogy azok, akiknek a szíve beteg, úgy néznek rád, mint akik – halálukon lévén – elalélnak...” (Korán, 47:20)

Az alázas ember teljes mértékben aláveti magát Isten akaratának és a végzetnek. Teljesen megtisztul a félelemtől, és

bátorsággal tölti el az Istennek való engedelmesség úgy, hogy Istenen kívül senkitől sem fél.

Nem szabad viszont elfelejtenünk, hogy különbséget kell tenni a hívők bátorsága és a hitetlenek tudatlan és ostoba vakmerősége között. A hívők bátorsága olyan önbizalom, mely abból fakad, hogy az illető teljes mértékben hisz a sorsban és aláveti magát Isten akaratának. Akinek nincsen őszinte hite, az soha nem fogja tudni utánozni ezt. A Koránban számos példát találhatunk, melyek a hívők bátorságát írják le.

Így például, amikor Mózes próféta és azok, akik vele voltak, a tenger és a Fáraó serege közé szorultak, voltak közöttük olyanok, akiknek a hite gyenge volt. Azt hitték, elfogják őket és félték. Mózes viszont azt mondta: „**Nem – mondta ő. – Velem van az én Uram.**” (Korán, 26:62) Ez is azt mutatja, hogy alávetette magát Urának és bízott Benne. A Fáraó hiába fenyegette meg a varázslókat azzal, hogy levágja a karjukat és a lábukat, ez nem rémisztette meg őket, mert hittek Istenben. Ábrahám próféta sem félt egy kicsit sem, pedig őt a tűzbe dobták. A 33. Szúra olyan hívőket említ, akiknek „hite és alávetése” nő, ha ellenséges haddal találkoznak. Azért van mindez, mert a Sátán hiába akarja félelembe taszítani az embereket, ha azok alávetették magukat Isten akaratának, akkor nem tudja befolyásolni őket. Azt mondja Isten az egyik Korán ájában: „**...Bizony nincs néki hatalma azok fölött, akik hisznek, és akik az Urukra hagyatkoznak.**” (Korán, 16:99)

Ellenségeskedést szít a hívők között

A Korán megparancsolja a hívőknek, hogy alkossanak egységet, támogassák, segítsék egymást, vigyázzanak egymásra. S hogy milyen köteléknek kell összefűznie a hívőket, azt az alábbi Korán-ája adja tudtunkra:

Allah azokat szereti, akik az Ő útján (csata)sorokban harcolnak, szilárdan rakott építményhez hasonlatosan. (Korán, 61:4)

Nos, a Sátán igyekszik elfelejtetni ezt a parancsolatot, mely nagyon lényeges, és arra törekszik, hogy tönkretegy a hívők egységét. Leginkább azzal van elfoglalva, hogy a hívők beszélgetéseit negatívan befolyásolja. Megpróbál viszályt szítani közöttük, arra készítve őket, hogy csúnyán beszéljenek, célozgassanak vagy össze-vissza fecsegjenek, holott ez a tudatlan emberek rossz szokása. Ez a veszély állandóan leselkedik a hívőre, ha nem figyel oda a Sátánra. Ezért a Korán figyelmezteti a hívőket és megparancsolja nekik, hogy beszéljenek szépen, ezen felül pedig emlékezteti őket arra, hogy a Sátán a hívők ellensége:

És mondd az Én szolgálóimnak, hogy úgy beszéljenek, ahogy az a legillendőbb! Bizony, a Sátán a viszály magvait hinti el köztetek. Bizony, a Sátán nyilvánvaló ellensége az embernek. (Korán, 17:53)

A Sátán a bor és a szerencsejáték által csupán ellenségeskedést és gyűlölséget akar szítani közöttetek és el akar fordítani benneteket attól, hogy megemlékezzetek Allahról és az istentiszteletről. Nem akartok hát abbahagyni? (Korán, 5:91)

**Elhíteti az emberekkel,
hogyan tanácsot ad nekik**

A Sátán az örökkévaló pusztulásba akarja dönteni az embert, akit ősi ellenségének fogadott, de ezt semmilyen módon nem érezteti vele. Ellenkezőleg, úgy közelít az emberhez, mint jó tanácsadó, aki segíteni akar neki. Előbb kihasználja az ember jóhiszeműségét, aztán felügyelete alá vonja őt. Gyengeségein keresztül befolyásolja az embert. Ez a jól leplezett csapda volt az, ami Ádám prófétát is arra készítette, hogy hibát kövessen el, és amiatt kiűzetett a Paradicsomból. A Sátán jó barátnek tűntette fel saját magát Ádám és asszonya előtt és megesküdt, hogy tanácsot ad nekik:

És a Sátán (gonosz gondolatokat) sugalmazott nekik, hogy felfedje kettejüknek a szemérmükből azt, ami (addig) rejtve volt. És azt mondta (nekik): „A ti Uratok csak azért tiltotta meg nektek ezt a fát, nehogy angyalok vagy örökléltűek legyetek az örökléltűek között.” És megesküdt nekik, hogy: „Bizony mon-

dom, én a ti őszinte tanácsadótok vagyok.” (Korán, 7:20-21)

A Sátán becsapta Ádámot és a feleségét, és emiatt ők kiűzettek a Paradicsom kertjeiből. Ádám csak azután talált rá ismét az egyenes útra, hogy megbánta tettét Isten előtt és a megbocsátását kérte.

Isten figyelmeztette Ádámot, hogy a Sátán az ő ellensége, a Sátán mégis rászedte őt. Ez jelzi, hogy a Sátán, aki az ember titkos ellensége, mennyire ravasz és mennyire jól leplezi, hogy hazudik.

Iblisz, aki az összes sátán közül a legnagyobb, azt mondta Ádámnak „én a ti őszinte tanácsadótok vagyok”. Az emberi sátánok ugyanezt sugallják a többi embernek. Példa erre a Fáraó, aki egész népét elfordította Isten útjától és azt mondta nekik: „... **én csak azt mutatom nektek, amit én látok, és csupán az igaz útra vezetlek titeket.**” (Korán, 40:29)

Napjainkban is találkozunk, méghezzá gyakran, ilyen és ehhez hasonló „jótevőkkel” a tudatlanok körében. Ha mondjuk valaki a vallás értékrendje szerint szeretne élni, akkor annak azt mondják: „te még nagyon fiatal vagy, éld az életed, ráérsz istenszolgálatot végezni majd, ha megöregszel”. Azt állítják, azért teszik mindezt, hogy az illető javát szolgálják. Jóllehet az út, amelyre hívnak, a Pokolba vezető út. A Sátán mindenekelőtt az ember közvetlen környezetében élőket használja, azokat,

akik korábban már felügyeletük alá vonták az illetőt. A Korán például beszél azokról, akiket a Sátán félrevezetett, holott hittek, és aztán a barátaik hatására letértek a helyes útról. Ezeknek a „barátoknak” a szavai nyilvánvalóan felfedik előttünk, hogy a Sátán taktikájáról van itt szó: „Gyere a helyes útra, gyere hozzánk...” A teljes ája így hangzik:

Mondd: „vajon Allah helyett (máshoz) fohászkodjunk, ami nem használ és nem árt nekünk? És tántorodjunk el, miután Allah az igaz útra vezérelt minket, hasonlóan ahhoz, akit a Sátánok léprecsaltak a (puszta) földön, (úgy, hogy) megzavarodva (ott áll, nem tudva, hová menjen)? Társai vannak néki, akik hívják őt a helyes utat mutató irányba (mondván); „Gyere hozzánk!” Mondd: „Allah útmutatása az (igazi) útmutatás. És parancsot kaptunk, hogy vessük alá magunkat a teremtmények Urának!” (Korán, 6:71)

Az embernek muszáj nagyon is odafigyelnie erre az ellenségre. Csak annak az embernek lesz tiszta a tudata, és csak annak sikerül figyelnie erre a veszélyre, aki teljes mértékben alávetette magát Isten akaratának és ragaszkodik ahhoz, hogy megemlékezzék Róla. Az ilyen ember rögtön észreveszi a Sátán suttogásának forrását és kiveti azt az elméjéből. Ha nem így tenne, azt hinné, ezek a saját gondolatai és akaratát ennek rendelné alá.

Isten nevét használja az eltévelyítéshez

A Sátán legrejtettebb és legfélrevezetőbb csapdáinak egyike az, hogy Isten nevét használva közelít az emberekhez. Ezzel arra bírja rá az embereket, hogy olyan dolgokat tegyenek meg a vallás és Isten nevében, amik Istennek nem tetszőek. Ezeket a cselekedeteket úgy tünteti fel az emberek szemében, mintha ők ezekkel a vallást és Istent szolgálnák. Az az ember, aki kapható erre a játékra, teljes mértékben saját vágyainak kielégítésére fogja használni a szabadságát illetve azokat a lehetőségeket, amiket az Iszlám azért biztosított számára, hogy a segítségükkel Isten útján küzdjön.

Az ilyen ember például, kizárólag saját maga tetszésére cselekszik akkor, amikor – mondván, hogy ő majd a vallásról fog beszélni – olyan közeggel vegyül, ahol nagyon sok a hitetlen és amely tele van az evilági élet hamis díszzeivel. A megengedett dolgok élvezetének semmi akadály, ám egy idő után ennek az embernek a helyzete megváltozik. A cselekedet, ami eredeti célja szerint az Iszlámra nézve jó volt, eltévelyedik és a jó dolgok élvezete válik céllá.

Az ember látszólag talán az Isten által felállított kereteken belül mozog, ám szívében nem Isten elégedettsége rejlik, hanem saját mohó vágyainak kielégítése. Nem csak hogy jutalmat nem fog kapni cselekedetéért, de hite is lassan megmérgeződik. (A legjobban Isten tudja.) A Sátán, Isten nevével

közeledett az illetőhöz és még egyszer felhasználva az evilág megtévesztő díszességét ellene, elfeledtette vele a túlvilágot:

Ti emberek! Allah ígérete igaz. Ne hagyjátok hát, hogy elkápráztasson benneteket az evilági élet és ne hagyjátok, hogy az elkápráztató elkápráztasson benneteket Allahot illetően! Bizony a Sátán a ti ellenségeitek. Tekintsétek hát őt ellenségnek! Ő csak szólítja a szövetségeseit, hogy a (Pokol) tűzére kárhozottak közé tartozzanak. (Korán, 35:5-6)

Ezek az emberek, akik kicsinyes számításainak élnek és a múlandó evilági élet után futnak, és ráadásul, hogy védjék saját érdekeiket, Isten tetszése mögé rejtőznek (vagyis azt állítják, hogy Isten tetszését keresik), a Korán szerint a képmutató kategóriájába tartoznak:

És hozzájuk kiáltanak: „Hát nem voltunk veletek?” „Igen!” – mondják (a hívők) – „de ti kísértésbe vitétek egymást, (a kedvező alkalomra) vártatok, kétkelkedtetek és elkápráztattak benneteket a vágyaitok, amíg végül el nem jött Allah döntése. És elkápráztatt benneteket Allahot illetően az elkápráztató.” (Korán, 57:14)

Félrevezetés, megtévesztés ez, amitől az ember eléggé zavarba jön és megtéveszti magát, hiszen ezúttal a Sátán az

ember egyenes útján ülve (Korán, 7:16) csalja lépre őt. Csak azok nem válnak a Sátán játékszerévé, akik úgy félik Allahot, ahogyan kell és óvakodnak Tőle. Allah, értelmet (*furqant*, megkülönböztetőt) ad annak, aki féli Őt, amellyel az igaz útra vezéri, és amely lehetővé teszi, hogy az illető megkülönböztesse a jót attól, ami nem helyes:

Ti hívők! Ha félitek Allahot, segítséget (*furqant*) ad Ő nektek, jóvá teszi rossz cselekedeteiteket és megbocsát. Allah kegyelme nagy. (Korán, 8:29)

Van még egy módja annak, ahogyan a Sátán Isten nevét használva téveszti meg az embert: Isten megbocsátó voltát használja fel arra, hogy az embereket bűn elkövetésére sarkallja. Isten természetesen felettebb irgalmas és minden szolgájának megbocsáthat, aki megbánja bűneit és az Ő bocsánatát kéri. Ám ha az illető készakarva követi el a bűnt, mondván „Isten úgyis megbocsát”, akkor nagyon veszélyes ösvényre téved. És ha így viselkedik, szíve idővel megkeményedhet, érzéketlenné válhat és teljesen kiveszhet belőle az istenfélelem. Amikor a Korán olyan emberekről beszél, akik szándékosan követik el a rosszat, és azt mondják „**megbocsátás adatik nekünk**” (Korán, 7:169), akkor arra hoz fel példát, hogyan vezet félre a Sátán az embert Isten nevével.

Azt akarja, hogy a hívő idővel kimerüljön

A Sátán azt szeretné, ha az idő kikezdené a hívőt, ezért türelmesen várja, mikor kerül a hívő szorult helyzetbe. Ahogy telik-múlik az idő, az illető apró engedményeket tesz erényességéből, ez pedig oda vezet, hogy egy idő után burok veszi körül a szívét, értelmét pedig egy lepel fedi el. Ezáltal még védtelenebbé válik a Sátán befolyásával és suttogásaival szemben. A Korán egyik ájája hírt ad egy csoport hívőről, akiket a Sátán botlásra akar készíteni amiatt, amit az idők során elkövettek:

Akik elfordultak közületek azon a napon, amikor a két sereg találkozott, azokat bizony a Sátán készítette botlásra a vétkeik által, amire szert tettek. Ám Allah már megbocsátotta ezt nekik. Allah bizony Felettébb Megbocsátó, Béketűrő. (Korán, 3:155)

Ígéret az embernek

A Sátán nem riad vissza semmilyen szélhámossal való együttműködéstől, csak hogy ezáltal becsapja az embert. Üres ígéretekkel hiteget. A képmutatók és akik társat állítanak Isten mellé, bedőlnek ezeknek az ígéreteknek, pedig ez nem csupán valami

jelentéktelen tévedés. Az ember az üres ígéretések miatt végül elveszíti örökkévaló túlvilági boldogságát.

Ezeknek az ígéreteknek van egy közös jellemzője: mindegyik a múlandó evilági élet felé irányul. A Sátán van, hogy szórakozást ígér, testi szerelmet, kereskedést, pénzt, javakat, s van, hogy szebb, hosszabb életet, társadalmi státuszt, pozíciót, köztiszteletet. **„Cifra szavakat”** sugall (Korán, 6:112). De bármi is legyen az ok, ha valaki hisz a Sátánnak, annak mindig ugyanaz lesz a vége: a Pokol és az örökkévaló büntetés. Ez az igazság a Koránban így szerepel:

És miután a dolog eldöntetett, a Sátán azt mondta: „Allah megígérte nektek az Igazság ígétét. Én is ígétet tettem nektek, de én megszegtem (azt) nektek. Nekem nem volt hatalmam fölöttetek. Én csak szólítottalak titeket, és ti meghallgattatok engem. Ne gyalázzatok hát! Gyalázzátok saját magatokat! Nem segíthetek nektek, és ti sem lehettek az én segítségemre. Bizony, én tagadom azt, hogy korábban (Allah mellé) társítottatok engem.” A vétkeseknek fájdalmas büntetés lesz az osztályrésze. (Korán, 14:22)

Az a hívő, akinek célja az, hogy Isten tetszésére tegyen, elnyerje Isten szeretetét, kegyelmét és Kertjét, természetesen nem veszi komolyan a múlandó, evilági életre vonatkozó ígé-

reteket. Hiszen a pozíció, bármilyen legyen is az, valójában semmit nem ér, és a vagyon vagy a többi áldás sem. Ezek csupán rövid ideig tartó dolgok, a halállal pedig végleg eltűnnek.

A Sátán aggodalmak és kétségek közé taszít

Az aggodalom és a kétség a Sátáni terv következő állomása. A Sátán olyan eseményeket ültet el az emberek gondolataiban, amik a valóságban nem léteznek. Akinek betegség lakozik a szívében, vagy gyenge a jelleme, az egy idő után teljes mértékben ezeknek a kétségeknek a hatása alá kerül. Minden eseményt úgy lát, mintha azt ellene tervelték volna ki, (Korán, 63:4) sőt azt hiszi, a küldött rászedi őt. Állandóan feszült, fél, nem tudja mit tegyen. Olyan gondolatai vannak, amik egy tudatosan gondolkodó embernek eszébe sem jutnának.

És tévelygésbe viszem őket, (hiú) vágyakat fogok ébreszteni bennük... (Korán, 4:119)

(A Sátán) ígéret nekik és (hiú) vágyakat ébreszt bennük. Ám a Sátán csalárd módon ígéret nekik. (Korán, 4:120)

Mivel a hívő a Sátán legnagyobb ellensége, nem tekintheti saját magát elegendőnek ezzel a veszéllyel szemben. Hiszen a legkisebb elővigyázatlanság is alkalom a Sátán számára, hogy aggodalmat ébresszen, kétségekbe taszítson, vagy más efféle játékot űzzön az emberrel. Csak arra a hívőre nin-

csenek hatással a Sátán próbálkozásai, aki szilárd bizonyossággal hisz a túlvilágban és állandóan Istenhez fordul feltétel nélküli hittel.

A Sátán feldíszíti és vonzónak festi le az eltévelyedett viselkedést

A Sátán feldíszíti és vonzónak állítja be azoknak az embereknek a cselekedeteit, akik az ő befolyása alá kerültek, így tévelygésükhöz szenvedélyesen ragaszkodnak.

... A Sátán fölékesítette az ő tetteiket és távoltartotta őket az (igaz) úttól, úgy, hogy nem vezettetnek (azon). (Korán, 27:24)

... ám megkeményedett az ő szívük és a Sátán csábítónak tüntette föl, amit tenni szoktak. (Korán, 6:43)

Akiknek a szíve megkeményedett és elveszítette azt az érzékenységét, hogy elkülönítse egymástól a jót és a rosszat, azoknak a számára a Sátán felékesíti a rosszat, amit tesznek. Szívük keménysége miatt a Sátán karmaiban vannak, aki ezután vonzóvá teszi számukra a tévelygést úgy, hogy ők nagyon határozottan fognak ragaszkodni hozzá. Megfigyelhető például, hogy az emberek milyen határozottan ragaszkodnak ahhoz a holtvágányra csúszott valláshoz, amit az idők során mindenféle hagyománnyal keverték, és amire a Korán azt mondja „az

elődök vallása”. De megfigyelhető a képmutatók viselkedésében is, akik fellázadtak és harcoltak Isten küldötte ellen, vagy például a hitetlenek cselekedeteiben, amikor a hívők ellen terveket szőnek. Akár társítóról van azonban szó, akár teljesen hitetlenről, mindegyikükben megvan az a közös tulajdonság, hogy a Sátán félrevezette őket és játszik velük. A Korán egyik ájájában így olvashatunk erről a Sátáni befolyásról az emberen:

**És (emlékezz arra), amikor a Sátán csábítónak tün-
tette föl előttük a cselekedeteiket és azt mondta:
„Nem lesz ma az emberek között senki, aki legyőz-
hetne benneteket. (Védelve) szomszédotok va-
gyok én...” (Korán, 8:48)**

A Sátán szegénységgel fenyeget

A Sátán az evilágot, ezt a földi életet kínálja fel az embernek a túlvilággal szemben. Ezért van az, hogy azok az emberek, akiket a Sátán befolyásol, úgy dolgoznak ezért a világot, mintha sosem halnának meg és semmivel nem készülnek a túlvilágra. A Sátán már évezredek óta használja ezt a cselet az emberek ellen. Egész a mai napig, rengeteg, sok milliárd ember dolgozott egész életén át, igyekezett, pénzt, vagyont halmozott fel, aztán mind meghaltak, maguk mögött hagyva mindazt, amit megszereztek. A ma élő emberek pedig semmit sem tanultak

azoknak a helyzetéből, akik előttük éltek, ők is úgy gyűjtik a vagyont, mintha sosem hagynák el ezt a világot.

A Sátán megpróbál a hívőknek is ártani, értékesnek és tartósnak tünteti fel az evilági életet. A szegénységtől való féltelmet ülteti el azok szívében, akiknek gyenge a hitük és akik képmutatók. Arra ösztönzi őket ezzel, hogy még többet fáradozzanak ezért a viláért, és legyenek fősvények. Az egyik Korán-ájában a Sátán igyekezetéről így olvashatunk:

A Sátán szegénységgel fenyeget titeket (amikor adakoztok), és az erkölcstelenségre utasít benneteket. Ám Allah a Tőle származó megbocsátást ígéri nektek és kegyességet. Allah Bővelkedő, Mindent Tudó. (Korán, 2:268)

A Sátánnak nagyon régi módszere már a vagyongyűjtésre irányuló cselszövés. Még Ádám prófétának is hazudott és vagyont ígért neki, azt mondta: „**megmutassam-e néked a halhatatlanság fáját, és olyan hatalmat, ami nem múlik el?**” (Korán, 20:120) Ezért Isten fokozottan figyelmezteti a hívőket a vagyon szeretetére. Az egyik Korán-ája ekképpen szól:

Íme, ti vagytok azok, akik fölszólítást kaptok, hogy adakozzatok Allah útján. Vannak közöttetek, akik fősvények. Aki azonban fősvény, az önmaga kárára fősvény. Allah nem szorul senkire, ti azonban szegények vagytok. Ha pedig elfordultok, akkor egy

másik néppel fog fölcserélni benneteket. Ők nem olyanok lesznek, mint ti. (Korán, 47:38)

Mindegy, kiről van szó, egy világhírű és gazdag üzletemberről vagy egy koldusról, minden fillér elköltésében, amit nem Isten megelégedéséért költ, szilárd társa van, anélkül, hogy tudná. Isten, a Sátánt a hitetlenek vagyonának részesévé tette. Az ájában így szerepel ez a parancs:

És riaszd föl a hangoddal közöttük azt, akit csak bírsz és támadj rájuk a lovassággal és a gyalogsággal és légy az ő részestársuk a javaikban és a gyermekeikben. És ígérj nekik! Ám a Sátán csalárd módon ígérget nekik. (Korán, 17:64)

A Sátán elbizakodottá teszi az embert

Az elbizakodottság a Sátán egyik legfontosabb tulajdonsága. Isten Színe előtt is azért üzetett el, mert fennhéjázott és engedetlen volt:

Kivéve Iblísz. Ő fennhéjázott és hitetlen volt a hitetlenek között. „Iblísz!” – mondta (Allah). „Mi tartott vissza attól, hogy leborulj az előtt, amit a kezemmel teremtettem? Fennhéjázol-e, avagy kevély vagy a kevélyek között?” (Korán, 38:74-75)

Ez egy hatalmas betegség a Sátán részéről, ami az emberek számára is nagy veszélyt jelent. A Sátán ugyanis – ahhoz,

hogy magához édesgesse az embert – elsősorban saját betegségével akarja megfertőzni őt. Aki ezt a betegséget elkapja, annak értelmére lepel ereszkedik, tudata bezárul. Ennek a veszélynek az elkerülésére figyelmezteti Isten a Koránban a hívőket arra, hogy legyenek alázatosak:

**És ne járj kevélyen a földön! Nem fogod tudni át-
törni a földet és a hegyek magasát sem éred el.
(Korán, 17:37)**

**És ne fordítsd el az arcodat megvetően az embere-
kről, és ne járj elbizakodottan a földön. Allah senkit
sem szeret, aki öntelt és dicsekvő. Tarts mérsékletet
a járásodban és halkítsd le a hangodat! A legkelle-
metlenebb hangja, bizony a számárnak van! (Korán,
31:18-19)**

A hívőnek óvakodnia kell az önteltségtől, amennyire csak erejétől telik. Ez a Sátán tulajdonsága, és a hívőnek bizony nagyon kell figyelnie erre. Máskülönben elveszíti jutalmát, hite pedig nagy veszélybe kerül.

A Sátán esetenként más-más módon befolyásolja az embereket. Lehet például, hogy valaki nagy szolgálatot tesz az Izlámnak. Ez a szolgálat egy lehetőség a jutalomszerzésre, amivel Isten jutalmazza meg az embert. Mivel az illető nem képes arra, hogy Istentől független módon, saját akarata szerint cselekedjék, nem is illő, hogy dicsekedjen a sikerével. Ha

mégis dicsekszik, úgy a Koránban óriási fenyegetés hangzik el számára:

Ne gondold, hogy azok, akik örvendeznek annak, amit elvégeztek, és akik azt szeretnék, hogy azért dicsérjék őket, amit nem tettek meg – bizony ne gondold azt, hogy megmenekedhetnek a büntetéstől! Fájdalmas büntetés lesz az osztályrészük. (Korán, 3:188)

Gondoljunk például Kárúnra, aki gazdagságát saját sikerének tulajdonította és azt mondta: „... ez csupán a **birto**komban lévő tudás alapján adatott nékem” (Korán, 28:78), és szörnyű büntetés sújtotta.

A Sátán azzal, hogy elbizakodottá teszi az embert, ugyanakkor a hívők közötti egyensúlyt igyekszik felborítani. Az elbizakodottság olyan jellemző gyengeség, amit a hívők nem szeretnek, és ha valaki így viselkedik, az felettébb zavarja őket.

Nem szabad elfelejteni azt sem, hogy a Sátán igyekszik észrevétlen maradni, nagyon alattomos módon közelít az emberhez. Nem siet. Hosszú időn át, más-más események kapcsán szépen lassan ülteti el az emberben azt a fajta magabiztosságot, amitől az ember már többre tartja magát másoknál. És ha az illető nem elég szemfüles, ez a befolyás idővel csak erősebb lesz. Amikor például az ember elér valamit, akár valami apró

dolgot, a Sátán rögtön rá akar majd telepedni. Ha pedig az illető nem érzi a szívében, hogy a siker egyedül Istentől ered, akkor a Sátán suttogását saját felismeréseként kezeli és azt hiszi, ő maga érte el azt a sikert.

A Sátánnak egyéb fegyverei is vannak. Vegyük például azt, amikor egy hívő hibát követ el. Ilyenkor a többi hívőnek az a dolga, hogy szeretettel közeledjen afelé, aki hibázott, és nem szabad elfelejteniük, hogy az az ember egy gyenge szolga, ugyanúgy, mint a többiek. Ugyanis a Sátán azt próbálja elérni, hogy a testvérek haragra gerjedjenek a másik iránt, vagy szemükben lealacsonyítsák őt. Aki egy hiba vagy bármi miatt tényleg komolyan lenézi hívő testvérét, az máris a Sátán suttogásának engedett, aki azt suttogja neki, hogy bizony ő jobb, mint az a másik ember.

Ha az ember huzamosan ebben a lelkiállapotban marad, akkor a büszkeség a jellemének részévé válik és csökken a szeretete, irgalmassága a többi hívő iránt. Olyan ember válik belőle, aki csak a saját feje után megy és értelmesebbnek tartja magát a többi hívőnél. Az elbizakodottság hangja egyre erősödik benne, míg végül azt hiszi, mindig újabb és újabb felismerésre tett szert. Aki így kezd el viselkedni, annak hitén idővel komoly sebek keletkezhetnek. Egy idő után a szíve érzéketlenné válhat Isten jeleivel szemben, ahogyan erről a Korán hírt ad:

**Csupán azok hisznek a Mi jeleinkben, akik, ha in-
tést kapnak általuk, akkor levetik magukat a földre
borulva, hirdetik Uruk dicsőségét, és nem fuvalkod-
nak föl. (Korán, 32:15)**

Az ájából világosan érthető, hogy csakis azok hihetnek Isten jeleiben, akik nem válnak elbizakodottá. Lehetetlen a megfelelő módon értelmeznie a kinyilatkoztatás ájait annak, aki öntelt.

**A Sátán arra hív, hogy az ember
azért végezzen istenszolgálatot,
hogy mutogassa magát**

Az evilági életben az egyik leginkább félrevezető csapda az emberek számára azon vágyuk, hogy szeretik mutogatni magukat egymásnak és szeretnek dicsekedni azzal, amijük van.

Hogy hogyan mutogatja magát az ember, az attól függ, éppen milyen környezetben van. Ahol a pénz van előtérben, ott a gazdagsággal, ahol a köztisztelet, ott a pozícióval lehet dicsekedni. A Sátán ezt a magamutogatási vágyat az istenszolgálat terén is megpróbálja felhasználni. Azok az emberek, akiknek a szíve nem hisz, nem azért végeznek istenszolgálatot, hogy Allah elégedettségét elnyerjék vele, hanem azért, hogy tisztelnek örvendjenek vallásos körökben. Az ilyen emberekről a

Korán így ír:

Jaj az imádkozóknak, akik elhanyagolják az imájukat, azoknak, akik a látszat kedvéért cselekszenek. (Korán, 107:4-6)

Az egyik fontos istenszolgálati forma, amit a Sátán képes eredeti céljától elfordítani és a magamutogatás eszközévé tenni, az „adakozás”, vagyis az ember vagyónának költése Isten útján. Akik Isten megelégedése helyett az emberek tetszését keresik ezzel a cselekedetükkel, azok valójában a Sátán barátai lettek:

(Allah nem szereti azokat), akik (azért) költik a javaikat, hogy az emberek szeme rajtuk legyen, (ám) nem hisznek Allahban és a Végső Napban. Akinek a Sátán a cimborája, annak bizony nagyon rossz cimborája van! (Korán, 4:38)

Az adakozás egy nagyon nagy lehetőség a hívő számára, hogy megtisztuljon és elnyerje a túlvilági boldogságot. Ha egy ilyen nemes szolgálatba magamutogatás vágya keveredik – ami nem más, mint a Sátántól való szenny – a hívő nem tisztul meg, amire pedig nagy szüksége lenne, és talán elveszít egy óriási lehetőséget a túlvilági élet szempontjából. Így aztán annak, aki hívő, nagyon résen kell lennie a Sátánnal szemben, amikor adakozik. Cselekedetében – mint minden más jótettben – tiszta szándékkal csakis Isten tetszését kell szem előtt tar-

tania. Isten a Koránban így figyelmezteti a hívőket erre a veszélyre:

Ó ti, akik hívők lettetek! Ne tegyétek semmivé az adományaitokat – a felhánytorgatással és a sértegetéssel – , mint az, aki az emberek előtt képmutatásból adakozik, és nem hisz Allahban és az Utolsó Napban... (Korán, 2:264)

A Sátán megpróbál eltávolítani Isten jeleitől

Igen nagy felelősség követni a Koránt, mely Isten kinyilatkoztatása igazsággal, így ennek a fontos felelősségnek az elmulasztása is igen komoly következményekkel, súlyos büntetéssel jár. S mint tudjuk, a Sátán fő célja az, hogy az embert majd ilyen súlyos büntetéssel büntessék meg.

Aki a Sátán befolyása miatt eltávolodik a Korántól, az valójában Istentől távolodik el, hiszen a Korán Isten Szava és olyan „fény”, amely a hívőket az igaz útra vezeti és egy életen át utat mutat a számukra.

A Korántól való eltávolodás valójában azokat a hívőket fenyegeti, akik egyszer már a Korán követői lettek, hiszen a társítók és a hitetlenek eleve érzéketlenek a Koránnal szemben. Mivel ez utóbbiak már eleve el vannak takarva az áják elől (azaz olyan a helyzetük, mintha valamiféle lepel fedné őket, ami miatt nem látják az igazságot), nem lehet még jobban eltá-

volodniuk a Korántól. Ha viszont azok a hívők, akik az áják fényében már hittek és úgy is éltek, ahogyan az áják megparancsolják, eltávolodnak a Korántól, egy óriási veszéllyel, közvetlenül a Sátánnal találják szemben magukat. Sőt, a Sátán úgy veszi át fölöttük az irányítást, hogy ők maguk észre sem veszik, hanem azt hiszik, még mindig a jó úton haladnak. A Korán ezt az állapotot úgy fejezi ki, hogy a Sátán valósággal körbezárja az embert, mint egy burok:

Aki vakságában elfordul Alláhtól, amellé egy Sátánt rendelünk, és az lesz az ő társa. A (Sátánok) bizony távol tartják őket az (igaz) úttól és (közben) azt hiszik, hogy az igaz úton vezetnek. (Korán, 43:36-37)

Ilyen óvatlan csak az az ember lehet, aki evilági nyereségét szem előtt tartva elfordult a túlvilágtól és úgy cselekszik, ahogyan saját énjé (*nefsz*) diktálja. Az ilyen ember inkább állathoz hasonlít, mintsem emberhez: nem Isten tetszését akarja elnyerni, hanem saját énjének akar imponálni, miközben a Sátánt követi. Inkább állathoz hasonlít abban az értelemben, hogy fizikai szempontból az állatnak is és az embernek is hasonlóak az alapvető szükségletei. Ami az embert az állat fölé emeli az az, hogy tudatosan szolgálja Istent, aki megteremtette őt. A Korán a következő hasonlattal él azokra nézve, akik alantas énjüket követik és eltávolodnak azoktól a jelektől, amiket egykor

követtek:

És hirdesd nekik a hírt arról, akinek odaadtuk a jeleinket, ám mellőzte azokat, s a Sátán szegődött a nyomába. És tévelygő volt a tévelygők között. Ha akartuk volna, akkor fölemelhettük volna őt e (jelek) által, ám ő a földhöz tapadt és a saját hajlandóságát követte. Hasonlatos ő a kutyához: támadj rá, avagy hagyd őt (békében), egyképpen kilógatja a nyelvét lihegve. Ilyenek azok az emberek, akik hazugságnak tartják a Mi jeleinket. Mondd el hát (nekik) a történetet! Talán elgondolkoznak. (Korán, 7:175-176)

Van, hogy a hívő éveken át olvassa a Koránt, talán többször is elolvasta már. Ez azonban nem jelenti azt, hogy elegendő lenne saját magának a Sátán játékaival szemben, a Sátán ugyanis ravasz és más-más módon bukkan fel előtte. Tudja, hogy a hívő nem fogja megtagadni a Koránt, ezért megpróbálja másképpen törbe csalni. Megkísérli távol tartani a hívőket a Koránban megparancsolt életformától mindennapi életükben.

A Korán – többek között – hírt ad arról, hogy Isten, minden pillanatot, azt is, ami már elmúlt, azt is, ami még nem történt meg, a végzet keretein belül már jóval azelőtt megteremtette, hogy azok bekövetkeznének. Ha az ember ezen tudás birtokában is gondterhelt amiatt, ami történik vele vagy szíve mélyén nem veti alá magát Isten akaratának az azt jelenti, hogy

cselekedeteiben figyelmen kívül hagyja Isten jeleit. Aki hosszú ideig ebben a lelkiállapotban van, annak szívéből elveszik a Korán fényessége és az illető fokozatosan elkomorul. Végül pedig olyan állapotba kerülhet, hogy nem hat már rá a Korán és teljesen érzéketlenné válhat.

Ezzel a veszéllyel mindenki szembetalálkozik, aki a Koránban megparancsolt életformára törekszik. Mindegy, kiről van szó, ha megadatott neki a kinyilatkoztatás, aztán pedig nem vállalja fel az ezzel járó kötelességet úgy, ahogyan kell, szíve megkeményedhet. A Korán így emlékeztet azoknak a helyzetére, akikhez eljött az Írás (a kinyilatkoztatás), ők azonban nem voltak képesek az ezzel járó kötelességnek eleget tenni:

Vajon nem jött-e el az idő azok számára, akik hisznek, hogy megalázkodjon az ő szívük Allah intése és az Igazság előtt, ami lejött, és hogy ne legyenek olyanok, mint azok, akiknek korábban Írás adatott, ám hosszúnak bizonyult nekik az idő, s megkeményedett az ő szívük és számosan közülük gonoszak lettek? (Korán, 57:16)

Isten megparancsolja a hívőknek, hogy ragaszkodjanak erősen az Íráshoz, nehogy a Sátán játékszerévé váljanak, hiszen a Korán a hívő életének minden pillanatában utat mutató vezető. És a hívők nem csak azért felelősek, hogy rendszeresen olvassák az ájákat, hanem azért is, hogy egész életükben észben

tartsák, elgondolkodjanak rajtuk, és mindent a Korán szerint ítéljenek meg:

És véssétek az emlékezetetekbe, ami Allah verseiből és a bölcsességből elhangzik hajlékaitokban! Allah éleselméjű és (mindenről) tudomása van. (Korán, 33:34)

Akiknek az Írást adtuk, és olvassák azt, és aszerint élnek, azok hisznek benne... (Korán, 2:121)

Feledékenység és szétszórtság

A Sátán egyike módszere, amelyhez gyakorta fordul és amit az emberek nem igen vesznek észre az, hogy elfelejtet velük dolgokat. Nem minden ember ugyanolyan helyzetű, ezért a Sátán más és más módon közelíti meg őket.

Az a fajta feledékenység és szétszórtság, amit azoknak az embereknek sugall, akik egész életüket a vallástól távol töltik, nem a klasszikus értelemben vett feledékenység vagy pillanatnyi elkalandozás. Ezek az emberek a szó valóságos értelmében elfelejtették Istent és a túlvilágot, és 60-70 évig tartó életüket felesleges dolgokkal töltik el. Nem képesek arra, hogy észrevegyék és megértsék azokat a bölcsességeket és figyelmeztetéseket, amiket Isten helyezett el a földön, hogy általuk emlékeztesse az embereket a túlvilágra. Nem fontos számukra az a kérdés, miért és hogyan lettek teremtve. A Sátán elfelejteni

velük a jót, a jóságot, és mindenekelőtt azt, hogy megemlékezzenek Istenről, aki megteremtette őket és arról, hogy mindent Urunk tart ellenőrzése alatt. A Sátán suttogásának köszönhető, hogy az ember egyáltalán nem gondol a halálra, a végzetre és a túlvilágra. Ugyanígy a képmutatók is, akiket a Sátán körös-körül vett, megfélemedeznek Isten létezéséről és a Róla való megemlékezésről. A Korán így számol be a képmutatók helyzetéről:

Hatalmába kerítette őket a Sátán és az ő parancsára megfélemedeztek arról, hogy megemlékezzenek Allahról. A Sátán szövetségesei ők. De bizony a Sátán szövetségesei lesznek a kárvallottak. (Korán, 58:19)

És van egy másik csoport, amit a Sátán feledékenységgel akar sújtani: ezek a hívők. Ez a feledékenység azonban más, mint az, ami a társítókat és a képmutatókat érinti. A Sátán azt akarja, hogy a hívő minden dologról, amiért felelős, feledkezzen meg, akár valami jelentéktelen dologról van szó, akár fontos dolgokról. Tudniillik minden ember próbára tétetik az evilági élet minden percében, hogy vajon úgy él-e, ahogyan a Korán megparancsolja vagy nem. Ezért aztán az embernek mindig tudatosnak és ébernek kell lennie, és állandóan Isten megelégedését kell keresnie, amíg csak él.

A Korán példaként említést tesz néhány helyzetről, amikor a Sátán a feledékenységgel teszi próbára a hívőket. Az

egyik ilyen helyzet az, amikor a hívő olyan társaságban időzik, amely „kigúnyolja” Isten jeleit. Isten óva inti a hívőket az ilyen társaságtól és így figyelmezteti őket a Sátán befolyására:

És ha látod azokat, akik a nyelvüket köszörülik a jeleinken, fordulj el tőlük, amíg valami másról nem kezdenek beszélgetni. Ha pedig a Sátán elfeledteti veled (ezt), akkor (legalább) e figyelmeztetés után ne ülj együtt a vétkes néppel! (Korán, 6:68)

Egy másik parancsolat arról tesz említést, hogy ha valamit teszünk, az csakis Isten akaratával lehetséges:

És ne mondd semmiről sem azt, hogy: „holnap megteszem azt” – hacsak (hozzá nem teszed): „ha Allah úgy akarja”. És emlékezz meg Uradról, ha elfelejtetted és mondd: „Az én Uram talán oda vezet engem, ami közelebb vagy a helyes cselekvéshez, mint ez.” (Korán, 18:23-24)

Ezzel kapcsolatban egy másik példát Mózes próféta története említ. Az ájában Mózes próféta fiatal segítőtje megfélemezik a halról, amit magukkal vittek, és amikor ezt észreveszi, a Sátánt teszi érte felelősnek:

(A legény) azt mondta: „Gondolnád-e mi történt? Amikor meghúztuk magunkat a sziklánál, elfeledkeztem a halról – és csakis a Sátán feledtette el velem, hogy (ne) emlékezzek meg róla – , és az cso-

dálatos módon a nagy víznek vette útját.” (Korán, 18:63)

A hívőnek nagyon figyelmesnek kell lennie a feledékenységgel és azokkal a tényezőkkel szemben, amelyek feledékenységhez vezetnek. A hívő életében nincsen helye a szórakozottságnak, olyan képzelgéseknek és üres fantáziálásoknak, amelyek beárnyékolják az értelmet. Aki ugyanis ilyen jellemvonásokkal bír, az nem képes a komoly erőfeszítésre Isten útján. Azt elragadja az evilág félrevezető volta, és elfelejti valódi feladatát, létezésének egyetlen okát, azt, hogy ő Isten szolgája:

Ti hívők! Féljétek Allahot! És minden lélek figyelje azt, hogy mit küldött előre holnapra! És féljétek Allahot! Allahnak tudomása van arról, hogy mit tesztek. És ne legyetek hasonlóak azokhoz, akik elfelejtették Allahot, s Ő ezért elfeledtette velük önmagukat. Ők a gonoszak. (Korán, 59:18-19)

A hívőknek – megelőzendő, hogy feledékenyek és szórakozottak legyenek – mindig gondolniuk kell Istenre, az istenfélelemre, Isten tetszésére, a Paradicsomra, a Pokolra és az evilági élet múlandóságára, nem szabad megfeledkezniük róluk. Mert ha az ember nem tartja észben ezeket az igazságokat, védtelen marad a Sátánnal szemben.

Az érzelmek túlcsoordulása

Az érzelmek túlcsoordulása azt jelenti, hogy az ember érzelmei túllépve a Koránban meghatározott mértéket, nem mozognak a Koránnak megfelelő határokon belül. Az ember döntéseit és viselkedését az érzelmek uralják, és az illetőt nem az értelme, hanem az érzelmei irányítják.

Az érzelmi beállítottságú emberek viselkedésében hiába keresünk értelmet, mert minden attól függ, hogy az illetőnek éppen abban a pillanatban milyen a kedve. Az ilyen embert teljes mértékben érzelmei irányítják, érzelmeitől függ, mennyire türelmes, mennyire igazságos, hogyan viselkedik, milyen döntéseket hoz, hogyan reagál. Az apró, Sátáni beavatkozások következtében könnyen hoz hirtelen és következetlen döntéseket. Ezeket a döntéseket aztán sokszor követi megbánás. Az érzelmi beállítottságú ember élete tele van olyan döntésekkel, amiket később megbán.

Ami a hívőt illeti, ő értelmileg kiegyensúlyozott és tudatos. Minden cselekedete az isteni szabályoknak és törvényeknek felel meg. Az értelmesen cselekvő ember úgy választ, hogy közben mérlegel: gondol az Utolsó Napra, amikor Isten Színe elé kerül és számot fog adni (mindenről). Mindegy, milyenek a feltételek, a Korán fényében cselekszik, engedmények nélkül.

A Sátán az érzelmeiken keresztül olykor a hívőket is

megpróbálja megkönyékezni. Minden a Koránnak ellentmondó állapot, így például a hitetlenek iránt érzett szeretet, vagy a feltételek változásával alakuló lelkiállapot annak a jele, hogy az emberben tudat alatt ott vannak az érzelmek, melyek befolyásolják őt. Ez a befolyás legyőzhető, ha az ember a Korán parancsolatai szerint él és teljes határozottsággal Isten tetszését tartja szem előtt.

Számos Korán-ája adja tudtunkra, hogy a hívők életében nincsen helye az érzelmek befolyásoló erejének. Egy hívő nem táplál szeretetet hitetlen ember iránt, bárkiről legyen is szó:

Nem találsz olyan népet, amely – ha hisz Allahban és a Végső Napban, szeretettel viseltetne olyanok iránt, akik szembeszegülnek Allahhal és a küldöttével, még akkor sem, ha azok atyáik, fiaik, fivérek vagy a nemzetségük tagjai lennének. (Allah) beleírta a hitet a szívükbe, és az Ő szellemével erősítette meg őket. Kertekbe bocsátja majd be őket, amelyek alatt patakok folynak s örökké ott időznek. Tetszését leli bennük Allah, és ők is tetszésüket lelik Benne. Ők Allah szövetségesei. Bizony, Allah szövetségesei azok, akik boldogulnak. (Korán, 58:22)

Egy másik ája arról ad felvilágosítást, hogy az a hívő, aki Isten szeretetét kívánja elnyerni, nem fog szeretetet táplálni senki iránt, aki Isten ellensége. Ha mégis így tenne, akkor le-

térne az igaz útról:

Ti hívők! Ne fogadjátok barátotoknak az Én ellenségemet és a ti ellenségeket! Barátsággal fordultok hozzájuk, holott nem hisznek abban, ami az Igazságból eljött hozzátok, s elűzték a küldöttet és benneteket azért, mert hittetek Allahban, a ti Uratokban. Ha kivonultok, hogy harcba szálljatok az Én utamon, s hogy a tetszésemet keressétek (ne fogadjátok őket barátotoknak)! Titokban barátságot mutattok irántuk, holott Én vagyok a legjobb tudója annak, hogy mit rejtetek el és mit nyilvánítotok ki. Aki eképpen cselekszik közöttetek, az eltévelyedett az egyenes úttól. (Korán, 60:1)

Az ájából nyilvánvaló, hogy a hívő számára a szeretetben az egyetlen ismérv a hit. Ezen túl nem fontos sem a családi kötelék, sem a társadalmi légkör. Egy hitetlen nem lehet addig a hívő barátja és hozzá közel álló, amíg nem válik ő maga is hívővé. Erről a távolságtartásról a Koránban Ábrahám próféta így szól:

Szép példaképek volt pedig Ábrahámban és azokban, akik vele voltak. (Emlékezz arra,) amikor azt mondták a népüknek: „Mi ártatlanok vagyunk a ti (bűnötökben) és abban, amit Allah helyett szolgáltok. Megtagadunk benneteket. Viszály és gyűlölség

támadjon közöttünk örökre – amíg nem egyedül Allahban hisztek!...” (Korán, 60:4)

Erről a kérdésről a Koránban a többi próféta történetében is olvashatunk. Ábrahám próféta például, miután megtudta, hogy apja Isten ellensége, eltávolodott tőle (elhagyta őt), ami a hívők számára példaértékű viselkedés. (Korán, 9:114) A másik példa Noé történetében keresendő. Isten, azt mondta Noé fiára, aki megtagadta az Igazságot: „...Noé! **Nem tartozik ő a családdhoz!...**” (Korán, 11:26) Ugyanis a hívő családjá csakis a többi hívő. Aki ezen felül bizalmas barátot keres, az előbb vagy utóbb egyetlen barátjának a Sátánt találja.

**A Sátán igyekszik elérni,
hogy az ember elveszen a részletekben**

A hívő, hogy elnyerje Isten tetszését, azt az utat választja, ami a legüdvösebb és a leghelyesebb. Egyáltalán nem múlatja az idejét haszontalan dolgokkal. Engedelmeskedik az ájának: „**Nos, amikor befejezted a (teendődet), akkor add át magad (az istenszolgálatnak)**” (Korán, 94:7). Minden jótettet, amit felvállalt, igyekszik minél előbb elvégezni és egy új feladatba kezdeni.

Ha azonban az ember úgy tesz valamit, hogy azzal nem Isten tetszését tartja szem előtt, akkor védtelen maradhat a Sátán alig észrevehető játékaival szemben, amit nem más, mint

hogy igyekszik beleveszejteni az embert lényegtelen részletekbe. Aki ebbe a csapdába esik, annak a gondolatai teljesen összezavarodnak, mindenféle apró részlettel foglalkozik teljesen eltávolodva eredeti céljától, sőt az is előfordul, hogy arra sem emlékszik, mit kell még megtennie.

A Koránban Isten, Mózes prófétát hozza fel erre példának. Mózes próféta hírt hoz a népének, vagyis Izrael fiainak arról, hogy Isten azt akarja, vágjanak le egy tehenet. A népe erre mindenféle lényegtelen dolgot kérdez a tehenről, és nem igen akarja végrehajtani, amit kértek tőle. Amikor minden részlet megvilágosodik előttük a tehenről, csak akkor mondják: **„...Most hozakodtál elő az igazsággal...”**. A következő ája viszont elmondja, mennyire eltávolodtak ennek az istenszolgálatnak a lényegétől és kis híján nem is hajtották végre: **„...És levágták azt, bár nemigen akarták megtenni.”** (Korán, 2:71)

Mózes tehát elhozta a parancsot Izrael fiainak, hogy vágjanak le egy tehenet, ők pedig arcátlanul azt válaszolták: **„gúnyolódsz velünk?”** (Korán, 2:67). Ez az ája azt mutatja, hogy Izrael fiai akkor közelebb álltak a hitetlenséghez (vagyis a Sátánhoz), mint a hithez.

Ebben a hozzáállásban a Sátán kezét kell keresni, amiről fentebb már szóltunk. A tehen levágása egyszerű dolog, a Sátán mégis elveszejtette Izrael népét a részletekben és megnehezítette a helyzetüket. Szinte azt is sikerült megakadályoz-

nia, hogy Izrael fiai végrehajtsák ezt az istenszolgálatot. Manapság egyes társadalmakban a vallásról alkotott kép olyan, amilyenre a Sátán formálta. Nagyon sok ember, Isten és a vallás nevében, elveszett a részletekben és olyan vallás szerint él, ami távol áll a Korántól.

A Sátán arra hív, hogy az ember pazaroljon

A pazarlás, a tudatlan társadalom fontos jellemzője. Szórni a pénzt és aztán dicsekedni vele, a hitetlenek számára egyfajta tekintélyt kölcsönöz az embernek:

Azt mondja: „Egy egész vagyont fecsérelem el (bűnökre).” Azt hiszi talán, hogy nem látta őt senki? (Korán, 90:6-7)

Jóllehet a pazarlást Isten határozottan megtiltotta, mert ez nem szép viselkedés. Sőt mi több, a pazarlókat az ájában „a Sátán testvéreinek” nevezi. Így hát a hívőknek, akik a Sátán legnagyobb ellenségei, különösen ügyelniük kell erre a kérdésre. Isten a Koránban azt mondja:

... nyakló nélkül ne pazarolj! Akik pazarolnak, azok a Sátán fivérei. Bizony, ő nagyon hálátlan Ura iránt. (Korán, 17:26-27)

A hívőnek, hogy kivédje ezt a veszélyt, ügyelnie kell valamire: soha nem szabad megfélekeznie arról, hogy ő eladta lelkét és javait a Paradicsomért cserébe (Korán, 7:111).

Miután elfogadott egy ilyen adásvételt, nem költheti javainak egy részét más céllal, mint Isten útján. Pazarlásról ugyanis akkor beszélünk, ha az ember más céllal költekezik, mint a túlvilág elnyerése.

A hívőnek mindenével, amije csak van, a túlvilág felé kell fordulnia. Minden, amije van egy-egy lehetőség arra, hogy még több jutalmat nyerjen általa. Ha valaki ezt a lehetőséget visszautasítja az azt jelenti, hogy a túlvilág helyett az evilági élettel elégedett. Isten arra biztatja a hívőket, hogy használják azokat az áldásokat, amik megengedettek és inti őket, hogy ne pazaroljanak:

... ne legyetek mértéktelenek! (Ő) nem szereti a mértékteleneket.” (Korán, 6:141)

Ti Ádám fiai! Vegyétek magatokra minden kultusz-helyen a díszeteket, egyetek és igyatok! Ám ne legyetek mértéktelenek! Bizony, nem szereti Ő a mértékteleneket! (Korán, 7:31)

Milyen eszközökkel próbálja a Sátán eltévelyíteni az embert?

A Korán megemlíti néhány rossz szokást, amit a Sátán előszeretettel használ fel az ember ellen, és figyelmezteti rájuk a hí-

vőket. Az alkohol, a szerencsejáték és a jóslás olyan dolgok, amiket a Sátán arra használ, hogy eltévelyítse általuk az embereket:

Ti hívők! A bor, a szerencsejáték, az áldozati kövek, a nyilakkal történő sorshúzás a Sátán förtelmes műve. Kerüljétek azt! Talán boldogultok. (Korán, 5:90)

A lényeg itt az, hogy a Sátán milyen céllal használja ezeket az eszközöket, hiszen az áják inkább erre hívják fel a figyelmet. Ez a cél a következő ájában válik számunkra világossá: ellenségeskedést akar szítani a hívők között, el akarja őket távolítani attól, hogy megemlékezzenek Istenről és távol akarja tartani őket a napi 5 imától.

A Sátán a bor és a szerencsejáték által csupán ellenségeskedést és gyűlölséget akar szítani közöttetek és el akar fordítani benneteket attól, hogy megemlékezzetek Allahról és az istentiszteletről. Nem akartok hát abbahagyni? (Korán, 5:91)

Egy olyan közösség, amely nem veszi észre a Sátán befolyását: a tudatlanok

A tudatlanok nincsenek tisztában a Sátán erejével és azzal, hogy a befolyása alatt állnak. Szerintük a Sátán csak egy jelkép, a rossz jelképe, és nincsen hatással a mindennapi életre. Kizárólag nagy bűnök elkövetésére hív. Szerintük „Pokolra valók” azok, akik nagy bűnöket követnek el, gyilkosok és gonosztevők. Ők azok, akik a Sátán befolyása alatt állnak. Szerintük a többi embernek, így például egy háziasszonynak vagy egy diáknak, semmi köze nem lehet a Sátánhoz.

A tudatlanok azon a véleményen vannak, hogy az anya, aki lemészárolja a gyerekeit, a Sátán követője, aki viszont nagy nehézségek árán taníttatja a gyermekét, annak semmi dolga nincs a Sátánnal. Még ha nem is tesznek maradéktalanul eleget istenszolgálatuknak, attól ezek az emberek még „tisztá szívűek”. Nem vetnek szemet senki pénzére, nem tesznek „rosszat”, nem „ártanak” senkinek. Úgy gondolják, mivel nem bűnözők és nem élnek *haram* (azaz nem megengedett, tiltott) pénzből, végül a Paradicsomba jutnak.

Szerintük a Sátán serege olyan alakokból áll, akik vért

isznak, emberáldozatot mutatnak be, beteges lelkivilágúak, akiket csak horrorfilmekben lát az ember, de tévednek. Ők a föld „igazi rosszai”, a „pokolra valók”, akik eladták lelküket a Sátánnak. Rosszul gondolkodnak, ha azt hiszik, a Pokol csak az „elvetemülten gonosz” emberek számára teremtett.

A tudatlanokat ez a félrevezető hozzáállás jellemzi, ami amúgy megkönnyíti a Sátán dolgát. A Sátán ugyanis könnyen irányítja azokat, akik úgy gondolják, a Paradicsomba fognak kerülni, hiszen a legkisebb mértékben sem okoznak kárt senkinek. Ők alkotják az emberiség legnagyobb tömegét, akiket a Sátán felügyel. Egészen addig, amíg meg nem halnak és a Pokolra nem kerülnek (a legjobban Isten tudja) a Sátán suttozására félrevezetik saját magukat. Ezek az emberek – az áják így tanúskodnak – csak az Ítélet Napján látják meg valós helyzetüket és maguk sem akarnak hinni neki:

És nem lesz más megpróbáltatásuk (*fitna*), mint az, hogy azt mondják: „Allahra, a mi Urunkra! Nem társítottunk soha (Allah mellé más istenetek)!” (Korán, 6:23)

A Sátán legfőbb célja az, hogy elfordítsa az embereket attól az életformától, amit Isten elvár tőlük, távol tartsa őket a Korán parancsolataitól és rávegye őket, hogy hágják át az Isten által felállított határokat. Az embernek nem kell feltétlenül bűncselekményt elkövetnie, gyilkolnia, vért innia, vagy Sátán-

imádó ceremóniákon részt vennie ahhoz, hogy a Sátánt kövesse. Aki nem törődik az istenszolgálattal, amiről Isten megparancsolta, hogy be kell tartani, ugyanakkor azt gondolja magáról, hogy „tisztá szívű”, vagy aki „munkájával nagy szolgálatot tesz az embereknek” és azt hiszi, hogy „ezáltal istenszolgálatot végez”, az már a Sátán markában van.

A Korán beszámolója szerint azok az emberek, akik úgy élnek, ahogyan a Sátán akarja, bizony nagy tömegeket tesznek ki. A hívő közösség meglehetősen kis számú, rájuk nincsen hatással a Sátán:

Iblisz pedig bizonyította, hogy igaz az ő vélekedése róluk. És követték őt, - kivéve a hívők egy csoportját. (Korán, 34:20)

Ha az ember egy kicsit odafigyel, láthatja, hogy környezetét betölti a Sátán eme néma serege. Ezek a szótlan, ámbár engedelmes katonák más és más egyéniségeket képviselhetnek. Lehet az ember édesanyja, édesapja, férje, felesége, barátja, sőt az illető maga is. Az egyetlen módja annak, hogy ezt megtudjuk (tehát felismerjük, hogy kik azok, akik ebbe a csoportba tartoznak) az, ha a Koránhoz fordulunk, amit Isten küldött le, aki megteremtette az embert is és a Sátánt is. Erről a kérdésről mindegy, hogy ki mit gondol, az olyan filozofikus megközelítések, mint „szerintem”, „nekem az a véleményem, hogy” illetve „az én meggyőződésem szerint” teljesen felesle-

gesek. Az egyetlen bizonyíték itt a Korán. Ha valaki nem úgy él, ahogyan Isten megkívánja tőle – azt pedig, hogy mit vár el Isten, a Korán adja tudtunkra –, akkor úgy él, ahogyan a Sátán akarja. Még ha nem is veszi ezt észre vagy nem akarja elfogadni, akkor sem változtat a lényegen: aki nem úgy él, ahogyan Isten megparancsolta, az a Pokol tüzébe fog zuhanni a Sátánnal együtt. A Korán így ír azokról, akik az Összegyűjtés Napján (azaz az Utolsó Ítélet Napján) a Pokolba vettetnek:

És hanyatt-homlok bukfenceznek bele: ők és a tévelygők és Iblisz seregei mind. (Korán, 26:94-95)

Mivel ezek az emberek nincsenek tudatában annak, hogy a Sátán foglyai, könnyen irányíthatóak. Elfogadják és egyáltalán nem kérdőjelezik meg azt az életformát, amit a Sátán tesz tetszetőssé a számukra, és életük 60-70 esztendejét egy nagy semmire áldozzák. Életformájuk talán az illető társadalmi státusza szerint eltérő lehet, alapjában véve azonban életüket az jellemzi, hogy ezek az emberek nem gondolnak a túlvilágra, nem gondolnak Istenre, úgy élnek, mintha sosem halnának meg.

Nagyon sok ember éveken át tanul az egyetemen vagy valamilyen szakmát sajátít el, egy jobb életért, magasabb pozícióért dolgozik, aztán mintha mindez meg sem történt volna, eljön egy nap, amikor meghal. Eltelik egy kis idő és az emberek el is felejtik őt, helyét betöltik mások. A halál beállta után

sem a pénz, amit keresett, sem a társadalmi státusz, sem az élet-színvonal, amit elért, sem pedig családja, amit maga mögött hagyott nem ér már semmit. A határidő, amit erre a világra kapott, letelt. Hogy, hogy nem vannak emberek, akik úgy élnek, hogy nem gondolnak a halálra, az egyetlen bizonyos igazságra, ami el fogja őket érni. Könnyelműen töltik el azt az időt, amit kaptak, anélkül, hogy bármilyen erőfeszítést tennének a túlvilági életért.

Ezek az emberek egyenesen a Sátán szolgálói, a Sátán az ő fizikai valóságukon (testükön) keresztül terjeszti saját „vallását” (azaz filozófiáját, rendszerét). Ezeknek az embereknek a nyelve, szeme, bőre is a Sátán szolgálja. Ez azt jelenti, hogy a Sátán nem egy, hanem több millió szempárból figyel és több millió füllel hallgat. Beszélgetéseikből eltűnik a Koránnak megfelelő logika és értelem, helyét a Sátáni beszéd veszi át. A Sátán nem nézi a nyelvet, a fajtát vagy a nemzetiséget, a Földön minden embert felhasználhat arra, hogy saját vallását hirdesse.

Röviden: a Sátán saját maga számára használja ezeknek az embereknek a személyiségét. De nem arról van szó, hogy létezik egy félelmetes kinézetű szörny, aki belép az emberek álmába, vagy valami elvetemült tette kényszeríti az embert, hanem arról, hogy egyenesen „befogja (az embert), mint egy burok” vagyis úgy tesz, mintha „az illető ember lenne” (va-

lójában pedig a Sátán). Ez hát az oka az óriási hasonlóságnak, amit felfedezhetünk a Sátán és ezek között az emberek között. A Korán azt mondja erre a szoros kötelékre, hogy „testvériség”:

(Pogány) testvéreitek azonban megerősítik őket a tévelygésben. Aztán nem tágítanak (tőle). (Korán, 7:202)

A Sátán beférkőzik az illető személy tudatalattijába és testének minden pontját uralma alá vonja. Például megakadályoz egy jogos gondolatot. Immár a Sátán olyan erőre tesz szert, hogy folyamatosan képes sugdosni az embernek.

Akiknek a Sátán megkaparintotta a lelkét s ezáltal uralja testüket, ugyanolyan módszerekkel próbálják az embereket elfordítani Isten útjától és a jó dolgoktól, ahogyan a Sátán teszi. Rengeteg csapdát tartogatnak, például megpróbálják kitörölni az emberek értelméből az Igazságot vagy igyekeznek elfelejtetni vele minden olyan dolgot, ami lelkiismeretes viselkedést eredményezne. A Sátán vallását terjesztik, akárcsak maga a Sátán. Itt már nem is arról van szó, hogy van a Sátán és vannak azok az emberek, akik a befolyása alá tartoznak, hanem arról, hogy ezek az emberek maguk is emberi sátánokká váltak. Megtestesült sátánok, erről van szó.

A Korán ájain keresztül Isten több helyütt figyelmezteti a hívőket a Sátán barátaira. A Sátán barátja lehet gyártulajdonos, tanár, orvos, de lehet munkás vagy diák is. Ezeknek az

embereknek, akik úgy élnek, ahogyan a Sátán diktálja nekik, talán semmilyen közös vonásuk nincsen, ami a társadalmi szintet illeti. Viszont, mindannyiukban megvan az a tulajdonság, hogy határozottan hátat fordítottak az igaz vallásnak, azaz annak a vallásnak, amit a Korán elhozott. A Sátán felügyelete alatt álló tudatlan embereket, akik jellemzőiket tekintve különbözhetnek egymástól, az alábbi főbb pontokban vizsgálhatjuk meg:

Ellenségesek a prófétával szemben

A Korán tudomásunkra hozza, hogy minden küldött mellé, aki a vezetést és az igaz vallást elhozza, kijelöltetik egy csoport az emberek és a dzsinnek közül, akik az ellenségei lesznek. A dzsinn-sátánok az emberek szívébe suttognak, hogy letérítsék őket az útról. Az emberi sátánok arról ismerszenek meg, hogy ellenségesen viselkednek a prófétákkal és azokkal a hívőkkel, akik a prófétával együtt vannak. Miközben a próféta ellen küzdenek, egyesülnek azokkal, akik hozzájuk hasonlóak, olykor közös a tevékenységük is. Ez az együttműködés abban nyilvánul meg, hogy egymást uszítják, és ékes, megtévesztő beszéddel próbálják bátorítani egymást a hívők ellen. A Korán erről az együttműködésről így ír:

Minden próféta számára ellenséget jelöltünk ki: az emberek és a dzsinnek sátánjait. Egyik a másiknak

– hogy becsapja őt – cifra szavakat sugall. Ha a te Urad úgy akarná, nem tennék ezt. Hagyd őket a hazugsággal együtt, amit koholnak; hadd hajoljon feleje azoknak a szíve, akik nem hisznek a túlvilágban, s csak leljék a tetszésüket benne, s hadd kövessék el azt, aminek az elkövetésében mesterkednek! (Korán, 6:112-113)

Az áják tanúsága szerint, ha Isten úgy akarta volna, ezek a sátánok nem lehettek volna ellenségesek a prófétával, nem gyötörhették volna a hívőket, nem harcoltak volna ellenük. Ám Isten akarata szerint és az Ő engedelmével ezek a teremtmények alkotják a szükségszerű közeget ahhoz, hogy Allah barátai próbára tétessenek és a túlvilágon magasabb szintekre emelkedhessenek. Ily módon a hívők megpróbáltatásoknak vannak alávetve, szívük megtisztul, türelmük próbára tétetik. A Sátán, aki nem cselekedhet Isten akaratán kívül (tehát amit Isten ne akarna), egy megbízott, akinek az a dolga, hogy elválassza egymástól a hívőket és a hitetleneket – Isten akarata szerint.

A tagadók, akiket a Sátán felbujtott

A tagadók azért olyan arrogánsak, azért olyan ellenségesek és erőszakosak a hívőkkel szemben, mert a Sátán bujtogatja őket. Isten a Koránban így szól:

Vajon nem láttad, hogy elküldtük a sátánokat a hitetlenek ellen, hogy bujtogatva bujtogassák őket? (Korán, 19:83)

...bizony, a Sátánok (gyalázatosságot) sugallnak cinikosaiknak (az emberek között), hogy vitába szálljanak veletek... (Korán, 6:121)

A Sátán, hol atyáink vallásának nevében, hol fajüldözést szítva, hol pedig anyagi haszonnal kecsegtetve arra bátorítja a társítókat és a hitetleneket, hogy támadjanak a hívőkre. Évszázadok óta minden tagadónak, aki szilárdan az igaz vallással szemben állt, az volt a közös jellemzője, hogy a Sátán bujtogatta őket.

Ezek a fenyegetések ugyanúgy lehetnek szóbeliek, mint emberölési kísérletek. Az egyik ája így írja le a hitetlenek cselekedetét Allah küldötte ellen:

(Emlékezz arra), amikor a hitetlenek cselekedtek ellened, hogy őrizetbe vegyenek, vagy megöljenek, vagy elűzzenek téged!... (Korán, 8:30)

A Sátán akkora hatással van a hitetlenekre, hogy ha kell, ezek a haláltól sem riadnak vissza, csak hogy ártsanak a küldöttnek és a hívőknek. Erre a legnyilvánvalóbb példát azok az áják szolgáltatják, amelyek a hívők ellen kirobbantott harcokat írják le. A harc megkezdése előtt a Sátán a hívők ellen hangolja a hitetleneket és vonzónak tünteti fel szemükben a küzdelmet.

Sőt jól felhergeli a hitetleneket, bebeszéli nekik, hogy nem létezik olyan sereg, ami őket legyőzhetné. Amikor azonban a két sereg szemben áll egymással, a Sátán faképnél hagyja azokat, akik hittek neki:

És (emlékezz arra), amikor a Sátán csábítónak tünette föl előttük a cselekedeteiket és azt mondta: „Nem lesz ma az emberek között senki, aki legyőzhetne benneteket. (Védelmező) szomszédotok vagyok én.” Amikor azonban a két sereg egymást megpillantotta, sarkon fordult és azt mondta: „Nem tartozom felelősséggel értetek. Olyasmit látok, amit ti nem láttok. Bizony, én félem Allahot. Allah büntetése rettenetes.” (Korán, 8:48)

A Sátán valójában semmit jót nem vár az emberektől. Mindegy neki, hogy hívő vagy hitetlen, ő azon igyekszik, hogy mindenki a Pokolra jusson. Az, hogy barátnak tünteti fel magát csak egy taktika, mely arra kell neki, hogy egymásnak ugrassza az embereket, szakadást, romlást okozzon közöttük. Amikor eléri célját, faképnél hagyja azokat, akik barátjuknak választották őt, bárkiről legyen is szó.

Egy másik példa a Sátán uszítására: a fajgyűlölet. Bárhol is éljen a világban, egy fajgyűlölő ember vagy csoport – anélkül, hogy bármi észérve, indoka lenne – magasabb rendűnek tartja magát a többi embernél. Ezek az emberek olyanok,

mint akit felbujtottak, iszonyúan dühösek. Nem egy esetben, a Sátáni bujtogatásból merített energiával egész életüket feláldozzák, és azt sem tudják, hogy pontosan miért. A Korán külön felhívja a figyelmet a fajgyűlölet mögött meghúzódó haragra és felbujtottságra:

(Emlékezz arra), amikor a hitetlenek utat adtak a szívükbe a féktelenségnek, a pogány kor féktelenségének, amire Allah szakínát (a nyugalom érzését) bocsátott le a küldöttére és a hívőkre és kötelességükké tette az istenfélelem szavát. Ők voltak arra a legméltóbbak és megérdemelték azt. Allah mindenek tudója. (Korán, 48:26)

A hitetlenek azon jellemzője, hogy magukat többre tartják másoknál és gyűlölnék másokat, a Sátánnak arra a tulajdonságára emlékeztet, amiről korábban már említést tettünk. A Sátán többre tartotta magát Ádámnál, és ezért gyűlölte őt. A fajgyűlölők ugyanígy gondolkodnak, az ő életüknek is ez a gyűlölet az alapelve. A rasszista emberek vagy népcsoportok azért gondolják, hogy ők jobbak, mint mások, mert úgy látják, fizikai tulajdonságaik, múltjuk, őseik vagy származásuk felette áll a többi emberének. Amikor egy ember a származását hozza fel a többi emberrel szemben, az – ha figyelmesek vagyunk, észrevehetjük – párhuzamot mutat a Sátán viselkedésével, aki azt állította, ő jobb, mint az ember, mert őt tűzből teremtették, a

tűz pedig jobb, mint az agyag (amiből az ember teremtett).

Emberek, akiknek eltévelyedtségét a Sátán vonzónak tüntette fel

A hitetlenek és a társítók foggal-körömmel ragaszkodnak hamis vallásukhoz, amit az igaz vallással szemben előnyben részesítettek. Mindegy, milyen ideológia, milyen elképzelés az oka, azok, akik ezekben a hamis vallásokban hisznek, voltaképpen a Pokol útját járják, amit a Sátán felékesített a számukra.

A Sátán olyan ügyesen teszi mindezt, hogy a hitetlenek hisznek neki és úgy vélik, jó úton járnak. Így aztán ragaszkodnak a tévelygéshez. A Korán beszámol arról, hogy Salamon korában az embereket hogyan vonta befolyása alá egy olyan vallás, amit a Sátán tett vonzóvá számukra:

Azt tapasztaltam, hogy ő és a népe Allah helyett a Nap előtt borulnak le. A Sátán fölékesítette az ő tetteiket és távol tartotta őket az (igaz) úttól, úgy, hogy nem vezettetnek (azon). (Korán, 27:24)

Az ája egy olyan közösséget említ, amely a Napot imádta és tudomásunkra hozza, hogy ez a Sátántól eredő eltévelyedés, amit vonzónak állított be az emberek számára. Manapság ha nem is napimádók az emberek, de vakon ragaszkodnak egy-egy gondolkodóhoz vagy világnézethez, és az adott rendszer úgymond igazságait követik. A hasonlóság azok között, akik Sa-

lamon idejében a Napot imádták és azok között, akik manapság elhagyják az Iszlámot és olyan ideológiákat követnek, amiket az emberek találtak ki az, hogy a Sátán mindkét csoport számára felékesítette a helyzetüket.

Akik tudás nélkül vitatkoznak Istenről

A tudatlan emberek vezetői gyakran folyamodnak ahhoz, hogy illetlen módon értékeljék és magyarázzák a vallást. Részben azért teszik ezt, hogy felmentsék magukat és tévelygésüket helyesnek tüntessék fel, részben pedig azért, hogy támogatókat szerezzenek maguknak. A vezetők egy csoportja, mely magát felvilágosultnak tartja, nagyon gyakran viselkedik így.

Közös tulajdonságuk az, hogy többre tartják magukat népüknél. Olyannyira elteltek saját maguktól, hogy Isten büntetését magukra nézve nem tudják elfogadni. Ők is hátat fordítanak Isten vallásának és másokat is elfordítanak attól. (Korán, 6:26) A vallásos embereket tudatlannak, naivnak gondolják és lenézik őket. Saját kútfőből magyarázzák a vallást, magyarázataikból íme néhány:

- ◆ Isten nem bánt senkit, miért büntetne meg olyasvalakit, aki elvan magában, sőt még haszna is van az embereknek? (Aki így gondolkodik, az tudat alatt mentegőzni próbál.)
- ◆ Az Iszlám a szeretet vallása, amíg szereted az embereket, nem okozol nekik semmi rosszat, addig Istent is szereted és

ez istenszolgálatnak számít.

- ◆ A munka az egyik legnagyobb istenszolgálat, az, hogy hasznosak legyünk az emberek számára, munkát biztosítsunk nekik.
- ◆ Én szeretem Istent és az Ő teremtményeit. És tudom, hogy Ő is szeret engem. Imádkozásra vagy böjtre nincsen feltétlenül szükség. Amíg én nem ártok senkinek, nem hiszem, hogy Isten a Pokolba vetne engem.

Az ilyen és ehhez hasonló magyarázatokkal saját maguk találnak ki egy hamis vallást, amit aztán magukkal is elhítenek és népszerűsítene. Hálátlanok Istenhez, aki azért teremtette meg az embereket, hogy azok Őt szolgálják és Aki mindenek egyetlen Tulajdonosa, és az igazság megtagadói válnak anélkül, hogy tudnák. A Korán az ilyen típusú emberokről így ír:

És az emberek között akad olyan, aki tudatlanságában, útmutatás és fényességes Írás híján vitába száll Allah felől, (gőgösen) elfordulva, hogy tévelygésbe vigyen (másokat) Allah útjától. Az evilágon szégyen az ő osztályrésze, a Feltámadás Napján pedig megízleltetjük vele a (Pokol) tüzének a kínját. (Korán, 22:8-9)

Mindegy, hogy az ember művész vagy üzletember, politikus vagy egy egyszerű polgár, ha a Sátán követőjévé vált,

akkor olyan, mint a Sátán maga: engedetlen és megbízhatatlan. Ilyen emberek mindig léteztek a történelem során, és kivétel nélkül a vallást használták fel arra, hogy saját nézeteiket és az általuk alkotott rendszert legalizálják. Mind a Sátán útját járták. A Korán így említi őket:

És akad olyan az emberek között, aki - noha tudatlan - vitába száll Allah felől és minden lázadó Sátánt követ. Előíratott néki az, hogyha valaki őt választja gyámolítójának, azt ő tévelygésbe viszi és a (Pokol) izzó tüzének a büntetéséhez vezeti. (Korán, 22:3-4)

Vannak, akik azt gondolják, hogy a Koránban része van a Sátánnak

Bár nagyon kevesen vannak, léteznek olyan, a helyes úttól messze tévedt emberek, akik azért, hogy szakadást okozzanak és elfordítsák a tudatlan embereket az Iszlámtól azt terjesztik, hogy a Korán kinyilatkoztatásába a dzsinnek szavai és sátáni szavak is belekeveredtek. A legismertebb ilyen tévelygő Szalman Rüstí, a *Seytan Ayetleri (A Sátán ájái)* írója.

Mohammed próféta (béke legyen vele) korában is voltak olyan tudatlanok, akik ilyen elvetemült dolgokat állítottak. Sőt mi több, az akkori társítók azzal vádolták meg a Prófétát, hogy jós és „medzsún” vagyis dzsinntől megszállott. (Korán, 52:29) Az akkori hiedelem szerint a jósök olyan emberek vol-

tak, akik a dzsinneket és a Sátánt követik (innét a „medzsnún”, „dzsinttól megszállott kifejezés”) és tőlük szereznek információkat. Voltak, akik ilyen megfontolásból megvádolták a Próféfát (béke legyen vele). Minden ilyen irányú tagadásra a legszebb választ ismét csak a Koránban találjuk:

Ez (a Korán) nem egy megkövezett Sátán szava. (Korán, 81:25)

A Sátánok nem jöttek le vele. Nem illik (ez) nekik és képtelenek is (rá). (Korán, 26:210-211)

Az áják folytatásában Isten azt hozza tudomásunkra, hogy a sátánok számára tiltott dolog Isten kinyilatkoztatását hallgatni és meg is vannak akadályozva ebben:

Hiszen távol vannak tartva annak a hallásától, (ami az égben elhangzik). (Korán, 26:212)

Az ég határai védve vannak a sátánoktól, ha mégis arra vetemednének, hogy közelítve ezekhez a határokhöz hallgatózzanak (vagyis titokban információt próbáljanak gyűjteni), Isten tűzzel bünteti őket. (Korán, 15:17-18)

Mint tudjuk a Sátán egy dzsinn, és a dzsinnekkal szemben nagyon szigorúak az óvintézkedések, nehogy kihallgassák az isteni kinyilatkoztatást. Erről az akadályról a Dzsinn Szúrában maguk a dzsinnek így beszélnek:

Mi fürkésztük az eget, és úgy találtuk, hogy tele van erős őrzőkkel és tűzcsóvával. Mi (régen) leültünk

ott, és hallgatóztunk. Ám aki most hallgatózik, az (reá) lesben álló tűzcsóvát fog találni. (Korán, 72:8-9)

A Sátán azokra ereszkedik le, akik visszájára fordítják az igazságot

A Korán említést tesz azokról az emberekről, akikre a sátánok lejönnek és befolyásolják őket. A Koránból megtudhatjuk, hogy ezeknek az embereknek van egy közös tulajdonságuk: hazugok és bűnre hajlók. Akarva akaratlan is a Sátánra hallgatnak, és úgy cselekszenek, ahogyan ő megparancsolja. A Korán erről így ad hírt:

Elmondjuk-e nektek, hogy kire jönnek le a sátánok? Minden hazudozóra és vétkesre jönnek ők le. Hallgatóznak, ám a legtöbben hazudnak. (Korán, 26:221-223)

Feltűnő, hogy rögtön ezek után az áják után a Korán ki nyilatkoztatásának idejében élt költőkről esik szó:

És a költők! Csak a tévelygők követik őket! Vajon nem láttad, hogy ők minden völgyben kószálnak, és, hogy azt mondják, amit nem tesznek? (Korán, 26:224-226)

Mekkában, Mohammed próféta (b.l.v.) idejében a költők olyan személyeknek számítottak, akik irányították, befo-

lyásolták az embereket. Gyakorlatilag ők formálták a közvéleményt. Verseik gyorsan jártak szájról szájra, ezért egyfajta információs forrásnak számítottak. Azonban sokan közülük az Iszlám ellen használták fel tehetségüket, megpróbálták elfordítani az igaz vallástól az embereket.

Amint az ájából megtudhatjuk, a félrevezetés egyik eszköze az volt, hogy üres ígéretekkel hitegették az embereket. Ha visszaemlékszünk arra, hogy az alaptalan hitegetés a Sátán egyik alapvető módszere (Korán, 4:120, 14:22), akkor jobban kidomborodik, hogy ezek az emberek kapcsolatban vannak a Sátánnal.

S bár közben eltelt pár száz év, ebben a kérdésben, néhány technikai részlettől eltekintve, nem történt változás. A költők helyét átvették más vallásellenes erőközpontok illetve az ezeket irányító személyek és szervezetek. Ezek is előszeretettel fordulnak olyan eszközökhöz, amikkel az embereket hitegethetik, becsaphatják, félrevezethetik, másképpen mutathatják az igazságot, mint amilyen az valójában. Az alaptalan híradások visszájára fordítják az igazságot. Soha még a történelem során nem volt olyan tömény és széles körű a mindenféle bűnre csábító propaganda, mint most. A Sátán ellenőrzése alatt állnak azok a próbálkozások, amelyek a muszlimok befeketítésére, rágalmazásukra és az Iszlám tönkre tételére irányulnak.

Az elődök vallása

Az Iszlám vallást elsősorban a Koránból lehet megtanulni, a Korán a forrás. Ezért van az, hogy a Sátán bizonyos embereket távol akar tartani a Korántól, és egy szokásokkal, hiedelmekkel teli, hamis vallás felé irányítja őket. Ez a hamis vallás az elődeiktől való vallás.

Aki beleesik a Sátánnak ebbe a csapdájába, az nem az isteni kinyilatkoztatást követi, hanem ezeket az egymásra rakódott hiedelmeket. A leglényegesebb a dologban az, hogy ezek az emberek foggal-körömmel ragaszkodnak hamis vallásukhoz. A Sátán olyannyira elhomályosította a tudatukat, hogy amikor ők az igaz vallásra hívatnak, amit Isten kinyilatkoztatótt, makacsul védelmezik útjukat, viselkedésüket:

És ha azt mondják nekik: „Kövessétek azt, amit Allah leküldött!” - azt mondják: „Nem! Mi azokat (a szokásokat) követjük, amelyekben atyáinkat leltük föl.” És ha vajon a Sátán a (Pokol) izzó tüzének a büntetéséhez szólít?” (Korán, 31:21)

Napjaink tudatlanjai például, szokásokkal és hiedelmekkel teli vallásuknak megfelelően úgy tudják, a nő másodrangú a férfi mellett. Kiállnak amellett, hogy a férfi magasabb szinten áll, mint a nő és nem becsülik meg, nem ismerik el a nőt. Pedig a Koránban szó sincs nem szerinti megkülönböztetésről. A Korán azt mondja, az a legjobb, aki a legjobban féli Is-

tent. Ez a legnyilvánvalóbb bizonyítéka annak, hogy egyes csoportok az Iszlám nevében olyan szokások szerint élnek, amiket elődeiktől láttak.

Azok, akik elődeik vallását követik makacsok és nem elnézőek. Semmilyen magyarázat nem elég nekik ahhoz, hogy elhagyják azt a szokásokkal teli vallást, amit elődeiktől láttak. Azért van ez, mert ahogyan a Korán mondja, ezek az emberek nem rendelkeznek a „megértés” készségével. Az áják így szólnak:

Ha az mondatik nekik: „Kövessétek azt, amit Allah kinyilatkoztatott!” Azt mondják: „Nem! Mi azt követjük, amit az apáinknál találtunk!” Talán akkor is (így tesznek), ha az apáik nem fogtak fel az eszükkel semmit, és nem vezéreltettek az Igaz Úton?

A hitetlenek hasonlatosak ahhoz a jószághoz, amelyet valaki szólít, de az nem hall meg mást, csak (hangos) hívást és kiáltást. Süketek (ők), némák és vakok. Nem használják az eszüket.” (Korán, 2:170-171)

A Sátán népe: a képmutatók

A képmutató, arabul „munafik” szó azt jelenti: összeférhetetlenséget, szakadást okozni. Képmutatók azok, akik bár nem hívők, igyekeznek annak tűnni és a hívők közösségének védelmét keresik azért, hogy kihasználják a hívők erejét és a velük való együttlétben rejlő lehetőségeket.

Azok, akiknek a szívében betegség lakozik, ha nem találják meg számításaikat vagy ha a hívőket valamilyen nehézség sújtja, azonnal elhagyják őket, megmutatva valódi arcukat. Úgy hagyják el a hívőket, hogy közben vagy utána megpróbálnak ártani nekik, megpróbálják megbontani a köztük lévő egységet. Ráadásul, céljukat elérendő, a hitetlenekkel szöveteznek.

A Korán több ájában is részletesen leírja a képmutatók jellemét, viselkedésmódját és figyelmezteti a hívőket velük szemben. Az áják kiemelik, hogy a Sátán és a képmutatók közeli kapcsolatban állnak egymással. Ezért van az, hogy több sátrani tulajdonság is kiütközik a képmutatókon, így például rejtélyes és érthetetlen gondolkodásmódjuk. Az egyik ájában szó van arról, hogy a képmutatókat teljesen körülfogja a Sátán, így ők már a Sátán népe lettek:

Hatalmába kerítette őket a Sátán és az ő parancsára

megfeledeztek arról, hogy megemlékezzenek Allahról. A Sátán szövetségesei ők. De bizony a Sátán szövetségesei lesznek a kárvallottak. (Korán, 58:19)

Ha megvizsgáljuk a Sátán jellemét, akkor a képmutatók számos tulajdonságát fedezhetjük fel benne. A képmutatók – akárcsak a Sátán – beszédükben következetlenek és egymásnak ellentmondó dolgokat mondanak, viselkedésük pedig nem természetes. A legfontosabb kapocs köztük és a Sátán közt a felsőbbrendűségi komplexus. Mint tudjuk a Sátán azért utasítja vissza, hogy leboruljon Ádám előtt, mert „saját magát fontosabbnak” látja az embernél. A Sátánnak erről a tiszteletlenségéről így esik szó a Szad Szúrában:

És az angyalok valamennyien földre borultak, kivéve Iblísz. Ő fennhéjázott és hitetlen volt a hitetlenek között. „Iblísz!” - mondta (Allah). „Mi tartott vissza attól, hogy leborulj az előtt, amit a kezemmel teremtettem? Fennhéjázol-e, avagy kevély vagy a kevélyek között?” „Én jobb vagyok, mint ő” - mondta az -, „engem tűzből teremtettél, őt pedig agyagból.” (Korán, 38:73-76)

Ez a büszkeség egy másik ájában is kiemelt helyen szerepel. A Sátán szavaiból – „**Vajon olyasvalaki előtt boruljak le, akit agyagból teremtettél?**” (Korán, 17:61) – látszik, hogy

a Sátán nem tudja összeegyeztetni az Ádám előtt való leborulást saját személyével. Egy másik ája még inkább kidomborítja a Sátán büszkeségét: **„Lehetetlen” - mondta az -, „hogy egy ember előtt leboruljak, akit te száraz agyagból, megformált sárból teremtettél.”** (Korán, 15:33)

Van azonban itt valami, egy nagyon fontos apróság, és e mögött kell keresnünk a Sátán érthetetlen logikáját. Ha megfigyeljük az áják kifejezéseit, a Sátán meg van győződve Isten létezéséről és arról, hogy Ő a Teremtő. Fél is Tőle, ám büszkesége megakadályozza őt abban, hogy engedelmeskedjen neki.

Ahogy erről már szoltunk, a Sátán minden tudása ellenére, pusztán amiatt, hogy legyőzhetetlen vágyat érez magában arra, hogy ő legyen a jobb, egy egyszerű fizikai tulajdonság miatt az ember fölé helyezi magát. Féltékeny az ember betöltött szerepére, nem akar leborulni előtte, így szembeszegül Isten akaratának és a teremtmények között a legalacsonyabbak közé süllyed.

Ez egy rendkívül ostoba, arcátlan és hálátlan hozzáállás. Ezt látjuk, nagyon jól, a képmutatók viselkedésében is. Akárcsak a Sátán, a képmutatók is „jobbnak”, „másnak” és „kiemelkedőnek” érzik magukat. A Bakara Szúra 13. ájájában például azt olvashatjuk, hogy a képmutatók, amikor arra hívják őket, hogy higgyenek úgy, ahogyan a többi ember hisz, „ostobának” nevezik az őszinte hívőket és elutasítják, hogy olyanok

legyenek, mint ők. Az ezzel kapcsolatos ája így hangzik:

Amikor az mondatott nekik: „Legyetek hívők, ahogyan az emberek (a muszlimok) hívők lettek!” Azt mondták: „Talán úgy higgyünk, ahogyan az ostobák hisznek?” Bizony ők az ostobák, de ezt nem tudják. (Korán, 2:13)

A képmutatók, mivel nem hisznek, ezzel az arrogáns viselkedéssel próbálják megnyugtatni saját lelkiismeretüket. Azt állítják, hogy ők jobbak, a hívők viszont rosszabbak, és míg ezt elhiteik magukkal, addig valójában a helyes út követését utasítják el, amin a hívők járnak. Ők alapvetően azért nevezik „ostobának” a többi embert, mert nem akarnak „úgy hinni, ahogyan az emberek hisznek”, vagyis nem akarják alávetni magukat a Küldöttnek.

Jóllehet ezen a világon is és a túlvilágon is Isten, a Küldötte és a hívők a legjobbak. A Korán ezt az igazságot így írja le: „...a hatalom Allahé, a küldötté és a hívőké. A képmutatók azonban nem tudják (ezt).” (Korán, 63:8)

A küldöttel való szembeszállás

Az Isten küldöttének való engedelmesség a Korán legalapvetőbb parancsolatainak egyike. A képmutatóknak viszont az az egyik legalapvetőbb tulajdonságuk, hogy ezt a parancsot megszegik és fellázadnak Isten küldötte ellen – ezért is tévelygők.

Márpedig a küldöttel való szembefordulás azt jelenti, hogy az illető Istennel fordul szembe (kijelentjük, hogy Isten mentes mindenféle hiányosságtól).

Iblisz is, aki nem borult le Ádám előtt, mert nem fogadta el azt, hogy Ádám jobb, Istennel került szembe. Isten a képmutatókat és a Sátánt is azért bünteti meg, mert azok visszautasították, hogy kövessenek egy olyan teremtményt, akinek a követését Isten megparancsolta.

A képmutatók tulajdonképpen fel sem tudják fogni, hogy a küldöttnek való engedelmesség valójában az Istennek való engedelmisséget jelenti (Korán, 4:80) Magukban féltékenyek és ez megakadályozza őket abban, hogy egy másik embert kövessenek, pedig a küldöttnek való engedelmisség olyan parancsolata a Koránnak, ami a leginkább kiemelt parancsolatok között szerepel. Ugyanis a küldött egy kifejezetten erre a szerepre kiválasztott ember, Isten azért választotta ki őt, hogy közvetítse általa az embereknek az Isteni vallást. A többi embernek az a feladata, hogy feltétel nélkül engedelmeskedjenek. Isten erről a következőképpen rendelkezett:

És nem küldtünk (korábban) küldöttet, csak úgy, hogy - Allah engedelmeivel - engedelmeskedjenek neki... (Korán, 4:64)

Sőt, rögtön az ezt követő ája kimondja, hogy nem tekinthető hívőnek, aki magában elégedetlenséget érez a küldött

döntésével kapcsolatban:

De nem, az Uradra! Mindaddig nem lesznek hívők, ameddig nem tesznek téged döntőbírának abban, ami vita tárgyát alkotja közöttük, nem éreznek feszélyezettséget a lelkükben amiatt, amit döntöttél, s teljes alázattal alá nem vetik magukat (annak). Ha előírtuk volna nekik, hogy: „Öljétek meg egymást és vonuljatok ki lakhelyeitekről” - akkor azt - kevés kivétellel - nem tették volna meg. Ám ha (legalább) azt tették volna meg, amire buzdítottak, bizony az jobb lenne nekik és sokkal inkább erősítené őket (a hitükben). (Korán, 4:65)

Érintettük annak kérdését, hogy hasonlóság fedezhető fel a Sátán és a képmutatók viselkedésében, ami az Isteni parancsnak való engedetlenséget illeti. Ugyanígy az őszinte hívők és az angyalok között is van hasonlóság, hiszen amikor az angyalok parancsot kaptak arra, hogy boruljanak le Ádám előtt, ők mindenféle kérdezősködés nélkül és anélkül, hogy magukat magasabbra helyezték volna nála, teljes alávetéssel leborultak. A Sátán lázadásával szemben az angyalok alávetéséről a Korán így ír:

(Említsd meg) amikor azt mondtuk az angyaloknak: „Boruljatok le Ádám előtt!” És leborultak, kivéve Ibliszt. Ő megtagadta (ezt), megátalkodott és a hitetlenek közé tartozott. (Korán, 2:34)

Ugyanígy az igazi hívők azonnal, habozás nélkül, teljes alávetéssel engedelmessé válnak Isten küldöttének. A hívők ez irányú szavait a Bakara Szúrában így olvashatjuk:

**... Nem teszünk különbséget az Ő küldöttei között...
(Korán, 2:285)**

Lázadásukra nehéz magyarázatot találni

A korábbi oldalakon már vizsgáltuk, milyen kiismerhetetlen a Sátán lázadása. Tudván, hogy Isten létezik és ismervén az Ő erejét, mindezen tudás birtokában fellázadni Ellene, rendkívül ostoba viselkedés.

Ez a következetlenség nem csak a Sátánra jellemző. A Sátán népe, a képmutatók is ugyanolyanok, ugyanúgy sejtelmesen viselkednek, mint a Sátán. A képmutatók a Sátánt követik, vele együtt térnek le a helyes útról: készakarva láznak, meg merik kérdőjelezni Isten parancsát, és nem kérnek bocsánatot bűneikért. Makacsul kitartanak bűnükben, holott tudják, hogy az bűn. Úgy vélik, igazságtalanság érte őket, s mivel úgy látják, nekik van igazuk, megpróbálnak másokat is magukkal húzni...

Mint (hajdan) a Sátán. (Emlékezz arra), amikor azt mondta az embernek: „Legyél hitetlen!” Miután pedig hitetlen lett, azt mondta: „Én ártatlan vagyok a te (bűnődben). Én félem Allahot, a teremtmények Urát!” (Korán, 59:16)

A képmutatók ugyanúgy rendelkeznek tudással az igazságról, mint a Sátán. A Sátán ismeri Isten erejét, tud a Paradicsomról és a Pokolról. A képmutatók – akárcsak a Sátán – tudnak Istenről, az Ő létezéséről, Könyvéről, parancsolatairól, sőt még a küldöttéről is. Vannak olyan képmutatók is, akik kívülről tudják a Koránt. Viszont mind a képmutatók, mind a Sátán a teremtés legalacsonyabb szintjére süllyedtek, mert tudásuk ellenére, mely jelentős tudás, szembefordultak Isten parancsával. Tudásuk sem menti meg őket a büntetéstől, sőt mivel ennyi tudás birtokában tértek le a helyes útról, büntetésük, amit el fognak szenvedni, még súlyosabb lehet. A képmutatókra jellemző másik – érthetetlen – tulajdonság az, hogy bár tudnak Isten létezéséről és ismerik a küldöttet, mégis azzal vádolják meg őket, hogy félrevezetik az embereket. Az Ahzab Szúrában olvashatjuk, hogy ha a képmutatók ellenséggel szembesülnek, akkor így viselkednek. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy olyan emberekről van szó, akik rendes körülmények között a hívőkhöz hasonlóan viselkednek. Látszólag engedelmeskednek a küldöttnek, akárcsak a hívők, és amikor olyan közegben vannak, ahol nem érzik kényszerítve magukat, el tudják leplezni a szívükben lakozó betegséget. Mohammed próféta korában, egy heves csata idején azonban kibukott belőlük, amit valóban gondoltak. Erről a Korán egyik ájája így ír:

És (emlékezzetek arra), amikor a képmutatók és azok, akiknek a szíve beteg, azt mondták: „Allah és küldötte csupán csalárd ígéretet tettek!” (Korán, 33:12)

A Sátán bizonyos Isten létezésében, mégis érthetetlen módon fellázad ellene. Ez a tulajdonság a képmutatók viselkedésében is megmutatkozik. Például azok mellett, akik nem fogadták el Isten küldöttét, voltak olyan képmutatók is, akik tanúi voltak a kinyilatkoztatásnak, ráadásul bizonyosak is voltak annak igaz voltában. Olyannyira, hogy attól féltek, a szívükben rejlő betegséget szintén a kinyilatkoztatás fogja majd hírül adni a küldöttnek:

A képmutatók félnek attól, hogy leküldetik rájuk egy szúra, amely hírt ad arról, ami az ő szívükben van. Mondd: „Gúnyolódjatok (csak)! Bizony, Allah napfényre hozza azt, amitől féltek!” (Korán, 9:64)

A képmutatók betegségére egy másik példa a Máidah Szúrában olvasható. Amikor a képmutatók Mózes népéből parancsot kaptak arra, hogy vonuljanak ki harcolni, felfoghatatlan módon képesek voltak azt mondani: „...eredj te és az Urad, és harcoljatok! Mi (közben) itt maradunk.” (Korán, 5:24) és ezzel letértek a helyes útról. Ezek az emberek tudtak Isten létezéséről és ismerték az Ő küldöttét, mégis vakmerő módon fellázadtak. Ehhez az esethez hasonlóan, Mohammed próféta

(b.l.v.) idejében a képmutatóknak egy csoportja, amikor arra szólított fel, hogy harcoljon a hitetlenek ellen, páni félelembe esett. Erről az ája így ír:

... miután pedig előíratott (később) számukra a harc, akkor bizony egy részük úgy félt az emberektől, ahogyan Allahot (kell) félni, vagy még jobban, és azt mondták: „Urunk! Miért írtad elő nekünk a harcot? Bárcsak még egy rövid időre haladékot adnál nekünk! ...” (Korán, 4:77)

Nyilvánvaló, hogy itt egy olyan hozzáállásról, tiszteletlen hangnemről van szó, amely megkérdőjelezi az Isteni parancsokat.

Szeretnénk itt felhívni a figyelmet arra, hogy a képmutatók, akik nem akartak a Prófétaival (b.l.v.) együtt csatába menni, nem tagadták Isten létezését sőt, voltak közöttük, akik egyáltalán nem elleneztek, hogy Isten útján harcoljanak. Csupán a harc elhalasztását kérték egy kis időre. Amikor például azt mondták: **„Ne vonuljatok (harcba) ebben a hőségben!”** (Korán, 9:81) úgy tűnhet, csupán kedvezőbb feltételekre vártak. Ez a számukra elfogadhatónak tűnő magyarázat azonban sejteti, hogy szívük valójában betegséget rejt. És aki azt mondja, **„ne vonuljatok (harcba) ebben a hőségben!”**, annak ítélete az, hogy **„A gyeheña tüze forróbb!”** (Korán, 9:81).

A képmutató embereknek talán sikerül támogatókat

szerezniük. De mindegy mennyien állnak melléjük, a képmutatók kifogásaikkal csakis azokat lesznek képesek meggyőzni, akiknek betegség lakozik a szívében. A fent említett csoportot, mivel szembeszegült Allah Küldötte parancsának, hatalmas megpróbáltatás érte. A próféta parancsának ugyanis minden körülmények között engedelmeskedni kell. Aki viszont nem őszinte, az nem képes a küzdelemre vagy a mártírhalálra Isten útján, ami pedig istenszolgálatnak számít.

Szintén a Próféta (b.l.v.) idejében történt, hogy egy csoport képmutató arra hivatkozott, otthonaik nincsenek biztonságban. Azért tették ezt, hogy ne kelljen Isten útján harcba indulniuk:

...Másik részük pedig engedélyt kért a prófétától (a hazatérésre) mondván: „A házaink védtelenek.” De nem voltak védtelenek! Csak menekülésen járt az eszük. (Korán, 33:13)

Aki teljes mértékben alávetette magát Isten akaratának, az nyilvánvalóan nem fog engedélyt kérni arra, hogy távol maradjon a küzdelemtől Isten útján. Ilyesmit csak azok kérnek, akik nem vetették alá magukat és nem bírták felmérni Isten erejét az Ő mértéke szerint. Vonakodtak, amikor megparancsoltatt nekik a harc, és ez annak a jele, hogy szívükre rátelepedett a Sátán.

Félrevezetik saját magukat

A Sátán társainak, azaz a képmutatóknak van egy tulajdonságuk, amit nem is lehet megérteni: azt képzelik, félrevezethetik Istent. A Korán erről az óvatlan állapotról így ír:

Félre akarják vezetni Allahot és azokat, akik hívők lettek, ám csak saját magukat vezetik félre – de ők ezt nem veszik észre. (Korán, 2:9)

Meglepő igazság tárul itt elénk. Igen nagy ostobaság az ember részéről azt hinni, hogy félre lehet vezetni Istent, aki megteremtette őt. Istennek tudomása van „**a szívek legtitkosabb gondolatairól**” (Korán, 35:38) és tudja „**a titkot, és azt, ami még rejtettebb**” (Korán, 20:7). A képmutatók viselkedése nem más, mint saját maguk félrevezetése és nem létezik rá semmilyen magyarázat.

A képmutatók azzal is becsapják magukat, hogy nem Istentől félnek, hanem az emberektől. Vannak köztük olyanok, akik tisztában vannak azzal, hogy Isten tud a képmutatásukról, mégsem tölti el őket a félelem. Az viszont furcsa, hogy félnek a muszlimoktól, nehogy azok a kinyilatkoztatásból felismerjék a helyzetüket. A Korán ezt így írja le:

A képmutatók félnek attól, hogy leküldetik rájuk egy szúra, amely hírt ad arról, ami az ő szívében van... (Korán, 9:64)

Látszik, hogy a képmutatók nagyon kiismerhetetlenek.

Attól tartanak, hogy a hívőkhöz leküldetik majd egy kinyilatkoztatás, ami hírül adja nekik az igazságot. Vagyis tudnak Isten létezéséről és tudnak arról is, hogy az Isten Küldöttéhez kinyilatkoztatás érkezik, mégis letérnek a helyes útról.

A képmutatók szavaikban gyakran kinyilvánítják, hogy félnek Allahtól, ám viselkedésükben nyoma sincsen az istenfélelemnek. Ez a tulajdonságuk szintén a Sátánhoz köti őket. A Sátán is kinyilvánítja, hogy féli Allahot, ennek ellenére veszedelmes bűnbe esik, arra buzdítja az embereket, hogy lázadjanak. Ahelyett, hogy Isten megbocsátását kérné és megpróbálna az Ő útján járni, inkább azon igyekszik, hogy az embereket eltántorítsa Isten útjától. A képmutatók és a Sátán között van egy lényeges hasonlóság: bár azt állítják, felmérték Isten erejét és félnek Tőle, nem óvják magukat Istentől és nem látszik magatartásukon ez a félelem.

Vakmerőségüknek nincsenek is tudatában, ez időnként óvatlanságba sodorja őket: hazugságot állítanak Allahról. Példa erre a Korán 9. szúrájában említett képmutatók helyzete, viselkedése. Ezek az emberek vagyont kérnek Istentől azért, hogy adakozzanak és Isten útján költhessenek, amikor pedig Isten vagyont ad nekik, fukarkodnak azzal és elfelejtik az Istennek adott szavukat.

És vannak közöttük olyanok, akik megállapodást kötöttek Allahhal (mondván): „Ha ad nekünk a ke-

gyéből, akkor adakozni fogunk, és bizony, igazak leszünk az igazak között.” Miután azonban adott nekik a kegyéből, fukarkodtak azzal, s a hátukat mutatva elfordultak. (Korán, 9:75-76)

Ezek az emberek azt hiszik, becsaphatják Allahot. Allah viszont – büntetésül – megerősíti a képmutatók szívében az összeférhetetlenség érzését egészen az Ítélet Napjáig, majd a legnagyobb büntetéssel sújtja őket. A képmutatók a hasznot lesik, nincsenek is tudatában annak, hogy elveszítették az örökévaló életet, ugyanúgy félrevezetik magukat, ahogyan képmutató társaik. Az ő helyzetükről a Korán így ír:

És képmutatást küldött utána a szívébe, addig a napig, amikor találkozni fognak Vele, mivel nem tartották meg Allahnak, amit megígértek Neki, és mivel hazudtak. (Korán, 9:77)

Félremagyarázzák a dolgokat

A kifejezés, amiről itt szó van (*tevil*) elsődleges értelmében azt jelenti magyarázat, megjegyzés. Másodlagos jelentése az, hogy az illető lelki okokra visszavezethetően nem képes elfogadni a hibáját, hanem valamilyen érvénytelen indokkal törvényesnek tünteti fel. Ha kicsit jobban elgondolkodunk, azonnal megértjük, hogy ezt a viselkedést első ízben a Sátántól láttuk. Mint tudjuk, a Sátán „büszkesége” folytán tagadja meg Isten paran-

csát, hogy leboruljon Ádám előtt. Amikor Allah figyelmezteti, akkor a Sátán megpróbálja helyesnek feltüntetni azt, amit csinál, semmiképpen sem fogadja el, hogy hibázott. Meglehetősen egyszerű megközelítéssel – kiemelve, hogy a tűz magasabb rendű, mint az agyag – megpróbálja saját magát igazolni.

A Sátánnak ezt a tulajdonságát megfigyelhetjük a képmutatókon is. A képmutató ember meglepően nyilvánul meg, amikor beszél és viselkedése sem természetes. A képmutatók amint kinyitják a szájukat, saját énjüket (*nefszüket*) védelmezik és cselekedeteiket az igazság színében tüntetik föl, mintha csak a Sátán szólna belőlük.

Jól láthatóan túloznak, amikor megpróbálják tisztázni magukat. Mivel nem képesek mértéket tartani, nyitottak mindenféle tiltott dologra, hazudnak, rágalmaznak. Teljesen nem oda illő, értelmetlen magyarázatokkal kommentálják az egyes helyzeteket.

A dolgokba belemagyarázóok, a félremagyarázóok arca és tekintete jelzi, hogy tudatuk elhomályosult. Felszínes és egyszerű gondolkodásmódjukkal megpróbálják úgy feltüntetni magukat, mintha igazuk lenne. Magyarázkodásaiknak se eleje se vége, és értelme sincsen. Ezt az őszinte hívők, Isten engedelmeivel, azonnal észreveszik.

Nagyon sok ájában olvashatunk a képmutató emberek nem őszinte megnyilvánulásairól. Mohammed Próféta (b.l.v.) idejében például akadtak olyanok a képmutatók között, akik

azt állították, hogy otthonaik védtelenek, hogy ezzel távol maradhassanak a harcoktól (Korán, 33:13). Mások közülük azt hozták fel kifogásul, hogy nagyon meleg van (Korán, 9:81). Voltak, akik azt szerették volna, ha a harc későbbre halasztódik (Korán, 4:77) és akadtak olyanok is, akik azt mondták: **„Ha tehetők volna, bizony, kivonultunk volna veletek!”** (Korán, 7:42). Mindegy, milyen kifogással, bármilyen ürüggyel akik távol maradnak az Isten útján való küzdelemtől, azoknak a szívében valójában nincsen hit. Isten a Koránban azt mondja:

Akik hisznek Allahban és a Végső Napban, azok nem kérnek tőled engedélyt arra, hogy (ne) szálljanak harcba javaikkal és személyükkel. Csupán azok kérnek tőled engedélyt, akik nem hisznek Allahban és a Végső Napban. Kétség tölti el az ő szívüket, s kétségek közt ingadoznak. (Korán, 9:44-45)

Ez a helyzet is azt mutatja, hogy a képmutatók nincsenek birtokában a „mély megértés képességének”. Aki megmástitja a dolgokat, az mindenféle játékhoz folyamodva magát is úgy állítja be, mint akinek igaza van, de ezzel csupán az embereket tudja megtéveszteni. Ám soha nem lesz képes félrevezetni Istent, akinek **„tudomása van szívetek legtitkosabb gondolatairól (is)”** (Korán, 5:7). Isten így ítél ebben a kérdésben:

Vajon nem láttad azokat, akik tisztának nyilvánít-

ják magukat? (Ám ők nem lehetnek önmaguktól tiszták), hanem bizony Allah tisztítja meg azokat, akiket akar. És nem történik velük (az Utolsó Ítélet során) annyi igazságtalanság sem, mint (amennyi) a datolyamagon lévő rost. (Korán, 4:49)

Azt gondolják, igazságtalanság éri őket

A Sátán azért utasítja vissza, hogy leboruljon Ádám előtt, mert azt gondolja, igazságtalanság érte. A képmutatók ugyanígy tesznek. Bizony nagyon hálátlan dolog így viselkedni Istennel szemben, aki megteremtette őket és a küldöttel szemben, aki annak eszköze, hogy az emberek vezetést kapjanak. A Korán 24. Szúrájában erről így olvashatunk:

Talán beteg az ő szívük, vagy kételkednek, vagy attól félnek, hogy Allah és a küldötte jogtalanságot követnek el ellenük? De nem! Ők a vétkesek! (Korán, 24:50)

Fizikailag tönkre mennek

A Sátán fizikai értelemben véve nagyon komolyan kikezdi a képmutató embereket. Mivel lelkileg kiegyensúlyozatlanok, testük nagyon hamar megöregszik. Tekintetük zavaros, mintha

elmebetegek lennének.

A túlzott izgalom, félelem, feszültség és boldogtalanság miatt arcuk és testük akaratlanul is megfeszül. A szemek sokszor összeszűkülnek, a száj kiszárad, az arc és az ajkak remegnek. Lassan kontrollálhatatlan rángások jelentkeznek a testen. A szövetek gyorsan elhasználódnak, így a bőr egy idő után láthatóan tönkre megy. A Sátán olyan lelkiállapotba hajszolja az illetőt, amitől meggyengül testének ellenállása. A test kifárad, kimerült és erőtlen lesz. Az arc egészségtelenül fehér vagy sárga színűvé válik. A képmutatók hol átadják magukat a lehangoltságnak, hol pedig féktelenül képesek szórakozni. Nem tudják kontrollálni magukat. Arckifejezésük folyton megváltozik. Van, aki ravaszul mosolyog, és van akinek inkább neurotikus az arckifejezése. Egyik taszítóbb és ellenszenvesebb, mint a másik. Ha fizikai leépülésükhöz hozzávesszük még ezeket a természetellenes arckifejezéseket, könnyen fel lehet ismerni az ilyen embereket. A Korán így utal rájuk:

Ha úgy akarnánk, megmutatnánk őket neked és bizony, megismernéd őket az ismertetőjeleikről. Ám bizonyosan megismernéd őket a hamis beszédről. Allah tudja, hogy mit cseleksztek. (Korán, 47:30)

Úgy látják, a helyes úton járnak

A képmutatókat, a mindenféle eltévelyedett eszme-futtatás, kétség és ellentmondásos világfelfogás mellett még az is jellemzi – és ez egy elég érdekes dolog –, hogy a helyes úton járnak tartják magukat, olyan embernek, aki vezetve van.

Az áják leírják, miért hiszik a képmutatók azt, hogy az igaz úton járnak. A képmutatókat valójában körös-körül fogta a Sátán és ők immár az ő barátai. Aki pedig olyan közel áll a Sátánhoz, amilyen közel csak a jó barátok vannak egymáshoz, az természetesen azt teszi, amit a Sátán javasol neki. A Sátán sugallata olyan hatásos, hogy a képmutató ember elhiszi, hogy az a jó, amit ő csinál. Isten, a Koránban erről így ad felvilágosítást:

Aki vakságában elfordul Alláhtól, amellé egy Sátánt rendelünk, és az lesz az ő társa. A (Sátánok) bizony távol tartják őket az (igaz) úttól és (közben) azt hiszik, hogy az igaz úton vezettednek. (Korán, 43:36-37)

(Az emberek) egy részét (Allah) az igaz útra vezérelte, egy más részét pedig joggal sújtja tévelygés. Allah helyett a Sátánokat fogadták gyámolítókul és úgy vélekednek, hogy az igaz úton vezéreltetnek. (Korán, 7:30)

Az ájából nyilvánvaló, hogy egyik képmutató sem fo-

gadja el, hogy amit tesz, az hiba. Sőt mi több, azt állítják, Isten és a vallás nevében cselekszenek, még meg is esküsznek Allah Nevére. Az ilyen ember többnyire nincsen tudatában saját helyzetének. Tudata annyira bezárult, hogy amikor az Utolsó Napon Isten feltámasztja őt, hogy a Pokolba vesse, Istenre is megesküszik, úgy védi magát:

Azon a napon, amikor Allah mindannyiukat feltámasztja! Úgy esküdöznek majd Neki, ahogyan nektek tettek esküt, és úgy gondolják, hogy valami alapjuk van. Bizony, ők, (csakis) ők a hazugok! (Korán, 58:18)

A képmutatók nem veszik észre, hogy a Sátán, Isten Nevében vezeti félre őket. Ezt az igazságot majd csak a túlvilágon fogják megérteni. Az Ítélet Napján a hívők és a képmutatók beszélni fognak egymással, erről a Korán így ír:

Azon a napon a képmutató férfiak és nők azt mondják a hívőknek: „Várjatok meg minket, hadd kölcsönözhesünk a világosságotokból!” „Térjete vissza (a világba)” - mondják nekik – „és (ott) keressetek világosságot!” És fölemelkedik köztük egy fal, kapuval. Azon belül van az irgalom, és kívül, ezen az oldalon a büntetés.

És hozzájuk kiáltanak: „Hát nem voltunk veletek?”

**„Igen!” - mondják (a hívők) – „de ti kísértésbe vittétek egymást, (a kedvező alkalomra) vártatok, kétkelkedtetek és elkápráztattak benneteket a vágyaitok, amíg végül el nem jött Allah döntése. És elkápráztattott benneteket Allahot illetően az elkápráztató.”
(Korán, 57:13-14)**

A Sátán gyenge

Van valami a Sátánnal kapcsolatban, ami nagyon fontos és nem szabad megfedkezni róla. A Sátán nem Istentől független erő. A Sátánt Isten teremtette és az Ő felügyelete alatt áll. A Sátán ellensége az ember.

Aki azt hiszi, hogy az Sátánnak Istentől független hatalma van, az téved. Aki így gondolkodik az azt hiszi, a Sátán egy Istennel harcoló sötét erő. A Sátán azért nem akarja, hogy az emberek Isten vallása szerint éljenek, mert tudja, hogy ez az egyetlen útja-módja annak, hogy az embert a pusztulásba döntse. A Sátán egyáltalán nem Isten ellensége, erről szó sincs. Végeredményben ő is Allah egyik teremtménye és Allah engedelmével teszi azt, amit tesz. Amikor letelik a határidő, amit kapott, ő is a Pokolba hajítatik azokkal az emberekkel együtt, akiket letérített az igaz útról, hogy elnyerje büntetését.

Bizony megtöltöm a gyehennát veled és mindazokkal, akik követnek téged. (Korán, 38:85)

Nem szabad megfedkezünk arról, hogy a Sátánnak nincsen ereje a hívők felett. A Sátánnak csak azok felett van ereje, akiket Isten erre kijelölt, vagyis azok felett az emberek felett, akiket kifejezetten a Pokol számára teremtett.

A Sátán nem vihet tévútra olyan szolgát, akit Isten hí-

vőnek teremtett. Mindössze annyi történhet meg, hogy az evi-
lági életben – a próbatétel szükséges részeként – a hívőt kisebb
botlásokra készíti. A Sátán csak azokat képes eltéríteni a he-
lyes útról, akiknek betegség lakozik a szívében. Ezt az igazsá-
got a Korán így írja le:

**Bizony nincs néki hatalma azok fölött, akik hisznek,
és akik az Urukra hagyatkoznak. Azok fölött van ha-
talma, akik testvérbarátnak fogadják őt, és akik
(más isteneket) társítanak (Allah) Mellé. (Korán,
16:99-100)**

Egy másik ája így adja hírül, hogy a Sátán a hívőket
nem tudja eltévelyíteni:

**Az Én szolgálaim fölött azonban nincsen hatalmad! A
te Urad elégséges istápoló! (Korán, 17:65)**

A Sátán is egy teremtett lény. Mint mindenben, az ő
megteremtésében is óriási bölcsesség rejlik.

Az, hogy a Sátánnal együtt rengeteg ember fog a Po-
kolba jutni, az Utolsó Ítélet Napján csak növeli a hívők Isten
iránti háláját és a Paradicsom felett érzett örömeiket.

A Sátánnak köszönhetően a hívők és a közöttük rejtöz-
ködő képmutatók, akiknek beteg a szívük, elkülönülnek egy-
mástól. A Sátán arra sarkallja őket, hogy a hívők ellen
szövetkezzenek. Ezen felül nem tudnak a hívő közösségben el-
vegyülni, mert előbb-utóbb elárulják magukat. Ami a hívőket

illeti, ők könnyen észreveszik, ha képmutatók próbálnak keveredni közénk. Hitüket csak elmélyíti, Istenhez való közellétüket csak növeli, amikor észreveszik a Sátán munkálkodását és a képmutatókra gyakorolt hatását, hiszen látják, hogy beigazoldott egy ája, ami a Koránban szerepel:

(Azért tesz így), hogy azt, amit a Sátán odavet, azok kísértésévé tegye, akiknek a szíve beteg és kegyetlen - a vétkesek, bizony, az (Igazságtól) messzejáró szakadarságban vannak és hogy azok, akiknek tudás adatott, megtudják, hogy a te Uradtól való Igazság és higgyenek benne és szívük alázkodjon meg előtte! Allah egyenes útra vezérli azokat, akik hisznek. (Korán, 22:53-54)

Ez, a hívők közösségében tulajdonképpen egyfajta tisztogatásnak felel meg. Abban, hogy Isten a Sátánnak haladékot adott, éppen ez az egyik bölcsesség. Isten a Koránban így magyarázza ezt meg:

Iblis pedig bizonyította, hogy igaz az ő vélekedése rólok. És követték őt, - kivéve a hívők egy csoportját. Pedig nem volt hatalma fölöttük. (Ez csupán azért történt), hogy megkülönböztessük azt, aki hisz a túlvilágban, attól, aki kétségben van felőle. A te Urad minden dolog őrizője. (Korán, 34:20-21)

Van még valami, amit a tudatlan közösségek nem tud-

nak a Sátánról, mégpedig az, hogy a Sátánnak nincsen kényszerítő ereje. Ő csupán hívja az embert. Ha az illető szívében betegség van, akkor enged ennek a hívásnak. Amúgy a Sátánnak nincsen kényszerítő ereje az emberek felett. Jól tudja, hogy mindenki, aki neki engedelmeskedik, sőt mi több őt imádja, a gondatlanság állapotában van. A Sátán az Utolsó Ítélet Napján ezt bevallja majd azoknak, akik követték őt:

És miután a dolog eldöntetett, a Sátán azt mondta: „Allah megígérte nektek az Igazság ígétét. Én is ígétet tettem nektek, de én megszegtem (azt) nektek. Nekem nem volt hatalmam fölöttetek. Én csak szólítottalak titeket, és ti meghallgattatok engem. Ne gyalázzatok hát! Gyalázzátok saját magatokat! Nem segíthetek nektek, és ti sem lehettek az én segítségemre. Bizony, én tagadom azt, hogy korábban (Allah mellé) társítottatok engem.” A vétkeseknek fájdalmas büntetés lesz az osztályrésze. (Korán, 14:22)

A DARWINIZMUS BUKÁSA

A darwinizmust, vagy más szavakkal az evolúció elméletét azért hozták létre, hogy tagadhassák a Teremtés tényét, ám kiderült, hogy ez az áltudományos fércmű nem más, mint halandzsa. Ezt az elméletet, mely fennhangon hirdeti, hogy az élet az élettelen anyagból alakult ki, az a tudományos tény zúzza ízzéporrá, hogy kiderült, a Világegyetem és az élőlények tisztán látható tervezés eredményeképpen jöttek létre. Így a tudomány megerősítette azt aényt, hogy a Világegyetemet és a benne élő élőlényeket Isten teremtette. A propaganda, amit napjainkban világszerte azért folytatnak, hogy az evolúció elméletét életben tartsák, a tudományos tények eltorzításán, a dolgok félreértelmezésén, hazugságokon és hamisításon alapszik, melyet a tudomány álruhájába bújtattak.

Azonban még ez a propaganda sem képes arra, hogy elrejtse az igazságot. Tény, hogy az evolúció elmélete a tudománytörténet legnagyobb csalása, melyet az utóbbi 20-30 évben egyre inkább fennhangon terjesztettek tudományos körökben. Főként az 1980-as éveket követő tudományos kutatások rávilágítottak arra, hogy a darwinizmus teljesen megalapozatlan, és számos tudós ezt aényt hangoztatta. Elsősorban az Egyesült Államokban sok tudós a tudomány számos

ágából, úgymint a biológia, a biokémia, a paleontológia, rájött arra, hogy a darwinizmus nem vállalható, és az élet eredetét a „teremtés tényével” magyarázták.

Több munkánkban is megvizsgáltuk már tudományos részletességgel az evolucionizmus teóriájának összeomlását, és a teremtés bizonyítékait, és továbbra is vizsgáljuk. Mivel azonban ez a dolog nagyon fontos, itt is hasznosnak tartjuk a kutatási eredmények összegzését.

A darwinizmus tudományos összeomlása

Ennek a tannak a gyökerei az ókori Görögországig nyúlnak vissza, az evolúció elmélete viszont csak a 19. századig vezethető vissza. Ennek az elméletnek a fő forrása Charles Darwin: „*A fajok eredete*” című könyve, melyet 1859-ben adott ki. Darwin a könyvében tagadja azt, hogy Isten a Földön élő fajokat külön-külön teremtette, és azt hangoztatja, hogy minden fajnak közös őse volt, és az idők során kis változások mentek végbe bennük, ami által kialakultak a ma élő fajok.

Darwin elméletét nem alapozta meg semmilyen konkrét tudományos lelet, sőt elismerte, hogy csak egy feltételezés volt. Túl mindezen, Darwin egy hosszú fejezetet szentelt a könyvében annak, hogy elismerte, sok sarkalatos kérdéssel szembesült, amelyekre nem tudott választ adni. A fejezetnek a következő címet adta: „*Az elmélet gyenge pontjai*”.

Darwin nagy reményeket táplált az új tudományos felfedezésekhez, és úgy gondolta, hogy majd azok megoldják ezeket a homályos problémákat. Várakozása ellenére a tudományos kutatások mindinkább elmélyítették és kiszélesítették ezeket a problémákat.

A darwinizmus bukását a következő témakörök alapján fogjuk áttekinteni:

1) Ez az elmélet nem tudja megmagyarázni az élet eredetét a Földön.

2) Semmilyen tudományos tény nem támasztja alá az evolúciós mechanizmust, melyet ez az elmélet hirdet, mert nincs semmilyen evolúciós erő, mely ezt kiváltaná.

3) Az ásatási leletek pontosan az ellenkezőjét bizonyítják annak, amit az evolúció elmélete állít.

A következő fejezetben ezt a három pontot fogjuk kifejteni általános körvonalakban.

Az első leküzdhetetlen lépés: az élet eredete

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy minden élő faj egy élő sejtből fejlődött ki, amely 3,8 milliárd évvel ezelőtt alakult ki a Földön. Hogyan lett egyetlen sejtből millió bonyolultabb faj, és ha volt is ilyen evolúció, miért nem látjuk ennek nyomait a kőületekben, - ezek azok a kérdések, amelyekre az elmélet nem ad választ. Azonban mindenekelőtt

meg kell kérdezni: mi az eredete ennek az első sejtnek?

Mivel az evolúció elmélete tagadja a teremtést és minden más, természetfeletti beavatkozást, úgy tartja, hogy az első sejt véletlenül alakult ki, a természet törvényeinek beartásával, mindenféle tervezés, terv, vagy elrendezés nélkül. Az elmélet szerint az érzéketlen és tudatlan élettelen anyag maga hozott létre egy élő sejtet a véletlen egybeesések által. Egy ilyen kijelentés azonban a biológia megtámadhatatlan szabályainak legtöbbszörrel homlokegyenest ellenkezik.

„Az élet élettől származik”

Darwin a könyvében sohasem tért ki az élet eredetére. A tudomány leegyszerűsített felfogásából adódóan, mely az adott történelmi kort jellemezte, feltételezésre alapozta azt, hogy régebben csak egyszerűbb fajok léteztek. A középkorban azt bizonygatták az emberek, hogy élőlények kialakulhatnak az élettelen anyagokból is, spontán generációval, s ez a nézet általánosan elfogadott volt. Azt hitték, hogy a bogarak az ételmaradékokból keletkeznek, és az egerek pedig a búzából. Érdekes kísérleteket végeztek, hogy bebizonyítsák ezeket az elméleteket. Tettek egy kis búzát egy piszkos rongydarabba, és azt gondolták, hogy kis idő elteltével az egerek megteremnek benne.

Hasonlóképpen, a nyüvek kifejlődése egy darab rohad

húson azt a képzetet keltette, hogy spontán generáció történt. Azonban később megértették, hogy a kukacok nem spontán módon jelentek meg a húson, hanem a legyek petéjéből keltek ki, és a legyek vitték oda lárva korukban és annyira kicsinyek, hogy az ember szabad szemmel nem is láthatja őket.

Még akkor is, amikor Darwin „*A fajok eredete*” című könyvét írta, a tudományos világban az a vélekedés, hogy egy baktérium élettelen anyagból is létrejöhet, általánosan elfogadott volt.

Azonban, 5 évvel Darwin könyvének kiadása után Louis Pasteur bejelentette azokat a tudományos eredményeket, amelyet hosszú kutatás után kapott, s amelyek megcáfolták a spontán generációt, mely Darwin elméletének sarokköve volt. Az 1864-ben Sorbonn-on tartott előadása végső győzelmet hozott neki, melynek során Pasteur azt mondta:

„Ez által az egyszerűen elvégezhető kísérlet halálos csapást mér a spontán generáció elméletére, mely ez után a kegyelemdőfés után sohasem fog feltámadni haló poraiból.” (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, 2.o.)

Az evolúció elméletének védelmezői sokáig támadták ezeket a felfedezéseket. Azonban, a tudomány fejlődése tisztázta az élő sejt felépítését, és az az elképzelés, hogy az élet a véletlen egybeesések eredménye, egyre inkább elfogadhatatlanná vált.

Hiábavaló erőfeszítések a huszadik században

Az első evolucionista, aki újra az élet eredetével kapcsolatosan kezdett kutatásokat végezni a XX. században, Alexander Oparin volt, az ismert orosz biológus. Különböző tantételeket fejlesztett ki az 1930-as években, és próbálta azt bizonyítani, hogy egy élő sejt a véletlen folytán is ki tud alakulni. Ezek a tanulmányok azonban kudarcot vallottak, és Oparin kénytelen volt beismerni a következőket:

„Sajnos, a sejt eredete a leghomályosabb problémája az élő szervezetek evolúciójáról alkotott elképzelésünknek.”
(Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), 196.o.)

Oparin evolucionista követői olyan kísérletek kiötlésében és elvégzésében mesterkedtek, amelyekről úgy látszott, hogy megoldják ezt a problémát. A legismertebb kísérletet Stanley Miller amerikai tudós végezte, 1953-ban. Gázokat összevegyített, majd azt állította, hogy elő tudja állítani azt a közeget, amely a Föld ősi légkörére volt jellemző. Ezt a gázkeveréket energiával látta el, majd néhány olyan szerves molekulát (aminósavat) szintetizált, amely a fehérjében is előfordul. Alig néhány év telt el mielőtt közzétette, hogy a kísérlet, amelyet úgy mutatott be, mint egy fontos lépést az evolúció rögzös útján, egyszerűen érvénytelen, mert az a gázelegy,

amit használt, igen messze esik attól, ami a Földön valaha is tapasztalható volt. („New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life”, Bulletin of the American Meteorological Society, 63.szám, 1982. November, 1328-1330.o.)

Hosszú hallgatás után Miller elismerte, hogy az a közeg, amelyet a légkör utánzására használt, minden valóságot nélkülöző volt. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, 7.o.)

Az evolucionisták minden erőfeszítése a huszadik században arra vonatkozóan, hogy megmagyarázzák az élet eredetét, csütörtököt mondott. A San Diego Scripps Intézet geokémikusa, Jeffrey Bada cikkében, melyet az Earth folyóiratban publikált 1998-ban, elismeri ezt aényt:

„Ma, amikor a huszadik századot magunk mögött tudhatjuk, még mindig azzal a megoldatlan kérdéssel kell szembesülnünk, hogy hogyan alakult ki az élet a Földön.” (Jeffrey Bada, Earth, 1998. Február, 40.o.)

Az élet komplex struktúrája

Az elsődleges ok, ami miatt az evolúció elmélete ilyen zsákutcába futott az élet keletkezését illetően, az, hogy még a legegyszerűbbnek tartott élőlények is hihetetlenül összetett felépítéssel rendelkeznek. Egy élőlény egyetlen sejtje bo-

nyolultabb, mint bármely, ember által alkotott termék. Jelenleg, még a világ legfejlettebb laboratóriumában sem tudnak előállítani egyetlen élő sejtet sem szerves kémiai anyagok felhasználásával.

Egy sejt spontán kialakulásához számtalan feltétel egyidejű teljesülése szükséges, és ezért véletlenszerű egybeesést véggépp nem lehet valós magyarázatként felhozni arra, hogy miképp jött létre egy sejt. Annak a valószínűsége, hogy a sejt építőköve, egy átlagos, 500 aminosavból álló fehérje véletlenül szintetizálódjon, 1 a 10^{950} -ból. A matematika annak a valószínűségnek a bekövetkeztét, amely kisebb, mint 1 a 10^{50} -ból, gyakorlatilag a lehetetlen fogalomkörébe utalja. A DNS molekula, amely a sejt magjában található, és amely a genetikai információt tartalmazza, hihetetlenül nagy adatbázis. Ha azt az információmennyiséget, amelyet egy DNS molekula tartalmaz, le akarnánk írni, akkor egy 900 kötetes enciklopédiában férne el csak, melynek minden kötete 500 lapot tartalmaz.

Nagyon érdekes kérdés merül fel ezen a ponton: Egy DNS molekula csak bizonyos specializálódott fehérjék jelenlétében képes önmagát reprodukálni. Azonban, ezeknek az enzimeknek a szintézise csak a DNS-ben kódolt információ segítségével tud végbemenni. Úgyhogy egymástól függenek, ezért mindkettőnek ugyanabban az időben kell léteznie

ahhoz, hogy a szaporodás végbe tudjon menni. Márpedig ez olyan végtelen egymásrautaltsági körforgást eredményez, amelynek eredményeképpen kimondhatjuk, hogy az élet nem jöhetett magától létre. Leslie Orgel, a Kaliforniai San Diego-i Egyetem evolucionista professzora 1994. szeptemberében elismeri ezt a tényt a *Scientific American* folyóiratban:

„Teljesen valószínűtlen, hogy a bonyolult felépítésű fehérjék és a nukleinsavak hirtelen spontán generálódjanak ugyanabban az időben és térben. Egymás nélküli létezésük is lehetetlen. S így már az első pillantásra bárki kikövetkeztetheti, hogy az élet nem jöhetett létre sajátmagától kémiai úton.” (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, *Scientific American*, 271. szám, 1994. Október, 78.o.)

Semmi kétség, hogy ha az élet eredetét nem lehet a természet törvényeivel megmagyarázni, akkor egy természetfeletti lény teremtő ereje az a tény, amit elfogadhatunk. Ez a tény teljesen érvényteleníti a teremtést tagadó evolúció elméletét.

Az evolúció képzeletbeli mechanizmusai

A másik fontos dolog, amely bebizonyítja Darwin teóriájának az ellenkezőjét, hogy semmilyen erő létezése nem bizonyított, amely az evolúció jelenségét kiváltaná, azaz nem létezik olyan erő, amely az egyre fejlettebb élőlények kialakulása felé haj-

taná az életfolyamatokat. Darwin az evolúcióval kapcsolatos állításait a „természetes kiválasztódásra” alapozta. Könyvét is erről nevezte el, ebből is látszik, hogy milyen nagy fontosságot tulajdonított ennek a dolognak: „*A fajok eredete a természetes kiválasztódás útján*”.

A természetes kiválogatódás úgy tartja, hogy azok az élőlények, amelyek erősebbek és jobban alkalmazkodtak a lakóhelyükön tapasztalható természeti feltételekhez, az életért folytatott küzdelemben túlélők lesznek. Például az a szarvas, amelyik gyorsabban fut egy vadállat támadása esetén, túl fogja élni a támadást. E szerint az elmélet szerint a szarvasnak kellene a leggyorsabb és legerősebb állatnak lenni a világon. Azonban kétségtelen, hogy ez a mechanizmus nem fogja átvaltoztatni a szarvast egy másik élőlénné és nem lesz belőle például ló.

Így hát megállapíthatjuk, hogy a természetes kiválogatódás mechanizmusának nincsen evolúciós ereje. Darwin is biztos volt ebben a tényben, és kijelentette a „*Fajok eredete*” című könyvében: „*A természetes kiválogatódás semmilyen kedvező egyéni differenciálódást vagy variáció képződést nem okoz.*” (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 189.o.)

Lamarck hatása

Nos, hát hogyan is jöttek létre ezek a figyelemreméltó variációk? Darwin erre a kérdésre a tudomány akkori állásának megfelelő, elég primitív szinten próbált választ adni. Chevalier de Lamarck (1744-1829), francia biológus, aki Darwin előtt élt, úgy tartotta, hogy az élőlények azokat a tulajdonságaikat örököltik át utódaikba, amelyeket életük során megszereztek. Azt feltételezte, hogy ezek a tulajdonságok, amelyek összegyűltek és egyik generációból a másikba szállnak új fajok kialakulásához vezetnek. Például, azt hangoztatta, hogy a zsiráfok az antilopoktól származnak, mégpedig úgy, hogy az antilopok sokáig nyújtogatták a nyakukat azért, hogy a magasabban lévő leveleket is elérjék, s ezért a nyakuk generációtól generációig egyre hosszabb lett.

Darwin más példákat is felhozott. *A Fajok eredete* című művében például azt mondta, hogy vannak olyan medvék, amelyek táplálékukat a vízben találták meg, s ezért az idők során bálnává alakultak. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 184.o.)

Azonban, az öröklődés törvényei, melyeket Gregor Mendel (1822-84) fedezett fel, s melyet a huszadik században virágzó genetika tudománya is igazolt, teljesen romba döntötte azt az elképzelést, hogy a szerzett tulajdonságok több,

későbbi generációra vetítve örökölhetők lennének. Ily módon a „természetes kiválasztódás” címszóval fémjelzett agyszűlemény kiesett a tudomány fejlődése során a „kis kedvencek” közül.

A neo-darwinizmus és a mutációk

A darwinisták, hogy ebből a zsákutcából kijussanak, egy új elméletet találtak ki, a „modern szintetikus teóriát”, vagy közkeletű nevén a neodarwinizmust. A neodarwinizmus az 1930-as évek végén jelent meg. Ez az elmélet a természetes kiválasztódás elméletéhez hozzátette a mutációkat, amely az élőlényekben a gének torzulásának a következménye olyan külső behatásra, mint a sugárzás, vagy reprodukciós hiba, mint „kedvező variációk előidézésére alkalmas” változást a természetes mutáció mellett.

Ma a neodarwinizmus modellje az, amely az evolúció helyére lépett a világ közfelfogásában. Ez az elmélet úgy tartja, hogy az élőlények milliói hosszantartó folyamat eredményeképpen alakultak ki, miközben ezeknek a szervezeteknek a különböző szervei (pl. füle, szeme, tüdeje, és szárnyai) mutációkon mentek keresztül, ami tulajdonképpen egy genetikai rendellenesség. Azonban, létezik egy nyilvánvaló tudományos tény, amely teljesen aláaknázza ezt az elméletet. A mutációk sohasem segítenek egy élőlénynek abban, hogy fej-

lettebbé váljon. Ellenkezőleg, a mutáció mindig hátrányára válik az élőlénynek.

Ennek oka nagyon egyszerű. A DNS láncnak nagyon bonyolult felépítése van, és a véletlenszerű behatások csak rontanak rajta. B.G. Ranganathan amerikai genetikus ezt a következőképpen magyarázza:

„Először is, el kell hogy mondjuk, hogy a valódi mutációk nagyon ritkák a természetben. Másodszor: a mutációk károsak, mivel inkább csak véletlenszerűek, szinte sohasem mutatnak célirányos változtatásokat a gének felépítésében. Ha egy igen bonyolult felépítésű struktúrában véletlenszerű változások zajlanak le, ezzel a rendszer inkább károsul, és nem javul. Például, ha egy földrengés ráz meg egy magas fokon struktúrált rendszert – egy épületet – ezzel csak véletlenszerű változások következnek be az épület vázában, s a földrengés következtében az épület struktúrája több, mint valószínű, hogy kárt fog szenvedni, és nem egy fejlettebb struktúra fog kialakulni.” (B.G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nem meglepő, hogy nem tudunk felmutatni semmilyen példát olyan mutációra, amely hasznos lenne, s amely láthatóan a genetikai kód fejlődésével járna. Ilyennek megfigyelésére mostanáig nem adódott lehetőség. Bizonyított, hogy minden mutáció károsan hat az adott élőlényre. Meg kell értenünk, hogy az a mutáció, amelyet az evolúciós folyamat

mozgatórugójaként állítanak be, az nem más, mint olyan genetikai esemény, amely károsan hat az élőlényekre és megnyomorítja őket. (A mutáció leghétköznapibb hatása az embereknél a rák.) Természetesen egy destruktív (romboló hatású) folyamatot nem foghatunk fel az evolúciós folyamat kulcsfontosságú tényezőjeként. Másrésztől, a természetes kiválasztódással – egymagával – nem fognak a darwinizmus hirdetői nyulat, ezt maga Darwin is elismerte. Ez a tény elénk tárja a valódi helyzetet, azaz azt, hogy a természetben az evolúciós folyamat, mint olyan, nem létezik. Mivel az evolúciós folyamat nem létezik, ilyen, csupán a fantázia szüleményeként elképzelt folyamat sohasem mehetett végbe.

A kövületek tanúsága:

Nincsenek köztes formák

A legtisztább bizonyítékai annak, hogy az a forgatókönyv, amelyet az evolúció elméletének hívei próbálnak ránk erőltetni, nem történt meg – a kövületek.

Az elmélet kiagyaloí szerint minden élőlény egyetlen közös őstől származik. A korábban létezett fajok idővel más fajokká alakultak át, és minden faj így alakult ki. Más szavakkal ez az átalakulás fokozatosan, évmilliók alatt történt.

Ha ez így történt volna, akkor számos köztes faj létezett

volna ez alatt a hosszú átalakulási folyamat alatt.

Például félig hal félig kétéltűek éltek volna a múltban, amelyek fokozatosan szerezték volna meg a kétéltűek jellegzetességeit, a már meglévő halakra jellemző jellegzetességeik mellé. Vagy kellett volna, hogy létezzenek olyan félig kétéltű félig madár élőlények, amelyek a madarakra jellemző jellegzetességeiket fokozatosan szerezték meg már meglévő kétéltűekre jellemző jellegzetességeik mellé. Emiatt egy ideig átmeneti állapotban kellett volna létezniük, mialatt hibás, tökéletlen és béna egyedek tömegei látták volna meg a napvilágot. Az evolúció hívei hivatkoznak is ezekre a képzeletbeli teremtményekre, és hiszik, hogy a múltban léteztek is ilyen „átmeneti életformák”.

Ha ilyen állatok valaha is léteztek volna, akkor milliárdnyi, de akár milliárdnyi lett volna belőlük, evolúciós fejlődési stádiumuk számtalan variációjában. De ami még ennél is fontosabb, e furcsa teremtmények maradványai előttünk állnának kőületek formájában. Darwin a „*Fajok eredete*” című könyvében így magyarázza ezt:

„Ha az elméletem igaz, számtalan köztes állapotú olyan élőlény élhetett egymással párhuzamosan, melyek ugyanabba a csoportba tartoznak, és a legszorosabb kapcsolatban vannak egymással. Ebből következik – és kézenfekvő, hogy a kőületek között ezeknek az életformáknak megtalálhatóan

kellett volna lenniük.” ((Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, 179.o.)

Darwin reményei kútba estek

Azonban, az evolúció hívei bármennyire is igyekeztek ilyen kövületeket találni az egész világra kiterjesztett kutatásaik során a XIX. század közepétől, mindezidáig egyetlenegy átmeneti állapotban lévő élőlényt sem tudtak felmutatni. Az összes kövület az evolúció hívei várákozásainak ellenkezőjét bizonyítja, azaz azt, hogy az élet a Földön hirtelen, és a maga teljességében jelent meg.

Egy híres brit paleontológus (öslénykutató), Derek V. Ager, elismeri ezt a tényt, annak ellenére, hogy ő maga is az evolúció-hívők közé tartozik:

„Felmerül a kérdés, hogy ha részletesen megvizsgálunk egy kövületet, akár az előre összeírt szempontok szerint, akár a fajok tulajdonságai szerint közelítünk is a kérdéshez, ugyanazt a választ kapjuk: nincsen fokozatos evolúció, hanem egy-egy csoport robbanásszerű megjelenését figyelhetjük csak meg egy másik csoport rovására.” (Derek A. Ager, „The Nature of the Fossil Record”, Proceedings of the British Geological Associations, 87. szám, 1976, 133.o.)

Ez azt jelenti, hogy a kövületekben minden élő faj hir-

telen jelent meg, a maga teljesen megformált alakjában, mindefféle köztes formák és fejlődési stádiumok nélkül. Ez pontosan az ellenkezője annak, amit Darwin feltételezett. Ki kell mondanunk, hogy ez az egyik legfényesebb bizonyítéka annak, hogy minden élőlény teremtve lett. A teremtés az egyetlen magyarázat arra, hogy hogyan jelenhettek meg az élőlények hirtelen a maguk teljes fejlettségében minden részletre kiterjedően bármiféle közös evolúciós ős közreműködése nélkül. Ezt a tényt el is ismerte a széles körben ismert megrögzött evolucionista hírében álló biológus, Douglas Futuyma is:

„Teremtés és evolúció – ez a két elmélet létezik, amely az élőlények eredetét próbálja elmagyarázni. Elméletileg két eshetőség van, az élőlények vagy teljes kifejlettségükben jelentek meg a Földön, vagy nem. Ha nem, akkor ez azt jelenti, hogy korábban létezett fajokból kell kialakulniuk sorozatos változásokkal tarkított folyamat során. Ha pedig teljesen kifejlett állapotban jelennek meg, akkor egy mindenható intelligens lénynek teremtenie őket.” (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. 197.o.)

A kövületek azt mutatják, hogy az élőlények teljesen kifejlett formában bukkantak fel a Földön. Ez azt jelenti, hogy a fajok eredetére vonatkozóan Darwin feltételezésének éppen az ellenkezője igaz - nem evolúció volt, hanem Teremtés.

Az emberi evolúció meséje

Az evolúció pártján állók legtöbbször hangoztatott dilemmája az ember származása. A darwinizmus azt tartja, hogy az ember emberszabású majmoktól származik. Az állítólagos evolúciós folyamatban – amelyet úgy tételeznek fel, hogy 4-5 millió évvel ezelőtt kezdődhetett, léteztek bizonyos átmeneti formák a mai modern ember és az őket korban megelőző ősök között. E teljesen a képzelet szüleményeként létrejött elmélet szerint az ősemberek négy fő kategóriába sorolhatók:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Az evolúció elméletének hívei az ember első majomszerű ősének az *Australopithecus-t* tartják, aminek fordítása *dél-Afrikai majom*. Ezek az élőlények nem mások, mint régen élt majomfajok, amelyek már kihaltak. Két híres – angol és amerikai – anatómus (Lord Solly Zuckerman és Charles Oxnard professzor) végzett átfogó kutatásokat különböző *Australopithecus* példányokon, és kimutatták, hogy ezek a majmok egy közös majomfajhoz tartoztak, melyek már kihaltak és egyáltalán semmilyen hasonlóságot nem mutattak az emberekkel. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, 75-94.o.; Charles E. Ox-

nard, „The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt”, Nature, 258. szám, 389)

Az evolúció hívei az emberi evolúció következő állomását a homo névvel illetik, ami azt jelenti, hogy ember. Állításuk szerint a homo sorozathoz tartozó élőlények sokkal inkább fejlettek, mint az *Australopithecus*. Az evolúció hívei egy tetszetős, de a valóság alapjait nélkülöző táblázatot is szerkesztettek az evolúció bemutatására, speciális sorrendben elhelyezve benne a különböző kövületeket. Még egyszer hangsúlyozzuk, hogy ez a táblázat még köszönőviszonyban sincs a valósággal, hanem kizárólag a képzelet játékának tekinthető, mivel semmi sem bizonyítja, hogy bármiféle evolúciós kapcsolat létezne a táblázat osztályba sorolt elemei között. Az evolúciós tanok egyik XX. századbeli „kiváló szaktekintélye” Ernst Mayr elfogadja, hogy „a *Homo sapiens* eredetére valójában nagyon nehéz kielégítő magyarázatot adni.” (J. Rennie, „Darwin’s Current Bulldog: Ernst Mayr”, Scientific American, 1992. December)

Akkor, amikor az evolucionisták körvonalazni szeretnék az *Australopithecus* > *Homo Habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*, lánc kapcsolódását, azt állítják, hogy ezek a fajok egymássalős-leszármazott kapcsolatban vannak, azaz egymástól eredeztethetők. Azonban a paleo-antropológusok legutóbbi kutatásai azt támasztják alá, hogy az *Australopit-*

hecus, *Homo Habilis*, és a *Homo Erectus* ugyanabban az időben éltek a világ különböző tájain. (Alan Walker, *Science*, 207. szám, 1980. 1103.o.; A.J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. kiadás, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, 221.o.; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, 3. szám, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, 272.o.)

Ezen kívül a humán kategóriába soroltak bizonyos szegmensei, úgy mint a *Homo Erectus* a jelenkort megelőző évekig élt, a *Homo Sapiens Neanderthalensis* (a Neander-völgyi őseember) és a *Homo Sapiens Sapiens* (a modern ember) pedig együtt élt ugyanazokon a területeken. (Time, 1996. November)

Ez a helyzet kétségtelenül azt mutatja, hogy nem valós az az állítás, mely szerint ezek a fajok egymás ősei lettek volna. Stephen Jay Gould, a Harvard Egyetem paleontológusa rámutat e gordiuszi csomóra emlékeztető ellentmondásos és józan ésszel fel nem oldható helyzetére, annak ellenére, hogy ő is az evolúcionista tanok hirdetője:

„Mire következtethetünk abból, ha leszögezhetjük, hogy ez a három különböző hominid (emberszabású) nem egymás ősei? Sőt, azt is nyugodt szívvel kijelenthetjük, hogy e három fajra vonatkozóan nem lehet felállítani semmilyen evolúciós leszármazási.” (S. J. Gould, *Natural History*, 85. szám, 1976, 30.o.)

Röviden szólva, az ember származásának evolúciós megközelítése, mely különböző rajzok témája – a félig majom, félig ember teremtmények, melyek időről időre felbukkannak a médiában és egyes tankönyvek lapjain, nem más, mint propaganda, nem más, mint kitalált történet, aminek semmi tudományos alapja nincs.

Az Egyesült Királyságban a leghíresebb és leginkább elismert tudományos kutató Lord Solly Zuckerman éveken át tartó kutatómunkát folytatott, és 15 éven át tanulmányozta az *Australopithecus* kövületeit, és a végén arra a következtetésre jutott – annak ellenére, hogy maga is az evolucionista tanok legfőbb zászlóshajója volt – hogy semmiféle leszármazási vonal nem lelhető fel az emberszabású majmok és az ember között.

Ezen kívül Zuckerman készített egy besorolást az általa tudományosnak gondolt dolgokról a kevésbé tudományosnak tartott dolgok felé haladva. Zuckerman besorolását követve láthatjuk, hogy a leginkább tudományos dolgok azok, amelyek konkrét adatokkal dolgoznak, a fizika és a kémia tárgykörébe tartozó tudományterületek. Ez után következnek a biológiai tudományok majd a társadalomtudományok. A besorolás végén, ahol a legkevésbé tudományosan elfogadott dolgok találhatóak, olyanok vannak, mint „érzékszerven túli észlelés” – melybe beletartozik a telepátia és a hatodik érzék

– a legvégén pedig az emberi evolúció. Zuckerman meg is indokolja ezt a besorolást:

„Amikor jobb kéz felé haladunk a táblázatban az objektív valóságtól az egyre inkább feltételezéseken alapuló biológia tudománya felé – ebbe beletartozik az érzékszerveken túli érzékelés és az emberi kövületek történetének értelmezése – ahol egy hithű evolucionista számára minden megengedett – s egy ilyen elvakult evolucionista buzgólkodása képes igaznak beállítani több, egymással teljesen ellentmondó dolgot is.” (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970. 19.o.)

Az ember evolúciós fejlődéséről szóló mese kezd semmivé válni, de néhány kövület előítéletes értelmezése napvilágra került néhány embernek köszönhetően, akik vakon hittek az ő elméletükben, és máig is ragaszkodnak hozzá.

A darwini képlet!

Minden műszaki evidencia mellett, amellyel eddig foglalkoztunk, vizsgáljuk meg most azt is, hogy milyen babona az, amire hivatkoznak az evolucionisták, és világítsuk meg egy példával, ami annyira egyszerű, hogy még egy kisgyermek számára is könnyen érthető:

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy az élet kialakulása a véletlen műve. Ha igaz lenne ez az állítás, akkor azt is igaz-

nak kellene elfogadnunk, hogy az élettelen és tudattalan atomok sejtekké állnak össze, majd pedig különféle élőlényekké – s köztük emberré – szerveződnek. Gondolkodjunk csak el ezen. Akkor, amikor halmazt alkotunk azokból az elemekből, amelyekből az élőlények állnak, olyanokból, mint a szén, a foszfor, a nitrogén és a kálium, gondolatban mindössze egy halom anyagot kapunk. Nem számít, hogy milyen kezeléssel megy keresztül ez a halom anyag, az atomokból álló halom sohasem válhat semmilyen élőlényé. Ha szeretné a kedves olvasó, végezhetünk egy kísérletet is e tárgyban, vizsgáljuk meg az evolucionisták szemével, mi is az, amit annyira harsányan hirdetnek anélkül, hogy kiejtenék a szájukon azt a szót, hogy darwini képlet.

Tegyük fel, hogy az evolucionisták egy nagy hordóban összekevernek olyan anyagokat, amelyek általában előfordulnak az élőlényekben (mint például a foszfor, a nitrogén, a szén, az oxigén, a vas és a magnézium) és olyan arányban keverik össze őket, ahogyan előfordulnak. Tegyük fel, hogy olyan anyagokat is adnak hozzá ehhez az elegyhez, amelyek normális feltételek között nem léteznek, de az evolucionisták mégis úgy gondolják, hogy szükségesek lehetnek. Tegyük fel, hogy annyi aminósavat adnak hozzá a hordó tartalmához, amennyi természetes körülmények között magától nem tudna keletkezni, - és ahogyan más fehérjék is - ezek mindegyike

10-950 db aminosavból áll. Tegyük fel, hogy olyan hőkezelést adnak ennek a keveréknek és olyan páratartalmi viszonyok között tartják, amilyenek közt csak akarják. Hagyjuk, hogy kevergessék vagy olyan technológiai eljárást alkalmazzanak, amelyet csak akarnak. Engedjük meg nekik, hogy a legképzettebb és legtehetségesebb tudósaikat tegyék ezek mellé a hordók mellé. Tegyük fel, hogy ezek a szaktekintélyek évmilliárdokig vagy év-trilliárdokig várnak ezek mellett a hordók mellett. Hagyjuk, hogy olyan körülményeket és feltételeket alakítsanak ki, amelyet csak akarnak ahhoz, hogy az emberi élet számára kedvező legyen. Teljesen mindegy, hogy mit csinálnak, nem tudnak előállítani ezekből a hordókból egy embert sem, viccesen szólva: nem állíthatnak elő egy olyan professzort, aki elektronmikroszkópon keresztül vizsgálhatja a saját sejtjeit. Senki nem tud előállítani zsiráfot, oroszlánt, kanárimadarat, lovat, delfint, rózsát, orchideát, liliomot, szegfűt, banánt, narancsot, almát, datolyát, paradicsomot, sárgadinnyét, görögdinnyét, fűgét, olajbogyót, szőlőt, őszibarackot, pávát, fácánt, tarka lepkét. Egyetlen teremtmény sem képes arra, hogy ilyen, és ehhez hasonló élőlények millióit előállítsa. Igazából semmilyen élőlény egyetlenegy sejtjét sem tudják elkészíteni.

Röviden, az öntudattal nem rendelkező atomok nem képesek együvé állni, hogy sejtet alkossanak. Nem tudnak dön-

tést hozni arról, hogy most ezt a sejtet ketté kell osztani, s nem tudnak először egy professzort gyártani, aki elektronmikroszkóppal – amelyet előzőleg fel is kellett találni – vizsgálja a saját sejtjeinek felépítését, hogy minden jól működik-e, s ha kell, beavatkozik. Az anyag tudattal nem rendelkező dolog. Az anyag csak Isten felsőbbrendű Teremtése által kel életre.

A szem és a fül működésének technológiája

Van egy másik kérdés is, amely megválaszolhatatlan az evolúció elméletével, mégpedig a szem és a fül felfogóképességének csodálatos mivolta.

Mielőtt áttekintenénk a szemről szóló fejezetet, válaszoljunk röviden arra a kérdésre, hogy hogyan látunk. Egy tárgyról a visszaverődő fénysugarak a szem retinájának szemben lévő részére esnek. Itt ezek a fénysugarak elektromos jelekké alakulnak át a sejtek segítségével, és az agy hátsó részének egy kis helyére érkeznek, amelyet a látás központjának nevezünk. Ezeket az elektromos jeleket fogja fel ez a központ képként, több folyamat eredményeképpen. Gondoljuk csak végig a dolgokat.

Az agy teljesen el van szigetelve a fénytől. Ez azt jelenti, hogy a koponya belsejében teljes sötétség uralkodik, és egy mákszemnyi fény sem juthat be a látóközpontba. Így a

látóközpont közvetlenül sohasem érintkezhet a fényvel, s az eddig ismert legsötétebb helyek egyike. Ennek ellenére ennek a sötét helynek a segítségével látjuk a körülöttünk lévő, ragyogóan fényes világot.

Az a kép, amely a szem belsejében készül, annyira éles és pontos, hogy még a huszadik század technológiája sem volt képes a nyomába érni. Veheti például a kedves Olvasó azt a könyvet, amit éppen olvas, majd emelje fel a fejét, és nézzen körül.

Látott-e valaha ilyen éles és pontos képet, mint ez, bárhol másutt? Még a leginkább fejlett televízió képernyő a világ legképzettebb képalkotó szakembere segítségével sem tud olyan éles képet létrehozni. Ez egy háromdimenziós, színes, és rendkívül éles kép. Több, mint 100 éve mérnökök ezrei próbálkoznak, hogy elérjék ezt a kép-élességet. Gyárat, óriásvállalatokat alapítottak, mérhetetlen sok kísérletet folytattak, tervek és tervrajzok készültek ebből a célból. S ismét csak azt tudjuk mondani, hogy nézzen a kedves Olvasó a TV képernyőre, és nézzen újra bele abba a könyvbe, amit a kezében tart. Látni fogja, hogy mekkora a különbség az élesség és a pontosság tekintetében. Ezen kívül, a TV képernyője kétdimenziós képet mutat, míg a szem háromdimenziós, képmélységet is tükröző képet ad.

Hosszú éveken keresztül mérnökök ezrei próbálkoztak

a háromdimenziós televízió feltalálásával, amely olyan képminőségű látást tenne lehetővé, amely a szem sajátja. Persze, sikerült is nekik kiépíteni a 3 dimenziós televíziós rendszert. Azonban lehetetlen élvezni a vetítést speciális 3D szemüveg nélkül, s ez így csak egy mesterséges 3 dimenziós tér létrehozása. A háttér sokkal elmosódottabb, az előtér pedig olyan, mintha papírmáséból lenne. Soha semmilyen módon nem lehet olyan éles és olyan pontos képet alkotni, mint amilyenre a szem képes. A fényképezőgép és a filmfelvevő használatakor egyaránt veszítünk a kép minőségéből.

Az evolucionisták azt hangoztatják, hogy az a mechanizmus, amely ezt a különleges képminőséget hozza, csupán a véletlen műve. Nos, ha azt állítaná valaki a kedves Olvasó előtt, hogy a televízió a szobájában a véletlen eredményeképpen jött létre és hogy az atomjai merő véletlenségből álltak össze egy olyan eszközzé, amely képalkotásra alkalmas, vajon Ön mit gondolna? Hogyan tudnák az atomok megtenni azt, amire emberek ezrei nem képesek?

Ha egy olyan eszköz, amely primitívebb képet tud alkotni, mint a szem, nem tud magától létrejönni, akkor világos és kézenfekvő, hogy a szem és az a kép, amelyet a szem lát, nem a véletlen műveként alakult ki magától. Ugyanez a helyzet a füllel is. A külső fül összegyűjti a rendelkezésre álló hangokat a fülkagyló segítségével, és a középfül felé irányítja

azokat. A középfül a hangrezgéseket továbbítja, felerősítve azokat, és a belső fül az agy felé küldi ezeket a rezgéseket úgy, hogy közben lefordítja azokat elektromos jellé. Ugyanúgy, ahogyan azt a látásnál is bemutattuk, a hallás jelensége az agyban, a hallóközpontban történik.

A szemnél vázolt folyamat hasonló a fül esetében is. Azaz, az agy el van szigetelve a hangoktól, ugyanúgy, mint a fénytől. A koponya nem engedi át a hangokat az agyba. Éppen ezért, akármilyen zajos vagy hangos is a környezet, magában az agyban teljes csend uralkodik. Ennek ellenére az agy mégiscsak felfogja a hangokat. Ön, a teljesen hangtalan agyával, szimfóniákat hallgat, és minden hangot meghall a környezetéből, bármilyen nagy is legyen a tömeg. Azonban, ha ugyanabba a pillanatban egy érzékeny műszerrel meg lehetne mérni a zajszintet az agyban, akkor teljes csendet találnánk ott. Ennek ellenére meghalljuk a legélesebb hangokat is agyunk segítségével.

El lehet képzelni, hogy mekkora erőfeszítések kellettek ahhoz, hogy olyan hangokat hozzunk létre, és reprodukáljunk, amelyek hűek az eredetihez. Az ilyen erőfeszítések eredményeképpen az ember megalkotta a hangrögzítő eszközöket, a magas fokú hanghűséggel rendelkező rendszereket, és olyan rendszereket, amelyek alkalmasak a hangok felfogására. Annak ellenére, hogy rendelkezünk ezzel a tech-

nológiával, mely több ezer mérnök és szakember együttes munkájának és kísérletezésének eredménye, egyetlenegy olyan hangfelfogó eszközt sem lehetett létrehozni, amely olyan tiszta és torzítás nélküli hangfelfogást tett volna lehetővé, mint a fül. Gondoljunk csak a zeneipar legnagyobb vállalataira, amelyek a legmagasabb technológiai szinttel rendelkező Hi-fi rendszereket gyártják. Még ezekben a hangrögzítő eszközökben is, amelyekben a hangokat bizonyos veszteséggel tudják rögzíteni, vagy amikor a kedves Olvasó bekapcsolja ezeket a Hi-fi készülékeket, a zene kezdete előtt recsegő hangot hall. Azonban az emberi test olyan technológiával készült, és a hallás érzékszerve annyira kifinomult, hogy tisztán és élesen halljuk a hangokat. Az emberi fül a hang felfogása előtt semmilyen sistergést nem hall, és semmilyen atmoszférikus változások nem befolyásolják, mint ahogy azt egy Hi-fi centernél tapasztaljuk, hanem inkább ugyanolyan tisztán és élesen halljuk meg azokat, mint amilyenek. És ez így van az ember teremtésének pillanatától fogva.

Mindezidáig semmilyen ember alkotta vizuális vagy hangrögzítő eljárás nem rendelkezik olyan fokú érzékenységgel, mint a szem és a fül.

A látás és a hallás rejtélye mögött nagy Igazság rejtőzik.

**Ki rendelkezik azzal a tudattal,
amely látja és hallja az agy segítségével
a külvilágból érkező jeleket?**

Ki az, aki látja ezt a csábításokkal teli világot agyának egy rejtett zugával, s ki az, aki szimfóniát hallgat és hallgatja a madárcsicsergést és megszagolja a rózsát?

Az ember szeme, füle és orra érzékeny a különböző ingerekre, s ezeken keresztül áramlanak az agyba az elektrokémiai ideg-impulzusok. A biológiai, biokémiai és fiziológiai tárgyú könyvekben részletes információt lehet találni arról, hogy hogyan megy végbe a képződés az agyban. Azonban egy fontos dolgot sohasem szabad elfelejteni: Ki az, aki képként, hangként és illatokként vagy bőrérzékelésként fogja fel ezeket az elektrokémiai ideg-impulzusokat az agyban? Az agy tudatossága az, amely felfogja mindezt úgy, hogy nem is igazán érzékeljük, hogy szükségünk van fülre, szemre vagy orra. Ki az, akihez ez a tudatosság tartozik?

Természetesen nem az idegekhez, s nem a zsírréteghez, s nem az agyat felépítő neuronokhoz tartozik. Ez az a sarkalatos pont, amelynek értelmezése miatt a materialista darwinisták, akik azt hiszik, hogy minden kizárólag anyagból épül fel, - nem tudnak helyesen válaszolni ezekre a kérdésekre. A

tudatosságért az Isten által teremtett lélek a felelős, amely számára nem szükséges szem, ahhoz, hogy lásson, sem pedig fül ahhoz, hogy hallja a hangokat. Ezen kívül nem szükséges agy, hogy gondolkozzék.

Aki most ezt a félreérthetetlen tudományos tényről olvassa, elgondolkodhat a Mindenható Isten hatalmán, szíve Istenfélelemmel kell, hogy megteljen, és Nála kell, hogy menedéket keressen, mert Ő az, aki a teljes Univerzumot egy gombostűhegynyi szurokfekete lyukká tudja változtatni, hogy azután kibontakoztassa belőle ezt a ragyogó színes fény-árnyék játékával rendelkező, háromdimenziós világot.

A materialisták hite

Az az információ, amit eddig bemutatunk, azt mutatja, hogy az evolúció elmélete nem kompatibilis a tudományos kutatások eredményeivel. Az, ahogyan ez az elmélet magyarázza az élet eredetét, teljes ellentmondásban áll a tudománnyal, s azok az evolúciós folyamatok, amelyeket hirdet, nem mehetnek végbe, mert semmiféle evolúciós erőt nem lehet kimutatni, s a kövületek is azt bizonyítják, hogy semmiféle köztes változat nem létezett soha. Ezért, ebből természetesen az következik, hogy az evolúció elméletét el kell vetnünk és a tudományosan megalapozott elméletek sorából ki kell iktatnunk. Ugyanúgy, ahogyan sok más, addig tudományos-

nak tartott elmélettel, mint például a földközéppontú világképpel is történt, ki kell iktatni a tudománytörténetből. Ennek ellenére az evolúció elmélete makacsul tartja magát a tudományos palettán. Némelyek úgy tartják, hogy az evolúció elméletét érő bármely kritika nem más, mint a tudomány elleni támadás. Miért van ez?

Ennek oka az, hogy ez az elmélet némely körök nélkülözhetetlen dogmatikus hite. Ezek a körök a materialista filozófia vak elkötelezettjei, és azért fogadták be a darwinizmust, mert ez az egyetlen materialista irányzat, amellyel materialista alapokon meg lehet magyarázni a természet működését.

Érdekes, hogy ezt a tényt ők időről időre be is ismerik. Richard C. Lewontin a Harvard Egyetemről, aki egy jól ismert genetikus volt és az evolúció tanait mindig fennhangon hirdette, azt hangoztatta magáról, hogy ő „az első és a legnagyobb materialista, és csak azután tudós”:

„Nemcsak az történik, hogy a tudományos módszerek és intézetek így vagy úgy arra kényszerítenek bennünket, hogy elfogadjuk a világ jelenségeinek materialista magyarázatát. Ezen kívül, ezek által a módszerek által, és intézetek által arra vagyunk kényszerítve, hogy elsődlegesen anyagi eszközökre hagyatkozzunk, amikor vizsgálati rendszert alkotunk, és néhány elgondolási sémát kövessünk, amely csak és kizárólag az anyag oldaláról közelíti meg a dolgokat, függetlenül attól,

hogy ez mennyire mond ellent minden ösztönösen adott válasznak. Szembetűnő, hogy mennyire igyekeznek misztifikálni azt, hogy ők Istennel kapcsolatosan teljesen avatatlanok. Ezen kívül, a materializmus egy totálisan dogmatikus eszmerendszer, mivel nem engedik, hogy 'isteni beavatkozás kerüljön a képbe.' (Richard Lewontin, „The Demon-Haunted World”, The New York Review of Books, 1997. Január 9. 28.o.)

Ezek azok a kézenfekvő magyarázatok, amelyek világossá teszik számunkra azt, hogy a darwinizmus egy olyan dogma, amelyet csak azért tartanak életben, mert a materializmus elméletét egyedül ez támasztja alá. Ez a dogma úgy tartja, hogy nincs olyan élőlény, amely megőrzi a génállományát. Azzal érvel, hogy az élettelen és tudattalan anyag hozta létre az életet. Azt állítja, hogy a különböző élőlények, például a madarak, a halak és a zsiráfok, a tigrisek, a bogarak és a fák, a virágok a bálnák és az emberek az anyagok egymásra hatása által keletkeztek. Az élet keletkezését a csapadékképződésre, a villámlásra stb. vezetik vissza. Ez a felfogás elmentmond az értelemnek és a tudománynak egyaránt. A darwinisták úgy folytatják a védekezést, hogy „nem engedik, hogy Isteni magyarázat kerüljön valahogy a képbe”.

Azok, akik nem a materialista előítélettel keresik az élőlények eredetét, azoknak világossá válik a magától értetődő

igazság: Minden élőlényt a Mindenható Teremtő teremtett, aki a Legbölcsebb Mindentudó. Ez a teremtő: Isten. Ő az, aki a nemlétből teremtette az egész Univerzumot, és a legtökéletesebbre tervezte, s aki megformált minden élőlényt.

Az evolúció teóriája a világtörténelem legnagyobb szemfényvesztése

Bárki, aki bármely ideológia hatásától mentes, aki csak a saját eszét és logikáját használja, az tisztán megérti, hogy az evolúció elméletébe vetett hit, amely a társadalmakban a babonák elterjedéséhez vezet, a tudomány és a civilizáció ismerete hiányában, teljes képtelenség.

Ahogy azt a fentiekben kifejtettük, azok, akik az evolúcióban hisznek, azt gondolják, hogy néhány atom, vagy molekula, amelyet egy tartályba tesznek, gondolkodó, ítélőképességgel rendelkező professzorokká és egyetemi hallgatókká áll össze. Olyan tudósokká, mint Einstein vagy Galileo, vagy olyan művészekké, mint Humprey Bogart, Frank Sinatra és Luciano Pavarotti, vagy, ha a többi élőlényt is számba akarjuk venni – antilopokká, citromfákká és szegfűkké. Ezen kívül a tudósok és a professzorok, akik ebben a képtelenségen hisznek, mind képzett emberek. Indokolt kijelenteni erről az elméletről, hogy ez „a történelem leginkább fülbemászó elmélete.” Soha azelőtt nem volt semmilyen más

hit vagy elképzelés sem, amely ennyi ember józan ítélőképességét elrabolta volna, s amely ennyire gátolta volna őket abban, hogy intelligens és logikus módon gondolkodjanak, s amely által olyan fátyol ereszkedett volna a szemeik elé, mintha vakok lennének, s így az igazság felismerésére teljesen képtelenné lettek. Ez még rosszabb és hihetlenebb vakság, mint Afrika némely részein a totemimádat, vagy Sába népe napimádó vallása, vagy Ábrahám Próféta (béke legyen vele) népének hite, akik olyan bálványokat imádtak, amelyeket a saját kezükkel alkottak, vagy Mózes Próféta (béke legyen vele) népének hite, akik az aranyborjút imádták. Tény az, hogy Isten a Koránban rámutatott erre az értelem vesztésre. Több kinyilatkoztatott verssorban is le van írva, hogy az emberek értelmé le lesz zárva, és hogy az embereknek nem lesz erejük arra, hogy meglássák az igazságot. Ezek közül némelyeket idézünk:

„Akik hitetlenek, azoknak egyre megy, hogy intetted-e őket, vagy nem intetted: nem hisznek. Lepecsételte Allah a szívüket és fülüket, s tekintetüket lepel fedi. Szörnyű büntetés lesz az osztályrészük.” (Korán, 2:6-7)

„Számos dzsinnt és embert teremtettünk a gyehennára. Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olya-

**nok ők, mint az állatok! Nem! Ők még tévelygőbbek!
Ügyet sem vetnek ők [semmire].” (Korán, 7:179)**

Isten, a Korán 15. Szúrájában pedig azt adja tudomásunkra, hogy ezek az emberek annyira el vannak varázsolva, hogy akkor sem hinnének, ha csodák szemtanúi lennének.

„És ha kaput nyitnánk nekik az égben és ha nap-hosszat felhághatnának azon keresztül, azt mondanák: 'Csak elkápráztatták a mi szemünket, vagy inkább olyan emberek vagyunk, akikkel varázslat történt.'” (Korán, 15:14-15)

Szavakban lehetetlen kifejezni azt, hogy mennyire megdöbbentő, hogy ez a szóbeszéd mennyire széles körökben ejti rabságba az emberi elméket, és tartja távol az embereket az igazságtól, és már 150 éve nem sikerült megtörni. Valahol érthető lenne az, ha csak egy, vagy esetleg néhány ember hinne ilyen képtelen eseménysorban és a hozzá kapcsolódó ostoba és minden logikát nélkülöző kijelentésekben. Az a furcsa, hogy vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy csak és kizárólag az a hit az egyedül létező magyarázat a világ jelenségeire, hogy az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok hirtelen úgy határoztak, hogy összeállnak és megszerveznek maguk között egy Univerzumot, amely számtalan alrendszerrel, osztályba sorolással és ésszerű folyamattal rendelkezik, s amely legvégül - öntudattal rendelkező élőlények helye

lesz. Ezen belül az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok létrehoznak egy Földet is, mely minden sajátságában alkalmas az élet fenntartására, majd - olyan élőlényeket is, amelyek számtalan komplex rendszerrel rendelkeznek a szervezetükben...

Tény az, hogy a Korán megemlíti Mózes Próféta és a Fáraó esetét, azért, hogy megmutassa, hogy azok, akik ateista filozófiákat támogatnak, trükkökkel befolyásolnak másokat. Amikor Mózes Próféta a Fáraónak az igaz vallásról beszélt, Fáraó azt mondta Mózes Prófétának, hogy találkozzon az ő varázslóival. Amikor Mózes odament, megkérte a varázslókat, hogy először mutassák be, hogy mire képesek. Az alábbi Korán verssorokból láthatjuk, hogy mi következett ezután:

„[Mózes] mondta: 'Dobjatok ti elsőnek!' És miután dobtak, megbűvölték az emberek szemét és félelemmel töltötték el őket. Hatalmas varázslattal álltak elő.” (Korán, 7:116)

Ahogy látható, a Fáraó varázslói mindenkit csapdába tudtak csalni, kivéve Mózes és azokat, akik hittek benne. Azonban Mózes igazsága megtörte beszédüket, és „visszartartották magukat attól, amit kifőztek”.

„És Mi azt sugalltuk Mózesnek: 'Dobd el a botodat!' És íme [a bot] már el is nyelte az ő szemfényvesztésü-

**ket. Így az igazság [győzelme] következett be és meg-
hiúsult, amit ők cselekedtek.” (Korán, 7:117-118)**

Ahogy az az ájából láthatjuk, amikor az emberek rájöttek arra, hogy az a tanítás, amit hallottak, cselvetés volt, s amit láttak, az nem más, mint illúzió, a Fáraó varázslói minden hitüket elvesztették. Napjainkban is előfordul, hogy hasonló tanítások hatására nevetséges állításokban kezdenek el hinni az emberek akkor, ha azokat tudományos köntösben mutatják be, és felteszik az életüket arra, hogy ezeket az állításokat védelmezzék elhagyva amúgy is babonáktól hemzsegő eredeti vallásukat, s még akkor is ilyen megalázó helyzetben maradnak, ha a teljes igazság a maga káprázatos tisztaságában megjelenik előttük, s ha a tanításban rejlő varázslatot megtöri. Malcolm Muggeridge, ateista nézeteket valló filozófus, aki hatvan esztendőskoráig az evolúció védelmezője volt, végül is felismerte az igazságot, és így beszélt arról, hogy szerinte az evolúció elmélete a közeli jövőben meg fog bukni:

„Meggyőződésem, hogy az evolúció elmélete, főleg annak mostani elterjedésének mértéke, és az, amihez ezt alkalmazzák, a jövőben nevetség tárgya lesz a történelemkönyvekben. Utódaink csodálkozni fognak, hogy ilyen gyenge és kétséges feltételezéssel rá lehetett szedni az embereket, felhasználva azok hiszékenységét.” (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, 43.o.)

Ez a jövő már nincs messze. Akkor majd az emberek meg fogják látni, hogy a véletlen nem egy istenség. S ekkor majd az emberek úgy fognak tekinteni az evolúció elméletére, mint a legnagyobb csalásra, és a legszörnyűbb tanításra, ami csak létezett, amióta világ a világ. A tudatlanság köde lassan felemelkedik, és a hályog lassan lehullik az emberek szeméről. Akik ennek a torz tanításnak meglátták az igazi arcát, csodálkoznak, hogy hogyan is tudtak eddig hinni benne.

„...Dicsőség Néked! Mi nem tudunk mást, csak amit Te tanítottál nekünk. Te vagy [mindenek] tudója, a bölcs.”

(Korán, 2:32)